

ஸ்ரீ :

பல வித்வான்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையும்
தீருவுருவப் படங்களையும் கொண்ட

மெய்ப்பொருள் வாழ்ச்சி

ஸ்ரீமான் உபயபாஷாப்ரவீண பண்டித
புரிசை, பரவஸ்து வரதாசாரியரால்
சேகரிக்கப்பட்டு

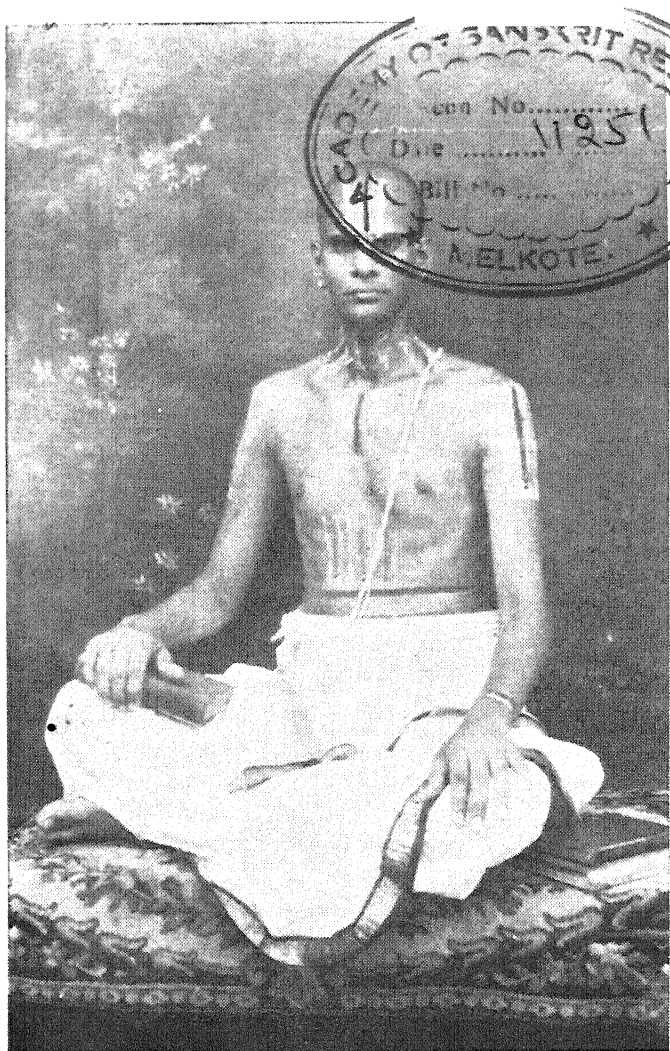
சென்னை கணேச அச்சகத்திலிருந்து திருவிடு
வேளியிடப்பட்டது.

கிடைத்தது

P. R. வரதாசாரியர், 15, தங்கக் காலத்தெரு,
மதராஸ்—3.

25—10—1950

விலை அரை 8.

உபயபாக்ஷாப்ரவீண, பண்டித்.
புரிசை பரவஸ்து, வரதாசாரியர்.
(15, தங்கராஜ வித், மதராஸ்.)

மேய்ப் பொருள் வாழ்ச்சி.

மு க வு ரை

(புரிசை பரவஸ்து வரதாசாரியர்)

விவாத மென்னில் வெறுத்துப் பலகாதமோடு மவர்களில் அடியேனும் ஒருவன். விவாத பரங்கனான புத்தகங்களைப் படிப்பதில் அடியேனுக்கு மனவெறுப்பு அதிகமாகலால் அச்செயலையும் இயன்றவரை விலக்கி வருபவனடியேன். இதனால், விவாதம் நேர்ந்தபோது எழும் வினாக்களுக்கு விடையிறுக்க அஞ்சி யொதுங்கினேனல்லேன் என்பதையும் இங்கு விஞ்ஞாபித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மேல் நாட்டுக் கவிபரசரான William Shakespeare (ஷேக்ஸ்பியர்) தமது Hamlet எனும் நாடகத்தில் “Beware of entrance into a quarrel: but being in bear it that the opposed may beware of thee” எனக் கூறியுள்ளார்; “விவாதங்களில் இறங்குவதில் எச்சரிக்கையாயிரு: ஆனால் இறங்கியபின் எதிரியஞ்சவுரப்பு” என்பதே இதன் கருத்தாம். அவ்வாறாக விவாதத்துக்குக் காரணமாக நிற்பவரின் மனம்புண்படப்பதில் விடுக்க நேருமாயின் அது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படுமென எண்ணி விவாத மென்னில் விலகி நிற்பேணென்.

சமீபத்தில், அடியேனிடம் அன்பு பூண்ட பெரியார் ஒருவர் “முத்தம் சண்ணம் மொட்டுஎன்னும் சொற்பொருள் விளக்கம்” என மகுடமிட்டுள்ள சிறு புத்தகமொன்றைக் கொடுத்துப் புன்னகை பூத்தார். அவரது புன்னகையின் இரகசியம் அடியேன் அதுபவத்தில் நன்கறிந்தவனான விவாமி ! பங்கீடு (Ration) காலமாதலால் அடியேன் தோள்களில் திண்மையில்லை. ஆகவே தாங்களே விஷயத்தை கருபை செய்து கூறிவிட வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். “இச்சிறுநூலை நீ அவசியம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும்;

பெரியாழ்வார் ஸ்ரீஸுலத்திகளில் மூன்று சொற்களைக் குறித்துப் பொருள் விசாரம் செய்கிறது இச்சிறு நூல். விவாத விஷயமாயிருந்தாலும் சொற்பொருளாராய்ச்சி, அதிலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸுலத்திகளில் ஆராய்ச்சியாதலால் அவசயம் நீ இதில் கண் செலுத்த வேண்டும். எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதன்றோ அறிவு? இதில் உனது ஆராய்ச்சியை ஒரு சிறிது வெளியிட்டேயாகவேண்டும் எனச் சொல்லிப் போந்தார் அப்பெரியார்.

அப் பெரியாரின் நியமனம் புறக்கணிக்கமாட்டாது அச்சிறு நூலின் — நூலென்ப தெங்ஙனம்? நக்கீரனார் நூலின்னதென்ப வெனும் தலைப்பின் கீழ் வரையறுத்துள்ள இலக்கணங்களுள் ஒன்றேனும் அமைந்திலதே.— அப்புத்தகத்தின் 34 பக்கங்களையும் படித்தேன்; விஷயங்களும் வசவுகளும் கலசிக்கலசியிருந்தமையால் ஒன்றை நீக்கி மற்றொன்றைப் பார்ப்பதும் அசாத்தியமாயது. ஆகவே எல்லாவற்றையும் காண நேர்ந்தது.

அந்தச் சிறு புத்தகத்தில் கூறியுள்ள விஷயங்களை மாதிரி எழுதவேண்டுமாயின் முப்பதை நீக்கி எஞ்சிய நான்கு பக்கங்களில் முடித்து விடலாம். அதுவும் முகைபடுத்திக் கூறியதே. இரண்டு பக்கங்களிலேயே அடக்கி விடலாம். எழுதினவற்றையே திருப்பித் திருப்பிப் பலகால் எழுதி ஏடுகளை நிரப்புவதும், விஷய விசாரத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாத நிரதை மொழிகளை வாரி நிறைத்திருப்பதும் படிக்குங்கால் அருவருப்பை யுண்டாக்கியது. எனினும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸுலத்திகளின் சொற்பொருளாராய்ச்சியாதலால் விஷயம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு மீண்டும் படித்தேன்.

புத்தகத்தின் ஆரம்பத்திலேயே “தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் நவீனவுரைக்கு மறுப்பாக” என்னும் சொற்றொடரைக் கண்டு துணுக்குற்றேன். தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகையையும் அவ்வருமந்த தீபிகையுரையை அருளிச்செய்த காஞ்சீபுரம் மஹாவித்வான் அண்ணங்கரா

சார்ய ஸ்வாமியையும் இகழ்ந்து அபசாரப்படுபவர் கூட்டத் தடியாருள் இப்புத்தகத்தின் ஆசிரியரும் ஒருவரோ வென்று நினைக்கலானேன்; மேலும் மேலும் படிக்க இந்நினைவே ஊர் ஜிதமாயிற்று. அபசாரம் ஸ்வாமியோடு மாத்திரம் நின்ற பாடில்லை. தமிழறிஞனென்றும் தமிழரசு என்றும் மாப்பு தட்டித் திரியும் பலர்க்கும் அடிப்படையான தமிழறிவை யூட்டிய உரையாசிரியரான திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வை. மு-கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி, திருக்குடந்தை இளைய வில்லி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி, திருப்பதி, உத்தமூர்; வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி முதலிய மகானுபாவர்களையும் குறை கூறியிருக்கிறது. இப்புத்தகத்தின் சொல்லம்புகள் மேலும் மைசூர்வரை சென்று அங்கு உத்தமாசிரமியாய். மடாதிபதியாய், ஜகத் விக்கியாதராக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் பரகால ஸ்வாமிகளிடத்திலும் சரணமடைந்திருக்கின்றன. சுருங்கக் கூறுமிடத்து காஞ்சிபுரம். ஸ்ரீ. ஸ்வாமி யிடத்தில் மதிப்பு வைத்திருப்போர் யாவரையும் இகழ்ந்து பேசவும், அந்த ஸ்வாமியிடம் எதிர்ப்புகொத்து அபசாரப் படுபவர்களைப் புகழ்ந்து போற்றவும் திடமான விரதம் கொண்டு இச்சிறுப்புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார் இதன் ஆசிரியர் என்பது வெள்ளிடை மலை.

நிந்தை அகந்தையால் ஏற்படுவது. விளக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாவது நேர்மையான வழியில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதா வென நோக்கிடில் பூர்வாசாரியர்கள் ஐயந்திரிபறக் காட்டியுள்ள இடங்களிலும் வீணை சந்தேகங்களை யுண்டாக்கி ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளத்துக்குச் சிறிதும் உகப்பல்லாத அர்த்தமே எழுதப்பட்டுள்ளது.

இப்புத்தகத்தை எழுதியவர் சச்சம்பாடி ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பது புத்தகத்தின் முகப்பி லிருந்து தெளிவாகிறது. அந்த ஸ்வாமி நேர்மையும் பிராமாணிகமுமான வழியில் செல்லாமையையும் அவர்க்கு பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ப்ரதிபத்தி யில்லாமையையும் நடு நிலைமையிலுள்ளார்க்கு ஒரு சிறிது காட்டவேண்டியது அவசியமாகிறது; காட்டுகின்றேன்.

இப்புத்தகத்தின் 20, 21ஆம் பக்கங்களில் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை உரை வாக்கியங்களையும் மணவாள மாமுனிகளின் உரை வாக்கியங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இங்கு அவற்றில் இல்லாத வாக்கியங்களை-- தாமே கற்பனை செய்த பல வாக்கியங்களை-- அப்பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் சேர்த்து நுழைத்துப் பதிப்பித்துள்ளாரென்பதை நான்கிடங்களில் காணலாம்:-

(1) “முத்தமிருந்தவா காணீரே” யென்ற விடத்தில் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை யுரை யென்று மகுடமிட்டு உண்மையாக அங்குள்ள வாக்கிய மொன்றைக் காட்டிவிட்டு உடனே “சண்ணம் என்பது நுண்மை யென்னும் பொருளைத் தருவது; அஃது இங்கு இடையைக் குறித்தது” என்றும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சாதித்திருப்பதாக எழுதியுள்ளார். இதன் உண்மை கண்டறியலாம். சண்ணம் எனும் சொல்லின் பொருள் மிக சாமானியமான அகராதியிலும் கண்டு கொள்வது.

(2) (பக்கம் 21) “மருங்குமிருந்தவா காணீரே” என்ற விடத்துத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளையுரை வாக்கியங்களைக் காட்டுவதாக மகுடமிட்டு எழுதிவரும் வாக்கியங்களின் இடையே “திருவரைக்குமேலான திருமருங்குலையநுபவிக்கிறார்” என்றுள்ள வாக்கியத்தை “திருவரைக்கு மேலான நாபிக்குக் கீழும் இடைக்கு மேற்பக்கமுமான திருமருங்குலையநுபவிக்கிறார்” என்று தம் சொந்த வார்த்தைகளையும் சேர்த்து வளர்த்தி பூர்வாசார்ய வாக்கியமாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

(3) (பக்கம் 21) “சிறுச் சண்ணம் துள்ளஞ் சேர” என்ற விடத்துத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளையுரை வாக்கியங்களை எடுத்துக் காட்டுகையில் “சண்ண நீர்-திருப்பாதமுது; துள்ளம்-துளி” என்று தமது வாக்கியத்தையும் சேர்த்து பூர்வாசார்ய வாக்கியமாகக் காட்டியுள்ளார்.

(4) 196 இடத்திலே மணவாள மாமுனிகளின் உரை வாக்கியங்களைக் காட்டுகையில் “சண்ணம்-திருவடி; துள்

ளம்-திருப்பாதத்தூளி என்பதும் உண்டு” என்று தமது சொந்தமான வாக்கியத்தை மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்திருப்பதாகக் காட்டியுள்ளார்- இந்த விநோதங்களை யாவரும் அவசியம் காணவேணும்.

பூர்வாசார்யர்களின் பங்க்திகளை உலகுக்குப் பிரமாணமாக எடுத்துக் காட்டுமவர் தம் வார்த்தைகளையும் அவற்றின் நடுவண் நுழைத்து அவையாவும் பூர்வாசார்ய வாக்கிய மென்று பாமரர்கள் பிரமிக்கும்படி காட்டுவது பிராமாணிகர் செய்யும் செயலன்றே !

இச்சிறு புத்தகத்தின் ஆசிரியர், நேர்மையும் பிராமாணிகமுமான முறையில் செல்லாமையை மேற்சொன்ன நான்கு விஷயங்களினாலும் நிரூபித்துள்ளேன். இனி அவருக்கு நமது பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூத்திகளில் பிரதிபத்தியில்லாமையை நிரூபணம் செய்ய முற்படுகிறேன்.

புத்தகத்தின் முடிவில் (பக்கம் 34) ‘சிறுச் சண்ணம் துள்ளஞ்சோர’ என்ற சொற்றொடர்க்கு பூர்வாசார்ய வியாக்கியான மொன்றிலும் இல்லாத பொருளைக் காட்டினதுமன்றி, ஆழ்வார் வாக்கில் வந்த பாடம் வேறென்றும், மணவாள மாமுனிகள் தப்பான பாடத்தை யேற்று உரை செய்து விட்டாரென்றும் காட்டப் புகுந்து “சரண் ரைந்து உள்ளஞ்சோர” என்று ஆதிசாலத்தில் பாடமிருந்து அப்பாடம் பிற்பட்ட காலத்தில் “சண்ணந் துள்ளஞ்சோர” எனப் பிழை பெற்றதென்று எண்ணவும் இடமுண்டு” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. பிழைப்பாடங்களைப் பூர்வாசார்யர்களே கொண்டு விட்டார்களென்று கூறி தப்புப்பிரசாரம் செய்யும் நமது ஸம்பிரதாய விநோதிகளோடு உண்டான நட்பினால் அவர்களது மாயப் பேச்சில் நம்பிக்கைவைத்தல்லவா இப்படி எழுதப்படுகிறது?

தெய்வப் புலமை பெற்ற புலவோர் பலரும் அவரவர் அதுபவித்த ஆனந்தத்தை அருட்பாக்களில் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். பின்புள்ளார் பரிசுசிக்கும் பாண்டையுடைய சொல்லிது, புகழத்தக்க சொல்லிது என்று

பாகுபாடு படுத்தி இயற்றியவரல்லரே! ஆக அவர்களது வாக்கைத் “தெய்வ வாக்கு” எனப் பலரும் போற்றி உவந்து வந்துள்ளனர். தற்காலத்தில் அவற்றில் சில வாக்குகளைப் பழித்து சிலரசங்களும் வெளிவந்துலாவுகின்றன.

ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பாடப் பிறழ்வுகள் கூறிவந்தவர் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸ முதலியாரெனும் மகாதுபாவர். அவருடைய மனப் பிராந்திக்குத் தக்க ஓளவு தமாக “நான் கண்ட நல்லது” எனும் சிறு நூல் வெளிவந்து உலகறிய நிற்கிறது. அதையொட்டி வெளிவந்த மதிப்புரை மாலையும் உலகம்மதிக்க நின்றது.

நமது பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியான நடையைக் கருவேப்பிலை விற்கும் குறத்திகளின் பேச்சு நடை யென்றும் மற்றும் பலபல வகையாகவும் கூச்சமும் அச்சமுமின்றி இழித்துக் கூறியுள்ள ஒரு முதலியாருடைய கூற்றை யாதரித்து அதுவாதம் செய்வதும் அவரைக் ‘கலைஞர்-ப்ராமாணிகர்’ என்று (பக்கம் 18-ல்) போற்றுவதும் இச்சிறு புத்தகத்தின் ஆசிரியரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிக்கு நமது பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ப்ரதிபத்தியின் கனத்தை நன்கு விளக்குமன்றோ?

ஆழ்வார்கள் வாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட சில சொற்களை இவர் விளக்க வந்தவராயின் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களை யதுசரித்துப் பொருள் விவரித்தல் நேர்மையேயன்றி, நவீன உரைகாரர்களின் யோக்யதா யோக்யதைகளை விமர்சித்து வருதல் அழக்தோ? புத்தகத்தின் பக்கங்களை நிரப்புவதற்காக இன்னாருக்கு வயது 60, மற்றவருக்கு வயது 68; அவர் யோக்யதாம்சங்கள் இன்னவை, மற்றவர் குறைபாடுகள் இன்னவையென்று பல வம்பு வீண் பேச்சுகளைக் கொட்டியளப்பதோ பண்டிதர் செயல்? பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை உள்ளபடி எடுத்துக்காட்டாது தம்முடைய கற்பனைக்குதிரையைத்தட்டிவிட்டு ஒன்றோடொன்றுபிசிறி வெளியிடும்போதே இவர் நேர்வழியை விட்டு விலகியவ

ரென்பது எவர்க்கும் கையிலிவந்து நெல்லிக்கணியாகுமாதலால் இவ்வளவோடு நிற்பே, நன்றும்.

கலகம் பிறந்தால் நிராயம் பிறக்குமென்பதும் உலக வழக்கன்றோ? ஆகவே ஆழ்வார் திருவாக்கில் திருவவத தரித்த அந்த முச்சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் வேண்டி விழைந்து நின்றேன். ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் மெய்ப்பொருள் பெறவேண்டில் செல்கத்யாது? காஞ்சிபுரத்தில் நமது அத்ருஷ்டவசமாகத் திருவவதரித்து ஸம்பந்தாய ஸேஷை வ செய்து வரும் உபயவேதாந்த மஹாவித்வான் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாபர் ஸ்வாமி ஸந்திதியில் அடியேன் இவ்விஷயமாய்ச் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனை ஒன்றிரண்டு நாழிகையில் நிறைவேறியது.

பிரதிவாதி பயங்கரமெனும் தனிப்பெரும்புழு பெற்ற மரபில் உதித்த ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி மெய்ப்பொருள்களை விளக்கி வாதிகளின் வாயை மூடச் செய்யும் விஷயத்தில் மிகுந்த செளலப்பமும் சாயர்த்தியமும் உடையவர். அடியேனுடைய பிரார்த்தனையின் பயனாக அவதரித்த “முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப்பொருள்” எனும் மகுடத்தினால் வெளியிட்டிருக்கும் தில் ஸ்வாமி ஒருவருடைய ஆசேஷப்பங்களுக்கு விடை கூறுவதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலே உண்மைப் பொருள்களை உலகெலாம் போற்றப் பூப்பறித்தாற்போல் எழுதியிருக்கும்படி ப்ராமானிக பண்டிதர்கள் யாவரும் பாராட்டத் தக்கது. அதில் காணப்படும் விசேஷார்த்தங்கள் வெளிவருவதற்கு ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமி ஒருவாறு காரணபூதராகின்றமையால் அவரைப் போற்றுவதே நமக்குக் கருமமென்று திண்ணமாக வெண்ணுகிறேன்.

சில வருஷங்களாக ௨௨ மஹாவித்வான் ஸ்வாமியின் உபநித்யாஸ கோஷ்டிகளில் தவறாது அந்வயிக்கும் பாக்கியம் அடியேனுக்கு லபித்திருக்கிறது. அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் பேறும் அவ்வப்போது அடியேனுக்கு நேரும். உபயவேதாந்த நூல்களிலும் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்

துக்கு அணுவளவும் முரண்பாடின்றிப் பிரமாணங்களையும் உபபத்திகளையும் மிகப் பொருத்தமாகக் காட்டி கேட்போர் அனைவரையும் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்தும் தனிப் பெரும் சக்தி அந்த ஸ்வாமி யொருவர்க்கே அஸாதாரணமென்பதை அடியேன் மாத்திரமன்று, உலகெலாம் உள்ளமுருகியுரைக்கும். அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷரை—ஆசார்ய சிரேஷ்டரை—உபநிபாஸ கேஸரியை—ஸம்ப்ரதாய சிகரத்தை சாரதாபீடமோ? கல்விக் களஞ்சியமோ? என்றெல்லாம் அதிசயித்து அடிபணிவது போக மசகப்ராயர்களான சிலர் அழுக்காறு காரணமாக எவ்வளவு பழித்துப்பேசி எழுதினாலும் அவையாவும் இரவியின் மீது உமிழ்வதோடொரு மென்பதில் ஐயப்பாடுகள்தோ?

விவாத புத்தகத்தின் ஆசிரியரான ஸ்ரீ ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமி தமது புத்தகத்தின் முடிவில் அறுபதின்மர்கட்கு மேற்பட்ட அறிஞர்கள் பெரியோர்கள் அப்புத்தகம் வெளியிடுமாறு தம்மிடம் தெரிவித்துக்கொண்டதாக எழுதியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி நிரந்தனையை யாதரித்து பேரறிஞர் ஒருவரும் பிரார்த்தித்திருக்கமாட்டாரென்பது திண்ணம். தூரியோதன சிசுபால தாயாதிகளான தர்மவிரோதிகள் ஸகரபுத்திரர்கட்கு மேற்பட்ட எண்ணிக்கையினர் அந்த ஸ்வாமியைக் கனவில் வந்து பிரார்த்தித்திருக்கலாம். உண்மையாயின் அவரது புத்தகத்தில் வெளியிட்டுள்ள ஒரு அம்சத்தையாவது ஆமோதிக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவராவது உளரேல் அவருடைய திருநாமத்தையும் யோக்யதையையும் முழுவிடாசத்துடன் வெளியிட்டும்.

அடியேனுடைய உருவப் படத்தை இந்தச் சிறு கட்டுரைபுடன் வெளியிட்டுக் கொள்வது டம்பார்த்தமாகவல்ல: விளம்பரார்த்தமாகவுமல்ல-அடியேனுக்குத் தோன்றினவற்றைப் புனைபெயருடனே அநாமதேயமாகவோ வெளியிடாமல் அச்சமின்றிப் பலருமறிய அடியேனைக் காட்டித் தெரிவித்துக்கொண்டபடி. “நீசனேன், நிறைவொன்றுமில்லை” என்றபடி அறிவில் மிகச்சிறியேன் அடியேன். ஆயினும்

“யசு:காபீயந ஜீவதி” என்றபடி எந்நூன்றும் புகழ்த்திருமேனியோடு திசமும் திருப்பதி புரிசை வித்வதக்ரேஸர. ஸ்ரீரங்காசார்யர் ஸ்வாமியின் திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெற்ற பெரும்பாக்கியத்தினால் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் அர்த்த விசேஷங்களிலும் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணரும் திறமை பெற்றிருப்பதாகச் செருக்குடைமையை ஒளியாது விளம்ப முன் வருகிறேன்.

தென் மொழியறிவிலும் வடமொழியறிவிலும் தலைசிறந்த பல பல மஹான்களாலும் இதர ஸம்பந்தாய க்ரந்தாபிமாநீகளாலும் அன்றும் இன்றும் என்றும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சப்பட நம் ஸ்வாமியருளியுள்ள தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகை யுரையைத் தமிழ்நாற்ற மறியாதார் பழிப்பதோடு புகழ்வதோடு ஒருவாசியில்லை யென்பர் பேரியோர்.

விசேஷித்தொரு விண்ணப்பம்

கீழே நாம் விவரித்தவண்ணம் காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ சீனிவாச முதலியாவென்பவர் சென்ற ஆண்டில் ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் அவற்றின் பூர்வாசார்ய விபாக்கியானங்களையும் ஆராயப் புகுந்து ஆதியோடந்தமாக தூஷணைகளே நிரம்பிய வொரு புத்தகத்தை வெளியிட்டிருந்தார். அந்த தூஷணைகள் உபய சம்பிரதாயத்து ஆசாரியர்களையும் பற்றியவை. ஸ்ரீராமாநுஜருடைய நேர்சிஷ்யரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலிய ஸகல பூருவாசாரியர்களையும் எல்லை கடந்து பழித்து எழுதப்பட்ட அப்புத்தகத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பண்டிதர்கள் யாவருமே கண்டிக்கவேண்டிய கடமையிருந்தும் ஒருவரும் அதில் மனம் செலுத்தவில்லை. ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் வந்த பாடங்களைப் பூருவாசாரியர்கள் பிறழ்

வாகவே கொண்டு உரை செய்துவிட்டார்களென்றும், உண்மையான பொருள் எழுதப்படாமல் போலிப் பொருளே எழுதப்பட்டு விட்டதென்றும், அவர்களின் உரைநடையும் மிக மிக ஆபாஸமான தென்றும் இப்படி கைபோனபடி யெல்லாம் எழுதி அச்சிட்ட அப்புத்தகத்தைச் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுங்கூட தலையால் சமந்து திரியத் தொடங்கினார்கள். அதற்கு என்ன காரணமென்னில், அப்புத்தகத்தில் பூருவாசாரிய நிந்தனைகளோடு ஸ்ரீமத் அண்ணங்கரா சார்ய ஸ்வாமிகளைப் பற்றின நிந்தனைகளும் விசேஷமாக இருந்தபடியால் அதில் பரம குதூகலமும் பரம திருப்தியுள் கொண்டதுவே காரணம்.

அப்படிப்பட்ட உத்தமாதிகாரிகளுள் காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ உ. வே. ஈச்சம்பாடி ஸ்ரீ நிவாஸ ராகவாசாரியர் ஸ்வாமிகள் தலைமை ஸ்தானம்பெற்றிருந்தவ ரென்று தெரிகிறது. அவருடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்திற்கு இது ப்ராப்தமான கைங்கரியந்தானே. ஆனால் வெகு நாள் வரையில் அந்த ஸ்வாமி தம்முடைய அந்த விசாலமான திருவுள்ளத்தைக் காட்டிக்கொள்ள பிரகாசமாக வெளி வராமல் மறைமுகமாகவே யிருந்து வந்தார். அது நிற்க.

போலிப் பொருள்களைக் களைந்து உண்மைப் பொருள் களைத் தாபிக்க நமது ஸ்வாமி யொருவரே அவதாரம் செய்திருப்பதால் “நான் கண்ட நல்லது” என்னும் அழகிய திருநாமங் கொண்ட அற்புதமான தூலை நம் ஸ்வாமி அப்போதே வெளியிட்டு, ஆசேஷப கர்த்தாவான முதலியார் செய்திருந்த பூர்வாசார்ய தூஷணைகளை யெல்லாம் வேரோடுங் களைந்து உண்மைப் பொருள்களை உலகறிய ஒங்க வைத்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களல்லாத பண்டிதோத்தமர்களுங்கூட மிகமிகப் புகழ்ந்து மதிப்புரைகள் வழங்கும்படி செய்து நின்றார். அச்சிறந்த தொண்டில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பொறாமை யுண்டாகக் காரணமுண்டோ! பொறாமையென்பது மருந்தில்லாத விசித்திரமான வியாதியாதலால் முன் சொன்ன ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமிகள் தம்முடைய ஆர்த்தியை உள்ளே யடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டாமல்

விவாதபுத்தகத்தைச் சிலநாட்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டார். அதன் பெயர்தான் “முத்தம் சண்ணம் மொட்டு என்னும் சொற்பொருள் விளக்கம்” என்பது. இது காஞ்சிபுரத்திலேயே அச்சிடப்பட்ட புத்தகம். ஆனால் இவர் இதைப் பண்டிதர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கச் சிறிதும் தைரியமற்றவராய் இதரர்களுக்கே ஏகாந்தமாக வழங்கி வருகிறார். இதைத் தாம் அப்புத்தகத்திலேயே எழுதிவைத்துமிருக்கிறார். புத்தகத்தைப் பண்டிதர்களிடங் கொடுக்கத் துணிவில்லாதவர் எதற்கு எழுதவேணும்? ஏன் அச்சிடவேணும்? ஏதோ வொரு நப்பாசை தூண்ட எழுதினார், அச்சிட்டார். உண்மையில் அப்புத்தகம் இவருடைய கிதியுமல்ல. அந்த முதலியாருடைய சொல்நடை முன்னமே வெளிவந்திருக்கிறதே, அதைச் சொல்நடைதான் அப்படியேயுள்ளது. அதற்கேற்றபடி அம்முதலியாரை உயரத்தூக்கி வைத்துமெழுதியுள்ளது. இயற்றியவர் ஈச்சம் பாடி ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர் என்று கம்பீரமாகக் கொட்டையெழுத்தில் அச்சிடப்பெற்றது. அச்சிட்டு வெளியேறின புத்தகம் பாமரர்கள் கையிலேயே நின்றுவிடுமென்ன முடியுமோ? பண்டிதர்களின் கைக்கும் எட்டாமற் போகுமோ? எட்டியபின் அதன் கதி என்கைவேண்டும்! திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (4-10-6) “காற்றிடைப்பூளை கரந்தனவரந்தையற” என்று அருளிச்செய்துள்ள படி பெருங்காற்றில் பூளைப் பூ படும்பாடு பட்டொழிய வேண்டியதுதானே. அப்படியே பட்டொழிந்தது. அதற்கு அடியேனே மூலகாரணமாயிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே பிரார்த்தித்து “முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப்பொருள்” என்னும் அற்புதமான நூலை அவதரிப்பித்து இவ்வுலகின்கணைக்குமுள்ள பண்டிதர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் மற்றையோர்க்கும் கிடைக்கச் செய்தான்.

மெய்ப்பொருள் தெளியாது மயங்கினவர்களைத் தெளிவிக்கவேண்டுவதே முதற்பணியாதலால் ஷே ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமிக்கும் அச்சஞ்சிகை தபால் மூலமாக அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அவர் அதைப்பெற்று முற்றும் படித்து மனச்

படியால் அந்த துக்கத்திற்குப் போக்கு வீடாக ஏதோ பேசுவருகிறாரென்னு முண்மையை உலகமறியும். ஸ்வாமியின் ஸஞ்சிகையைக் காண இவர்க்கு விருப்பமில்லையாகில் அதனைத் திருப்பியனுப்பிவிடத் தட்டுண்டோ? கட்டாயம் பெற்றேயாகவேணும், படித்தேயாகவேணுமென்று ராஜசாஸன மில்லையே. தமது புத்தகத்திற் போலவே இதிலும் நிந்தனைகளே யிருக்குமென்றும், பதிலுக்கு நாமும் சரமாரியாக நிந்திக்கலா மென்றும் நினைத்து ஸஞ்சிகையைப் பெற்று ஸேவித்தார். ஒருவகையாகவும் வாய்திறக்க வழியின்மை கண்டு தெருவில்தூற்றுவதே சரணமென்று கொண்டாரித்தனை.

இவ்விச்சம்பாடி ஸ்வாமியின் நிந்தனை ஸ்வாமி யொருவரோடு நிற்கவில்லை; தாம் மணவாள மாமுனிகளிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர் போல நடித்து, மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திவழியாக திவ்யப்ரபந்தார்த்தங்களை அறியப் பெறாத தேசிக ஸம்பந்தாயஸ்தர்களுக்கு உண்மைப்பொருள் தெரியாதென்று அவர்களையும் தூஷித்தும் அவர்களில் தலைவரான ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமியையும் தூஷித்தும் (அதாவது) ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி தம்முடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கு விரோதமாக அண்ணங்கராசாரியரோடு சேர்ந்து தப்பாகப் பிரசுரம் செய்கிறாரென்று காட்டியும் இப்படி நிந்தைக்களஞ்சியத்தை அச்சிட்டுவிட்டு, “எனக்கேன் புத்தகமனுப்புகிறார்” என்று தெருக் கூச்சலிட்டால் இதற்கு என்ன அர்த்த மென்பதை அடியேனே அறைய வேண்டும். அது கிடக்க.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மெய்ப்பொருள் விளக்க நூலைப்பற்றிப் பரவித்தர்களான பல மஹான்களின் அபிப்பிராய பதாரிகைகளையும் சேகரித்து வெளியிடவேணுமென்னுமவா அடியேனுக்குத் தோன்றியதனால் அப்படிப்பட்ட மஹநீயர்கள் பலருடைய திரு முகங்களைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்று அவரவர்களது திருவுருவப்படங்களோடுங் கூட வெளியிடுங் கைங்கரியத்தை அடியேன் மேற்கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு:

புரிசை. பரவஸ்து. வரததாலன்.

16—10—10.

திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக்கும்
வித்வத்வாரிஷ்டரான ஸ்ரீமத் உ.வே.வை.மு.
கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ முகம்.

ஸ்ரீ ராமாதுஜனில் வெளிவந்த, முத்தம் முதலிய சொற்களின் மெய்ப் பொருளாராய்ச்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன். முத்தம் முதலியவற்றைப்பற்றி இப்போது புதிதாக பொருள்கிளர்ச்சியைக் கிளப்பியவர் சில மாதங்கட்கு முன் அடியேனது க்ருஹத்திற்கு வந்திருந்து தம்முடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். அவர்தாம் ஏதோ விடாப் பிடியாய்ச் சில சொல்லுவதால் அடியேன் விஜ்ஞாபிப்பது அவரது செவியில் ஏறவில்லை யென்று தெரிந்தது- “அடியேன் பெரியோர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டுள்ளவற்றை மாற்றிக்கொள்ளும்படி உம்முடைய வார்த்தையை விரும்பவில்லை” என்று சொல்லியதோடு “நான் சொல்வது ஒன்றும் உமக்கு ஏறுது; உம் இஷ்டப்படி நீர் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டிரும்” என்று முடிவாகச் சொல்லி நின்றேன். அவர் சற்றுப் போது இருந்து பெரியாழ்வார்திருமொழி வியாக்கியானம், தமிழ் லெக்ஸிகன் அகராதி இவற்றினின்று சில குறித்துக்கொண்டு சென்றார். இது முன் நிகழ்ந்தது.

அந்வர்த்தமான பிருதாவளிகளுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பிறர் எழுதும் அபார்த்தங்களை நிரவலித்து ஸமீசீநார்த்தங்களை ஸ்தாபிப்பதில் பொங்குங் கடல் என்று அடியேன் கருதியுள்ளேன். எழுதியவர் தம்மைப் பேரறிவினராகக் கருதியெழுதியிருக்கின்ற ரென்று கொண்டு ஒரு பொருளும் விடாமல் பரிஷ்காரமாகவே ஸ்வாமி தமது மெய்ப்பொருள்

வியாஸத்தை அமைத்துள்ளா ரென்பதை தீரிகரண சுத்தி யாய் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம், சரமாவதி தாஸன்
வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமா சார்யன்.
திருவல்லிக்கேணி 19—10=50

பதிப்பாசிரியரின் குறிப்பு. ஷு. ஸ்ரீ முகத்தில்—“எழுதியவர் தம்மைப் பேரறிவினராகக் கருதி யெழுதியிருக்கின்ற ரென்று கொண்டு” என்றள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் காம்பீர்யம் அளவிட முடியாதது. *விவாதச் ச விவாஹச்ச! ஸமயோரேவ சோபதே* என்பதை நம்ஸ்வாமி கணிசியாது, மஹாப்ராஜ்ஞர் களுக்கு உணர்த்த வேண்டிய அரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களை சிற்றறிவின ரொருவரை வியாஜமாகக் கொண்டு முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னுமாக வாரியிறைத் திருக்கிராரே ! என்பதுதான் மஹான்களைவரும் ஏகமுகமாகச் சொல்லுவது.

— முக்கிய விஞ்ஞாபனம் —

பல திசைகளிலிருந்தும் பல பல மஹான்களின் ஸ்ரீ முகங்கள் தினப்படியாகப் பல வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சக்ரவர்த்தி திருமகனார் காகத்தின் மீது ப்ரஹ்மாஸ்தரம் தொடுத்த கதையாக ஆய்விட்டதே யென்று நமக்குள் சிரிப்பாகிறது. நிற்க.

ஸ்ரீமத். உ. வே. வித்வான். வேதவ்யாஸ
பட்டர் திருவம்சத்தவரான திருமலை பட்டர்
ஸ்வாமியின் திருமுகம்.

Camp. Coimbatore.

72, ஸலிவன் வீதி, பட்டர் திருமாளிகை.

பெரியாழ்வாருடைய முத்தம் சண்ணம் மொட்டுச் சொற்களில் அன்றுதொட்டு இன்றுவரையில் அர்த்த ஸந்தேஹமோ அர்த்த விவாதமோ கேட்டதில்லை. இதை யொரு அவ்யபதேச்யர் அநாவச்யகமாகக் கிளப்பிவிட்ட தானது உலகுக்கெல்லாம் எந்நாளும் மறக்க முடியாத மஹோபகாரமாய்த் தலைக்கட்டியது. நம் ஸ்வாமி அரிய பெரிய சீரிய பொருள்களை வெளியிடுவதற்கு மிகவும் அல்பமான விபாஜமொன்று கிடைக்க வேணுமென்றுண்டு. அப்படிப்பட்ட விபாஜம் ஒருவர் மூலமாகக் கிடைத்து விடவே ஸ்வாமியின் திவ்யஸூக்திகள் “கடல்வாய்ச் சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்பட நீர் முகந் தேறி. எங்ங் குடவாய்பட நின்று மழை பொழியும்” என்று பெரியாழ்வாரும், “தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழை போல்” என்று அவ்வாழ்வார் திருமகளாரும் உருளிச் செய்தபடியே அமைந்த அழகை நினைக்குங்கால் இந்த விசாரத்தைக் கிளப்பிய மஹாநுபாவரையே விசேஷ மாகப் போற்றவேணுமென்று அடியேனது நெஞ்சில் படுகிறது. நம் ஸ்வாமியின் ஆசார்யரான காதிஸ்வாமி யென்று ஜகத்ப்ரக்க்யாதரான ஸ்ரீ அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி காசி க்கு எழுந்தருளிய போது அங்கு ருத்ரபட்ட னென் கிற ஒரு அல்பஜனன் ஏதோ விவாதத்தைக் கிளப்பி விட, சிறிதும் பொருள் படுத்த வேண்டாத அதையும் அந்த ஸ்வாமி பெரிய விஷயமாகக் கொண்டு மிகப் பெரிய காரியம் செய்தருளினாரென்று கேட்டிருந்தோம். அவ்வித மாகவே நம் ஸ்வாமியும் ‘சிறிய பாம்பாயினும் பெரிய தடியிட்டடி’ என்கிற முறையில் அல்பனையும் அநல்பஸூக்திகளால் தலைமடியச் செய்வது போற்றத் தக்கதேயாம்.

தாஸன், வேதவ்யாஸ பட்டர் திருமலை ஐயங்கார்.

முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப்பொருள்

ஸ்ரீ காஞ்சி. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி
அருளியது.

1. தமிழ்வேத மென்று போற்றப்படும் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசுரங்களின் திவ்யார்த்தங்களை நாம் உள்ளபடியுணரப் பூருவாசாரியர்களின் அரியபெரிய வியாக்கியானங்களே சிறந்த ஸாதனங்கள். விசுவாக்காமணிகளென்று விருதுபெற்ற மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானமுள்ள பகுதிகளில் பொருள் விளக்கம்பெற யாரும் தடுமாற வேண்டியதில்லைன்றே. முத்தம், சண்ணம், மொட்டு என்னும் மூன்று சொற்களும் பெரியாழ்வார்திருமொழி முதற்பத்தில் வருவன. இச்சொற்களைக் கொண்ட பாசுரங்களுக்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் தெள்ளமுதெனத் திகழ்வதனால் மற்று எந்த வுரையும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் அந்த விசுவாக்காமணிகளின் விசுவாக்கையே கொண்டு விவாதபதங்களின் உண்மைப் பொருளை உணர்வோம், உணர்த்துவோம்.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் * சீதக்கடலென்னும் பதிகமானது—யசோதைப்பிராட்டி தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவின் திவ்யாவயவ லௌந்தர்யத்தைப் பாதாதி கேசாந்தமாகத் தோழிப்பெண்களுக்குக் காட்டியவாறு யமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாதாரவிந்தம், விரல்கள், கணைக்கால், முழந்தாள், துடை ஆகியவற்றை முதலிருந்து ஐந்து பாசுரங்களினால் காட்டியானபின் * மத்

தக்களிமென்னு மாருவது பாசுரத்தினால் * முத்த மிருந்தவா காணீரே * என்று முத்தமிருந்தபடி காட்டப்படுகிறது. இப்பாசுரத்திற்கு அவதாரிகையிடும் மணவாள மாமுனிகள் “ திருத்துடையிலழகை அநுபவித்த வனந்தரம் தீருக்கடி ப்ரதேசத்திலழகை அனுபவிக்கிறார் ” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்திற்கு அரும்பதவுரையொன்று அநபேக்ஷிதமாயிருக்கவும் ஜீயரரும் பதவுரை யொன்று அவதரித்து அதுவும் அச்சேறியுள்ளது. அதில் “ திருக்கடிப்ரதேசமாவது— கடிப்ரதேசவர்த்தி பும்ஸ்த்வ சிஹநமான அவயவ விசேஷம் ” என்று விவரணர், காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்ணபிரானுடைய ஆண்குறியைக் காட்டுவதாக ஸுஸ்பஷ்டமான விவரண முள்ளது. ஆனால் இங்கு மாமுனிகளின் தீவ்ய ஸூக்தி யொழிய வேறொன்றும் சான்றாகக் கொள்ளப்பட வேண்டாவென்பது நமது கருத்தாதலால் அவ்வரும்பதவுரை இங்கு நமக்குப் பிரமாணமாக வேண்டா. மூலத்தில் * முத்தமிருந்தவா காணீரே * என்பதனால் திருக்கடி ப்ரதேசத்தினழகை யநுபவிப்பதாகக் காட்டியருளின மாமுனிகள் கடிப்ரதேச சப்தத்தினால் விவக்ஷித்த அவயவ விசேஷம் எது ? என்பதில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்களுக்கு ஸந்தேஹ விபர்யயங்களிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. சிவர்க்கு ஸந்தேஹ முண்டாகுமென்று மாமுனிகளே திருவுள்ளம்பற்றி, பாட்டினுரையில் “ முத்தமிருந்த படியைக் காணுங்கோள் ” என்றருளிச் செய்தபின் “ முத்தம் — சண்ணம் ” என்று மருளிச் செய்தனர்.

3: 1914-ஆம் ஞாந்தில் சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையார் பதிப்பித்த வியாக்கியானத்தில் “ சண்ணம் ” என்ற பிறகு “ அதாவது கடிப்ரதேசம் ” என்றொரு வாக்கியம் அதிகமாகக் காண்கிறது. 1880-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சித்திரகூடம் திருவேங்கடா சாரியர்

பதிப்பில் அந்த வாக்கியம் கிடையாது. அவதாரிகையினால் புநருக்த மாகிறபடியால் இந்த வாக்கியம் அநபேக்ஷிதம். இது இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம்; இதில் விவாத மில்லை. “முத்தம்—சண்ணம்” என்றருளிச் செய்திருப்ப தனால், முத்தம் என்பதற்குச் சண்ணமென்பது பொருள் என்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றினாரென்பதறிய லாயிற்று. “மகா கோமபேக்ஷதே” என்கிற முறையில் வியாக்கியானம் செய்பவரல்லர் மாமுனிகள். சண்ணம் என்ற சொல்லின் பொருள் ஸுப்ரஸித்தம் என்று கொண்டே மாமுனிகள் (முத்தமாவது சண்ணம்) என்று அருளிச் செய்துவைத்தார்.

4. சண்ணம் என்கிற சொல்லும் பெரியாழ்வார் திருவாக்கிலேயே அவதரித் திருப்பதால் அவ்விடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் என்ன வென்று பார்ப் போம். கண்ணபிராணடைய தளர்நடைபைக் கோரும் பதிகமாகிய * தொடர் சங்கிலிகையில் பத்தாம் பாட் டில் * சிறுச் சண்ணம் துள்ளஞ் சோரத் தளர்நடை நடவாரே * என்றுள்ளது. இவ்விடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—“ [பேருநீர் இத் யாதி.] தீர்த்தங்களில் ப்ரஸித்தமாய், ப்ரவாஹ ஜலம் மாரு மல் அலையெறிகிற கங்கையிலுங் காட்டில் பெரியதாய் அத்விதியமான தீர்த்த பலத்தைத் தரும் ஜலத்தைபுடைத் தான சிறுச்சண்ண மானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர் நடை நடவாரே.” என்றிவ்வளவே யுள்ளது.

5. கீழே “முத்தமாவது சண்ணம்” என்று விவ ரணம் காட்டியருளினவர் சண்ணமாவது இன்னதென்று விவரணம் காட்டியருள வேண்டுமே; காட்டிற்றிலர்; ஏனென்னில்; ‘இதன் பொருள் ஸுப்ரஸித்தமிதே’ என்

கிற திருவுள்ளத்தினாலாம். அது ஸுப்ரஸித்தமென்பதைச் சிறிது உபபாதிக்கிறோம். ஆண்குறியைச் சுண்ணியென வழங்குவது உலகவழக்கு. சிசுந் மென்னும் வட சொல்லானது தமிழில் சின்னமெனத் திரிந்து அதுவே சண்ணமென்றும் சுண்ணி யென்றும் திரிந்து வழங்குவதாகப் பேரறிஞர் பகர்வர். ப்ரஸவ மென்னும் பொருள்தான ளுவிதி என்கிற வடசொல் வெகு விகாரமடைந்து பெண்குறிக்கு வாசகமாக உலகில் வழங்கிவரக் காணுகின்றோமன்றோ. அது போலவே இதுவும். வடசொல்லில் ணகரத்திற்கு முன்வரும் ரகரம் [ரேபம்] ணகரமாகவே மாறுதலை சூர்ணம், வர்ணம் முதலிய சொற்களிற் கண்டோமாதலால் சரணம் என்னும் வட சொல்லே சண்ணமெனத் திரிந்ததாகக் கொள்வதும் பொருந்தும். சரணமென்னுஞ் சொல் காலுக்கு வாசகமாய் காலிடையிலுள்ள குறிக்கு ஆகு பெயராகும். மாடுகளுக்குச் செய்யும் பீஜமர்த்தனத்திற்குக் கால் பிடித்தலென்னும் வழக்குள்ளது. நாபிதர்கள் ஒரு வபந்ததைக் கால்வழித்த லென்பர்கள். இங்ஙனே பல பல வழக்குக்களை நினைக்கலாம். குஹ்யமென்றே சொல்லப்படுகிற அவயவ விசேஷத்தை ஸாக்ஷர்த்வாசக பதத்தையிட்டுச் சொல்லாது ஸந்நிஹிதமான அவயவாந்தரத்திற்கு வாசகமானதொரு பதத்தையிட்டுச் சொல்லுதல் வேதவழக்கு. நமது யஜுர் வேதத்தில் ஆரூவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது ப்ரசநத்தில் (31.) * ஊராணாஹிரொதஹி அஹதெ நஹூக்ரதஹ ஊராணாவபுரவதாயதி யஹாஹி நஹூ ஊராணாவதி சுயஹி—நீஹவதஃ சுயரொதஹி அஹதெ சுயபுஜா : புஜாயணை * என்று ஓதப்படுகிறது. இதில் துடைக்கு வாசகமான ஊருபதம் பலகால் வருகிறது; ஆனால் இங்குத் துடையென்னும் பொருளில்லை. துடைக் கருகேயுள்ள குஹ்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று பாஷ்யமுள்ளது. “ ஊராணா—ஊராணாஹி புஜநநபு

ஷெஸு : ” என்பது பட்டபாஸ்குபாஷ்யபங்க்தி. இங்ஙனே நாமெடுத்துக்காட்டவிய இடங்கள் பல்லாயிரமுள. இப் போது இவ்வளவே போதும். சரணம் என்கிற வட சொல்லே சண்ணமெனத் திரிந்த தென்பதைப் பலர் இசைந்து காட்டியிருப்பதால் இதைப்பற்றி இங்குநாம் அதிகமொழுத வேண்டாவே.

6. இனி விமர்சிக்க வேண்டிய தொன்றே ; சரண பதத்தின் திரிபாகிய சண்ண மென்னுஞ் சொல் சரண சப்தார்த்தமான திருவடியையே குறிக்கின்றதா? அல்லது வடமொழி வேதத்தினின்று எடுத்துக் காட்டிய ஊரு பதம் போலே குஹ்யாவயவ விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றதா? என்பதே. திருவடியைத்தான் குறிக்கின்ற தென்று சொல்ல இடமில்லை ; எனெனில், கீழே (முத்தமாவது சண்ணம்) என்று விவரணம் காட்டியருளின மணவாள மாமுனிகள் சண்ண மென்பதற்குத் திருவடியெனும் பொருளைத் திருவுள்ளம் பற்றினாரென்கைக்குச் சிறிது மிடமின்மையால். * முத்தமிருந்தவாகாணீரே * என்ற விடத்திற்கு இட்டருளின அவதாரிகையில் கடிப்ரதேச மென்று அருளின வராதலால், முத்தமென்றும் சண்ணமென்றும் கடிப்ரதேச மென்றும் பர்யாயமென்று மாமுனிகளின் திருவுள்ளமாகத் திடமாய்த் தேறிற்று. ஆகவே * சிறுச் சண்ணந்துள்ளஞ் சோர * என்ற விடத்துச் சண்ண மென்பதனால் திருவடி விவக்ஷிதமன்று, கடிப்ரதேசந்தான் விவக்ஷிதமென்று ஊர் ஜிதமாயிற்று. கம்பீரமாகத் திருவெழுத்திடும் மஹான்கள் ஆண்குறி பெண்குறி யென்றவது குஹ்யாவயவ மென்ற வது எழுதமாட்டார்களன்றே. லாக்ஷணிக பதங்களை யிட்டுப் பேசுவதன்றே முறைமை. “ கண்ணனுடைய ஆண்குறியை யருபவிக்கிறார் ” என்று மஹாசார்ய பதந் தர்கள் எழுதுவார்கள். அது நேர்மையன்றாதலால் ‘ கடிப்ர

தேசத்தினழகைய நுபவிக்கிறார்' என்று அருளப் பார்த்தமாயிற்று. ஆனாலும் ஸ்பஷ்டப்ரதிபத்தி யுண்டாகவேணுமென்பதற்காக “அதாவது (முத்தமாவது) சண்ணம்” என்றும் அருளினார்.

7. இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்; *தொடர்சங்கிலிகைப் பாசுரத்தில் “படுமும்மதப் புனவ்சோர” என்ற விடத்து, “மும்மதப்புனலாவது—மத்ததாலே கபோலவ்யமும் மேட்ர ஸ்தானமுமாகிற தாயத்தில் நின்று வடிகிற ஜலம்” என்று வியாக்கியான வாக்கியம் காண்கிறதே; இங்கு மேட்ரமென்று ப்ரயோகிக்க வில்லையா? இதுபோலே ப்ரயோகித்திருக்கலாமே என்னலாம். உதாஹ்ருத ஸ்தலத்தில் மேட்ர மென்றது ஆசாரியர்களின் ஸ்வகீய ப்ரயோகமன்று. “கவொஹயதொ லெஹீ ஷ்ரீ நகரஹ ஜாஹு—தக்” என்று மல்லிகாதாரிகளும் உதாஹரித்துள்ள ப்ரமாணத்தினின்று கொள்ளப்பட்டதாமது. ஆகவே அந்த பதத்தை அங்கு ப்ரயோகித்ததைக் கொண்டு அந்யத்ராபி ப்ரயோகாபாதநம் பண்ணுவது பொருந்தாது.

8. முக்கியமான வொருவிஷயம் இங்கு உள்ளதகிற கொள்ளத்தக்கது; கேண்மின்; கண்ணபிரான் தளர்நடை நடக்கவேணுமென்று வேண்டுமிப் பதிகத்தின் முதற்பாட்டில் “வாரணம் பைய நின்றார்வதுபோல். தளர்நடை நடவானே” என்று—யானைக்குட்டி மெல்ல நடந்து வருவது போல் கண்ணன் தளர்நடை நடக்கவேணுமென்று சொல்லி அந்த யானைக் குட்டிக்குச் சில அடையாளங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன;—[தொடர் சங்கிலிகை சலார் பிலாரேன்ன] யானையானது இரும்புச் சங்கிலியின் தொடரில் கட்டிவைக்கப்பட்டு அதையுமிழுத்துக்கொண்டு நடக்கும்; [தூங்குபோன்மணி யோலிப்ப] கயிறற்றினால் கட்டித் தனது இருபுறத்திலும் தொங்கவிட்ட மணிகள் ஒலிக்கப்பெற்று நடக்கும்; [படுமும்மதப்புனல் சோர] மூன்று வகையான

மாதிரிப் பெருகப்பெற்று நடக்கும். என்றிங்ஙனே சொல்லப் பட்ட அடையாளங்கள் உபமானமான யானைக்குட்டி யினிடத்து மாத்திரமன்றிக்கே உபமேயமான கண்ணனிடத் தும் விவக்ஷிதமாகப் பொருந்தவேண்டும் ; இல்லையேல் முன் ஒன்றையடிக்கள் வீணாகவே பாட்டைப் பூரித்துக் கிடப்பன வாகும். அங்ஙனே யாகவொண்ணாது ; யானை தொடர் சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்ன ஊர்வதுபோலக் கண்ணனும் தன் திருவடிகளிலணிந்த ஆபரணங்கள் சலார்பிலாரென்ன நடப்பன் ; யானை தூங்குபொன்மணி யொலிப்ப ஊர்வது போலக் கண்ணனும் உடைமணி பறைகறங்க நடப்பன் ; யானை மும்மதப்புனல் சோர ஊர்வது போலக் கண்ணனும் மூவிடப் புனல்சோர நடப்பன் ; கன்னநிரண்டும் குறி யொன்றுமாகிய மூவிடங்களிலும் தோன்றும் மதமே மும்மதமாதலால் கண்ணனுக்கும் அங்ஙனே மூவகைநீர்ப் பெருக்கு நிரூபிக்கப்பட வேண்டியது பொருத்தமாயிற்று. இதனை அப்பதிகந் தன்னிலேயே ஆழ்வார்தாமே 9, 10 ஆகிய இரண்டு பாசுரங்களிலும் அடைவே நிரூபித்தருளு கிறார். ஒன்பதாம் பாட்டில் * வேழத்தின் கருங்கன்று போல் * என்று மீண்டும் யானையை ப்ரஸ்தாவித்து * தெண் புழுதி யாடிக் திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்பட வியர்த்து * என்று வியர்வை நீர் பெருகப் பெற்றறையே யானையின் கபோல மாதிரிக் கொப்பாகக் குறிப்பிட்டு, அதற்கடுத்த பத்தாம் பாட்டில்—கீழே ‘ மும்மதப்புனல் சோர ’ என்ற விடத்து வியாக்யான வித்தமான மூன்றாவது நீர்க்கொப்பாகவே ‘ சிறுச் சண்ணந் துள்ளஞ்சோர ’ என்று அருளிச் செய்கிற ராதலின் இவ்வுபபத்தியை யிட்டும் சண்ணமென்பதற்குக் குறியேதான் பொருளாகப் பகாப் பொருந்தும்.

9. அன்றியும், * பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தருநீர் * என்கிற விசேஷோக்தியை

உற்று நோக்குமிடத்து வேறொரு பொருளுக்கிடமில்லை ; ' மூத்தி நீர்தானே, இதைப் பாராட்டிக் கூறவேணுமோ ? ' என்று சிலர் வெறுப்பாக நினையாமைக்காகவே ' கங்கையிற் புனிதங்கூர்ணும் இச்சிறுநீர் ' என்ன வேண்டிற்று. ஹேயமாக நினைக்கக்கூடிய ப்ரஸக்தியுள்ளவிடத்தில்தானே சிறப்புரைத்தல் நிறம்பெறும். ஆண்டாள் * தூயபெருநீர் யமுனை * என்று யமுனைக்குத் தூய்மையிற் பெருமை கூறியது வெறுமனன்றே; கம்ஸன்மாளிகைக் கீழே பெருருவதனால் ஹேயமென்று நினைக்க ப்ரஸக்தியுண்டாகியே அங்ஙனம் நினையாமைக்காகத் தூய்மையிற் பெருமை சொல்லிற்று. வேதாந்தவாசிரியர் கோதாஸ்துதியில் * ப்ராயேண தேவி பவதீவ்யபதேச யோகாத் கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே * என்று கோதாவரிக்குத் தூய்மை கூறினதும் அந்நதியிடத்து ஹேயதா ப்ரதிபத்திக்கு இடமுண்டானமைபற்றியேயன்றே ; * ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம், கூழ்ப்ரம் ராமாய சம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதிராவண: * என்கிற ப்ரீராமாயணத்தின்படி பிராட்டிவேண்டிச் செய்தேயும் இராவணனுக்கு அஞ்சி இராமபிரானிடம் செய்தி சொல்லாமையினாலே புனிதத்தன்மையையிழந்ததென்று சொல்லிற்றிறே. இவ்வகையில், சிசுபாலகோஷ்டியார் கண்ணனது சிறுநீரை மற்றையோருடைய சிறுநீரோடொப்ப நினைத்து வருவாக எண்ணக் கூடுமென்றெண்ணியே ' பாவிசாள் ! அங்ஙனம் நினையாதொழியின் ; பெருநீர்த்திரையெழு கங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்த பலந்தருநீர் காண்மினிது ' என்று அருளிச்செய்ய ப்ராப்தமாயிற்று.

10. இனி * வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்கமொட்டு துளியின் முளைக்கின்ற முத்தேபோல் சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க * என்ற பாசுரத்திற்

குறிதோன்றி அதன் நுனியினின்று மூத்திரபிந்து முளைக்கின்றது என்பதே பொருளாகத் தேறிநிற்கும். இந்த விவரணத்தைப்பொறுக்கும் படியாகவே மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் அதிகம்பீர ஸரணியில் அமைந்துள்ளது.

11. மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தோடு கூட அச்சிடப் பெற்றுள்ள மற்றொரு வியாக்கியானத்தில் இங்கு ஒரு ஐதிஹ்ய விசேஷமும் ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்யும்படி யென்று காட்டப்பட்டுள்ளது; ஒருநாள் ராஜகோஷ்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாயிற்றும்; சைசவாவஸ்தையை இங்ஙனே பேசினபடி வெகு நன்றாயிருக்கிறதென்று அரசன் பாராட்டிக் கூறினனும்; ஏதோ க்ராமயமாகச் சொல்லியிருக்கிறவிது கொண்டாடத்தகுந்ததோ வென்று அங்கிருந்தவோர் அறியாதான் சேஷபித்தானும்; அதற்குமேல் ஒரு ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டதாம்.இப்படியோரைதிஹ்ய மெழுதப்பட்டுள்ளது. கீழே நாம் விவரித்தபடியே பாசுரப் பொருளாக இருந்தாலன்றி இவ்வைதிஹ்யம் அமையாது.

12. புனிதமான பிரபந்தத்தில் குறியைப்பற்றியும் மூத்திரத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவித்துப்பேசுவது வெறுக்கத்தக்கதல்லவா வென்று சங்கிப்பார்க்கு விரிவாகவே விளம்புவோயிங்கு. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம் பாடத்தில் த்யானச் லோகமாக உலகமெல்லாம் அநுஸந்தானம் செய்துவரும் * பூ: பாதேள யஸ்ய நாபி:* என்னும் ச்லோகத்தில் “யஸ்ய வாஸ்தேயமப்தி:” என்றுள்ளது. ‘வாஸ்தேயம்’ என்பதற்கு மூத்திர மென்னும் பொருளே பெரியார்களின் பாஷ்யத்திற்காண்பது; வேறு பொருள் எதுவும் பொருந்தாது. இப்பொருளுண்மையை யறியாதார் பலர் “யஸ்ய வாலோயம்” என்றும் “யஸ்ய வாஸ்தவ்யம்” என்றும், “யஸ்யவாஸ்தோ

யம்” என்றும் மனம் போனபடி தவறானபாடங்களை யோதுகின்றனர். ஸகலவிதவற்றை பரிக்குலீதமான பாடத்தின் படியும் வியாக்கியானத்தின் படியும் மூத்திரமென்று சொல்லியிருப்பதை யாரும் வெறுக்கவில்லை, எவரும் மறுக்கவில்லை.

13. அவ்வளவுதரம் போகவேணுமோ? பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே இரண்டு மூன்றிடங்களெடுத்துக் காட்டுவோம். (5-2-3.) *வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து* என்ற பாட்டில் “கால்டைப்பாசங் கழற்றி* என்பதற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை பல பொருள்கள் பணித்து, சரமார்த்தமாகப் பணிக்கின்றார்— “கால்டைப்பாச மென்று*ஹரினீஞ்ரமாத்ரமான சர்மவிஷய ஸ்நேஹ மென்னவுமாம்” என்று. ஹரினீஞ்ரமாத்ரமான சருமமென்பதற்கு இன்னது பொருளென்று உலகமெல்லா முணரும். மானின்குளம்புக் கொப்பான சருமமாகிய அவயவவிசேஷம்—ஸ்தீலிங்கம்; அதனை இங்குக் கால் என்னுஞ் சொல்வால் குறிப்பிட்டதாக உரைத்திட்டாராயிற்று. ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றின பொருளைத் தானே ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானித்தருள்வர்கள். வழிப்போக்கர்களான பெண்டிர்களின் குறியைப் பேசுமாழ்வார் ஸாஷாத்பகவானுடைய குறியைப் பேசினால் சேதமென்?

14. இன்னமுங்கே களிர்; மேலெடுத்தபாட்டுக்கு நாலாம் பாட்டாகிய *கொங்கைச்சிறுவரை யென்னும் பொதும்பினில் வீழ்ந்து வழக்கி, அங்கோர் முழையினிற் புக்கிட்டு அழுந்திக் கிடந்துழல்வேளை * என்ற பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “கொங்கை—முலை; சிறுவரை—சிறிறிடை; பொதும்பு—கிராமமான அந்தஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறார்.....விஷயப்ராவண்ய ஸ்தானம்” என்கிற

பங்க்திகளுள்ளன. ஹேயமும் ஹேயதமமுமான அவயவங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் இப்பாட்டிற் சொற்களைப் பெய்தாரென்று இசைய வேண்டிற்றாயிற்று. கண்ணபிரானுடைய குறி இப்படி ஹேயமன்றே. அதனைப் பாசுரந்தோறும் பேசினாலும் வாக்குபுனிதமாமே.

15. மற்றொன்றுங்கேளீர் ; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே (4—5—5.) * மடிவழி வந்து நீர்ப்புலன்சேர * என்ற விதற்குப் பொருள் தெரியுமோ? “யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர் இந்தரிய விசேஷத்தாலே ஜலம் ப்ரவஹிக்க” என்பது வியாக்கியான பங்க்தி. இங்கு ஓர் இந்தரிய விசேஷ மென்றது எது? ஜல மென்றது எந்த ஜலம்? தெரியுமோ? மூலத்தில் மடி யென்று மறைத்துச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எது தெரியுமோ? கெஞ்சால் நினைக்கவும் தகாத—ஸம்ஸாரிகளான அஸ்தமாதிகளின் குறியையும் சிறு நீரையும் பேசியிருப்பதில் ஒரு விபரதிபத்தியுமில்லை; பரமபோக்ய ஸர்வாவயவான ஸர்வேச்வரானுடைய *ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:* என்னும் படியான திருமேனியில் அவயவ விசேஷத்தையும் தீர்த்தவிசேஷத்தையும் வருணித்ததில் அநெளசித்யசங்கனம் ஆச்சரியமே.

16. திருவாய் மொழியில் (2—5—2) *திருவுடம்பு வான்சுடர்* என்ற பாட்டில் *ஒருவிடமு மெந்தை பெருமாற்கரனேயோ* என்ற மூன்றாமடியின் பொருளை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணரவேணும். ஈடுமுதலிய வியாக்கியானங்களில்—“ஓரிடமென்னாதே ஒருவிடமென்கிறது, ஒருவுதல்—நீங்குதலாய், நீங்கினவிடமென்றபடி.....தாமஸ தேவதையிருப்பிடமாகையாலே நீங்கின விடமென்று அநாதரோக்தி யிருக்கிறபடி.” என்றுள்ளது. நீங்கின விடமாகக்

கொள்ளப்பட்ட விடம் எதுவென்பதை தத்வலித்துக்கள் பக்கலில் கேட்டுணர்க.

17. மற்றொன்றுங் கேண்மின் ; அல்குல் என்னுஞ் சொல் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலும் பிறநூற்களிலும் பெரும் பாலுமுள்ளது. இச்சொல்லின் உண்மைப்பொருளை உலக மறியும். இடையென்னும் பொருளிலும் குறியென்னும் பொருளிலும் இதற்குப் பிரயோகமுள்ளது. * என்னல் குலேறி ஒரு முலையை வாய்மடுத்து * பூந்துகில் சொல்குல்* இவை முதலான ஆழ்வார் பாசுரங்களில் இருப்பென்னும் பொருளுள்ளது. * புற்றாவல்குல் புனமயிலே !* என்கிற திருப்பாவைப்பாவினும் * மெலிவுற்ற வகல்குல் போகமகள் * என்கிற திருவாய்மொழிப்பாவினும் வியாக்கியான பூர் ஷுல்க்திகள் எப்பொருளை நிலைநாட்டு கின்றன வென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் உணர்வர்கள். மாணிக்க வாசகரியற்றய திருக்கோவையாரில் * உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்மணந்தாழ்புரிசுமுலா எல்குல்போல* என்றவிடத்து அல்குல் என்பது பெண் குறியையே பகர்வதாக விவரணம் காட்டியுள்ளார்கள். ஆக இச்சொல் இடையைக்குறிப்பதும் மற்றொன்றைக் குறிப்பதுமாயிருத்தல் திவ்யப்பிரபந்தங்களோடு இதர ப்ரபந்தங்களோடு வாசியற எங்குங் கண்டதாயிற்று. இதில் ஒருவர்க்கும் வெறுப்பில்லையே. அல்குலென்னுஞ் சொல் குஹ்யாவய வத்தைச் சொல்லுகிறதன்று என்றாலும் அவ்வவயவத்தின் அருகேயுள்ள தொரு பாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்றவது இசைந்து தீரவேண்டுமே. அதைத்தான் ஏதுக்குச் சொல்லவேணும் ? அது புனிதமான இடமோ ? * என்னையும் நோக்கி யென்னல்குலும் நோக்கி ஏந்தினங்கொங்கையும் நோக்குகின்றார் * என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே “ மர்மஸ்தானம் ”

என்றே ஸுஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்தார் பெரியவாச் சான்பிள்ளை. நிற்க.

18. இனி *படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயணமென் னும் பத்தி வெள்ளம்* என்று கொண்டாடப்பட்ட பரம புனிதமான ஸ்ரீராமாயணத்திற் சிறிது செல்வோம்- அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் கார்காலம் கழிந்து சரற்காலம் புஞ்சுந்தமையைக் கூறுகின்ற வான்மீகி முனிவர் (ஸ-30, ச்லோ-28.) *உஸ-ஆனி ஸாநூஜ்யை வ-யிநாநி ஸநெ ஸுநெநை ! நவ ஸ-மஹவீயை ஜவநாநீவ யொஷிதஃ = தர்சயந்தி சரநந்தய: புலிநாநி சநைச்சநை ; நவஸங்கம ஸவ ரீடா: ஜகநாநீவ யோஷித:* என்றொருச்லோக மியற்றியுள் ளார். இது இளைய பெருமானை நோக்கிப் பெருமான் பணித்ததாகவுள்ளது. இதன் பொருள் யாதெனில்; சரற்காலநதிகள் மணல் மேடுகளை மெல்லமெல்லக் காட்டு கின்றன; வக்ஷ்மண! இதற்கொரு உவமை தோன்றுகின்ற தெனக்கு; சொல்லுகேன் கேளாய்; மாதர்கள் முதன் முத லாகப் புணர்ச்சிக்கு வருங்காலத்துத் தங்கள் அவயவ விசேஷத்தை ஷஹஸா காட்டிவிடமாட்டார்களே, மெல்ல மெல்லத்தானே காட்டுவர்கள், அதுபோலவாயிற்று இது வும்—என்று. * தத் ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம் ப்ரபச்யதி* என்று உண்மைவரம் பெற்ற வான்மீகி முனிவர் இதைச் சொல்லும்போது இவ்வார்த்தை இராமபிரானது திருப்பவளத்தினின்று அவதரித்தே யன்றோ இருக்க வேணும்.

19. ஜிதேந்தரியான பெருமாளுக்கு இவ்விஷயம் எங்ஙனே தெரிந்ததென்று சிலர் கேட்பார்கள்; நமக்குத் தோன்றுவதைத் தெரிவிப்போயிங்கு; மேலே யுத்தகாண் டத்தில் பெருமான் வருணனை வழிவிடவேண்டிக் கடற் கரையில் ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்

கொண்டு சயனித்தருளினு ரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து, அந்தத் திருக்கைக்கு விசேஷணமிடுகிறார் வான்மீசி முனிவர் (21—3) 'ஊமெஜை வரஉநாரீணாடி சுலிஜுஷுஉநெ சுயா—புணை: பரமநாரீணம் அபிம்ருஷ்டம் அநேகதா * என்று. சிறந்த மாதர்கள் பலருடைய புஜங்களாலே பலகால் மர்த்தனம் செய்யப் பெற்றது ராமபாஹு என்கிறது இதில். உத்தரராம சரிதத்தில் பலபூதி மஹாகவி சொல்லுகிறான் இராமபிரான் தானே சொல்லுவதாக; *ஆலிவாஹு ஸமயாத் க்ருஹே வநே சைசவே ததநு யௌவ நேபுந:; ஸ்வாபஹேதுரநுபாச்சீத: அந்யயா ராமபாஹு: = ஸீதே! இதோ என் கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொள்: இந்தக் கை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? விவாஹமானது முதலாக க்ருஹத்திலோ வனத்திலோ, இளமையிலோ யௌவனத்திலோ நீதவிர வேறொருத்தியால் தொடப் பெருதது காண்—என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில். உண்பையில் இத்தகையதான ராமபாஹுவை * பரமநாரீணம் புணை: அநேகதா அபிம்ருஷ்டமாக எங்கனே சொல்லலாமென்னிள்; ஸீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளையே பரமநாரிகளாக இங்குச் சொல்லுகிறதென்று கோவீந்தராஜ ப்ரப்ருதிகள் உரை செய்திருக்கையாலே, மேலே காட்டின *ஐகநாநீவ யோஷித: * என்ற விடத்துள்ள யோஷித்துக்கள் [ஸ்திரீகள்] அந்த ஸீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளையாதலால் ஒரு குறையுமில்லை—என்று சொல்லலாம்.

20. மற்றும்சிலர் வேறுவகையாகவும் இங்கு ஸமாதானம் சொல்ல முன்வரக்கூடும். எங்கனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமே, வலிஷ்ட சிஷ்யரூப விண்வம்புவார்த்தைகளில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாதவுணை இராமபிரான் ஸந்தோஷமாயிருக்கும் ஸமயமன்றிக்கே * வெந்

துயர்க்கடலில் வீழ்ந்தேன் * என்று பரிதாப முற்றிருக்கும் மையத்தில் “நவஸங்கமஸவீரீடா : ஜகநாரீவ யோஷித:” என்று வேறுயத்ருஷ்டாரங்கத்தையிட்டுச் சொல்லுவதும், அதனைப் * படி கொண்ட கீர்த்தியிராமாயணமென்னும் பத்தி வெள்ளத்தில் பொறித்து வைப்பதும் என்னே! என்று ஏசுப்பிறந்தவர்கள் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலும்* முத்தம் சண்ணம் மொட்டு ப்ரயோகங்களைப் பற்றி ஏசினால் * மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் * என்ற கணக்கிலே இது புகழேயன்றிப் பழிப்பாகாதுகிடர்.

21. அந்த ஸ்ரீராமாயணத்தன்னிலேயே (ஸுந்தர காண்டத்தில்) பிராட்டி தன்னிடம் வந்த திருவடியை நோக்கி * யானி ராமஸ்ய சிஹ்காநி லக்ஷ்மணஸ்யச வாநர, தானி பூயஸ் ஸமாசக்ஷ்வ ந மாம் சோகஸ் ஸமாவிசேத்.கதமுநு கதம் பாஹுலி லக்ஷ்மணஸ்ய ச சம்ஸ மே* என்று ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடைய திருமேனியடையாளங்களையெல்லாம் தெரியச் சொல்லவேணும், துடைமுதலிய அந்தரங்க வறுப்புகளின் ஷந்திவேசம் பற்றியும் சொல்லவேணும் என்ன, ‘தேவரீர் கேட்டபடியே சொல்லுகிறேன் கேளீர்’ என்று சொல்லத் தொடங்கின திருவடி (35—17.) த்ரிஸ்திரஸ் த்ரிப்ரலம்பச் ச த்ரிஸமஸ் த்ரிஷுசோங்கத: * இத்யாதிகள் சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இவற்றுக்கு ஸ்ரீ கோவந்தராஜாதிகள் கூசாது காட்டியிருக்கும் விவரணம் மறைக்க முடியாதது. இராமனுடைய குஹ்யாவயவங்களைப் பற்றின பேச்சுக்களும் தாராளமாக வந்திருக்கின்றன. த்ரிப்ரலம்ப: என்பதற்கு மூன்று உறுப்புகள் நீண்டிருப்பவன் என்று பொருள்; புருவமும் பாஹுவும் வ்ருஷணமும் நீண்டிருப்பவன்; (அல்லது) ஓண்குறியும் இரண்டு கைகளும் நீண்டிருப்பவன் என்று பொருளென ப்ரமாணங்களுடன் விவரித்

துள்ளார கோவிந்தராஜா. இவ்விஷயத்தை எடுத்திச் சொல்லுபவனோ நிதய பரஹமசாரியான திருவடி. கேட்பவனோ மாதாக்குயாந்தமைதிலி ஒரு ஜிதேந்தரியன் ஒரு பெண்ணரசியினிடத்தில் புமலிகு பரிமாணங்களை எப்படி கூறினான்? அவள்தான் எப்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்? இதையெல்லாம் கேட்ட பிராட்டி பரமானந்த மடைந்து ஆனந்தகண்ணீர் பெருக்கினதா கவும (35-85.) சொல்லப்பட்டுள்ளது * பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய * என்கிற தனியன்படி திருமலைநம்பிககலில் ஓராண்டு வாழ்ந்து ஸ்ரீராமாயண மஹாராததங்களை விரிவாகக் கேட்டாளுள்ள ஸ்வாமி பாஷ்யகாரா இவ்வடையாளங்களைப்பற்றின விரிவுகளையும் உபதேசமுறையில் தாம் கேட்டுத் தரிசுதும் தமர்களுக்கு உபதேசித்து மிருககவேண்டுமே. இதில் அருவருப்பொன்று மில்லையெனின், ஸ்ரீ கருஷ்ணசிசுவின் ஸாவஜநதருச்சமாய் ஸாவஜநமநோஹாரியான தீவயாவயவ விசேஷத்தைப்பற்றித் தாயான யசோதை அமுதினும் மாற்ற விரிய சொறகளாலே சொன்ன ளாகில 'எல்லோராதென்ன விரிமை!' என்று உள்குழையவன்றோ ப்ரப்தம்.

22. திருவிருத்தத்தில் (7)* ஞாலம பனிப்பச்செறித்து நன்னீரிட்டுக் காலசுதைந்து நீலவல்லேறு பொராநின்ற வானமிது * என்ற பாட்டின பொருளைச் சிறிது உணரவேணும். காலமயக்குத்தறையில் அமைந்தது இப்பாசரம். தலைவியோடு கூடியிருந்த தலைவன் ஒருகாரியப் பாடாகத் தேசாந்தரஞ் செல்லவேண்டிக் காரகாலத்திலே திருமபி வருவதாகக் காலங் குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்காரகாலம் வந்தவளவிலும் தான் வாராதிருக்க, கார் காலவரவையும் காதலன் வாராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழியானவள் 'நங்காயி நீ ஏன்

வீணே வருந்துகிறாய்! மெய்யே கார்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திருவான்? அவன் சொன்ன கார்காலம் வரவில்லை; கார்காலமன்றாகில் இதோ மழை பெய்கின்றதே, இதுவென்? என்று கேட்கிறாயோ, வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிபவை மேகங்களல்ல; இரண்டு கரிய காளைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பகையுண்டாகி அவை நிலத்தினின்று மேலேயேறி ஒன்றோடொன்று நெருங்கிப் போர் செய்கின்றன; அவற்றைக்கண்டு நீ மேகமாக மயங்குகிறாய்த்தனை; அவை கரிய காளைகளேயன்றி மேகங்களல்ல; பெய்கின்றது மழைநீரன்று; அக்காளைகளின் வியர்வை நீரும் மூத்திர நீரும் பெருகுவதைக்கண்டு மழைநீராக மயங்குகிறாய்த்தனை' என்று சொல்லித் தலைவியை ஒருவாறு ஆற்றுகின்றாள் என்பது இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியம். மூலத்தில் நன்னீரிட்டு என்றுள்ளது. உண்மையில் மழைநீர்தான் பெருகுகின்றது; அதை இல்லை செய்து இரண்டு காளைகளின் நீராகக் கூறுகின்றாள். பசுவின் நீராகக் கூறினாலாவது * ஆனின்மேய ஐந்துநீ அவற்றுள் நின்றதாய்மைநீ * என்று திருமழிசையார் பாசுரப்படி பாவனமான கோமயத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாம். ஹேயமான எருதுகளின் மூத்திரம் இங்குப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது. பெரியாழ்வார் திருமொழியினும் மிகச்சிறந்த நம்மாழ்வாரது பிரதம ப்ரபந்தத்தில் இது பேசப்பட்டுள்ளது. இதில் ஒரு அவத்ய சங்கையும் செய்வாரில்லை. கங்கையிற் புனிதமாய கண்ணபிரானது சிறுச்சண்ண நன்னீரைப் பேசினதால் மஹத்தான அவத்யமாகு மென்பாரைப் பற்றி என்சொல்லவல்லே நென்வாய்கொண்டே.

23. திவ்யதேஜோமயமாய் அப்ராக்ருதமான பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ஹேயமான மூத்திர

மிருப்பதாகச் சொல்லுவது மஹாபசாரமென்று சிலர் கூறுவதானது செவியேற்கவுக்காகது. ஹேயமான மூக்திரமிருப்பதாக யாருஞ் சொல்லவில்லை; கங்கையிற்புனிதமாய திவ்யதீர்த்தமே ஆசமநாதிகளுக்கும் அர்ஹமானதே சிறுச் சண்ணத்தினின்று துளிப்பதாகப் பெரியாழ்வார் ஸஹ்ருதயமாகப் பேசுகின்றார். ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகளின் திருமேனியை ப்ராக்ருத மென்பார் யாருமில்ர்; அப்ராக்ருதமே. * ப்ராக்ருதம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி * என்கற கீதையையும், * ஆதியஞ்சோதியுநவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த * என்ற திருவாய் மொழிப்பாவின் பொருளையும் உள்ளபடியறிந்திருக்குமவர்கள் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதிகளின் திருமேனிகளில் ப்ராக்ருதத்வசங்கையைக் கணவிலுங் கொள்ளார். உண்பது உறங்குவது அழுவது சிரிப்பது அஞ்சுவது அடிப்பது அடியுண்பது மூர்ச்சிப்பது முனிவது முதலான செயல்களை மறுஷ்ய நிர்விசேஷமாகக் கொண்ட சிபவாவதாரத் திருமூர்த்திகள் ப்ராக்ருதர்களாலே ப்ராக்ருதமாகவே கருதக் கூடியதாயிருந்தது. இதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-5-8) * சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி* என்று வெட்ட வெளிச்சமாக அருளிச் செய்துள்ளாரே. இவ்விடத்தில் ஈட்டு ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின்;—“ சுஷுத்ரரான மறுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான சரீரத்தினுடைய நிலையை அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்துக்கு உண்டாக்கிக்கொண்டுவந்தாயிற்று...” என்று. ஆகவே, திருமேனி அப்ராக்ருதமாயிருந்தும் ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமானதுபோல, மூத்ரோத்ஸர்ஜநாதிகளும் ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமாகவுண்டாயினவென்று கொள்ளக் குறையில்லை. இவையொன்று மில்லை யென்னில், * அரவணையாயரேறே அம்மமுண்ணத் தயிலெழாயே * என்றெழுப்பி அம்மமூட்டினது மில்லை; * ஒரு முலையை வாய்மடுத்தொருமுலையை நெருடிக்

கொண்டு இரு முலையும் முறை முறையா ஏங்கி யேங்கி யிருந்துணையே * என்று வேண்டி முலையூட்டினதுமில்லை என்றே சொல்லித்தீரவேண்டும். “கண்ணனவதரித்ததுமில்லை, இராமனவதரித்ததுமில்லை; ஏதோ கட்டுக்கதை” என்பார் வாதத்திலேயே வந்து நிற்கவேண்டும்.

24. இதற்குமேல் சிவர் ஒன்று சொல்லக்கூடும்; ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணதிகளுக்கு மூக்ரோத்ஸர்ஜநாதிகள் இல்லை யென்று நாம் சொல்லவில்லை; உண்டானாலும் ஹேயங்கனான வவற்றைப் பரம பக்தர்கள் பேசலாகாது என்கிறோம்—என்று. இதற்குங்கேண்மின்; ஆழ்வான் ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் “நாவகம் ரம்யமத்புதம் அதிப்பியங்கரம்” என்றருளிச்செய்த கணக்கிலே எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றது எதுவும் பரமோத்தேச்யமே என்று கொள்ளக்கடவவர்கள் இங்ஙனே சொல்லப் பெறுர்கள்.

25. நம்மாழ்வாருடைய அநுபவங்களில் பரம விலக்ஷணமான வோர் அநுபவத்தைக் கேண்மின்; *வளவே முலகுபதிகத்தில் *உண்டாயுலகேழ் முன்னமே..... மண்டான் சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே! * என்கிற பாசுரத்தையநுபவிக்க அந்தோ! அதிகாரிகள் யாவர்? மனிதர்கள் விரேசனங்கொள்வதென்று ஒன்றுண்டு; அதாவது, தேஹத்திற் குள்ளிருக்கும் கச்மலங்களைப் போக்க எண்ணெ யுட்கொள்வது. இங்க விரேசநாயோகத்தைக் கண்ணபிரான் தானும் செய்து கொண்டதாக ஆழ்வாரிடம் சொல்லிக் கொண்டானாம்; அதற்கு ஆழ்வார், மாயோனே! என்றாராம்; அப்பா! என்ன மாயம் பேசுகிறாய்? என்றவாறு. இங்கு விவரிக்க வேண்டியதை விரிவுக்கஞ்சி விடுத்தோம்; ஈட்டிலும் நம் முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையிலும் விரிவுகாண்க. இது

வொரு ஆச்சரியமான அநுபவம். இவ்வநுபவங்களுக்கு இட்டுப்பிறவாதவர்கள் எது சொல்லிலென்? எது செய்யிலென்? கண்ணனை நீராட்டிப் பூச்சூட்டிக் காப்பிட்ட யசோதை மாந்தெண்ணையும் போட்டினு ளென்பதில் ஐயமுண்டோ?

26. வேதாந்த தேசிகள் யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில் (4—64.) *ஶரொஹநெ வஹுவமெஹிநீநாம் நஸுஹாய-ஹா விஶிஷெ ததீயஹ—ஶமோஹநே வல்லவகேஹிநீநாம் ந ப்ரஹ்ம சர்யம் பிபிதே ததீயம்* என்னும் ச்லோகத்தினால், கண்ணன் ஆயர்சிறுமியரோடு ஸம்போகம் செய்திருந்தாலும் அதனால் அவனுடைய ப்ரஹ்மசர்யம் கெடவில்லை என்று உபபத்தியுடன் கூறியுள்ளார். இவ்விடத்து வியாக்யானத்தில் அப்பய தீக்ஷிதர் விரிவாகப் பல விஷயங்களுரைக்கிறார்; கண்ணன் கோபிகளோடு ரமித்தானென்று சொல்லிவைத்து ப்ரஹ்ம சர்யம் கெடவில்லையென்றால் இது பொருந்துமோ? என்று சங்கித்துக்கொண்டு ஸமாதான மெழுதிக்கொண்டு போகையில் “வாமவதே *சூதந்யாவாஶிஷ்வெளரதஃ* உசி தவாஹொவிகாவஹொமெவீய-ஹிரொயொக்தே” என்றெழுதியுள்ளார். இந்தரிய ஸ்கலநமாகாதபடி கண்ணன் தன்னில் தடைசெய்து கொண்டதாக ஹீ பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டுளதென்று ப்ரமாணமெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ப்ரஹ்மசர்யஹாநிகரமான இந்தரியமே கண்ணனது திருமேனியில் கிடையாதென்று ஒரேவார்த்தையில் முடித்துவிடலாமாயிருக்க, அந்த வழியிற் செல்லாது இந்தரிய நிரோதம் செய்திட்டதாகச் சொல்லுவது ப்ரமாண பாரதந்தர்யத்தாலிறே.

27. *உண்ட முலைப்பால் அறுகண்டாயுறங்கா விடில்* என்று யசோதை கூறுவதாகவும் பெரியாழ்வா

ரூளிச் செய்கிறார். கண்ணன் உறங்காவிடில் பருகின முலைப்பால் ஜரிக்காது என்பதே இதன் பொருள். அஜீரணத்தினால் நம்போல்வார்க்கு என்ன விளைந்திடுமோ அது கண்ணனுக்கும் விளைந்திடுமென்கிறுளென்க. இதனால், விபவாவகாரத் திருமேனி அர்ச்சாவதார திவ்ய விக்ரஹம்போலன்று என்றும், தேஹதர்மங்களெல்லாவற்றையுமுடைய தாகவே காட்டப்பெற்றிருந்ததென்றும் தெரிவித்ததாயிற்று.

28. முத்தம் சண்ணம் மொட்டு என்னுமிச் சொற் களுக்கு இவ்வர்த்தம் தவிர வேறு பொருள் ஸம்பவிப்பதாயிருந்தால் அதைச் சொல்லலாமன்றோ வென்று சிலர் வாதிக்கக்கூடும். கேண்மின்; வேறுவகையான பொருள் ஸம்பவிதமேயன்று; மூலவக்தாவான ஆழ்வார்க்கும். வியாக்கியான கர்த்தாக்களான பூருவாச்சாரியர்களுக்கும் சிறிதும் உடன்பாடல்லாத வேறு பொருளை நலிந்துவலிந்து ஏறிடப் பார்த்தாலும் ஏழுது, ஏவாது. முத்தம் சண்ணம் முதலிய சொற்களை ஆண்குறிக்கு வாசகமாக வேறு யாரும் எந்த நூலிலும் பிரயோகித்ததாகத் தெரியாமை யால் இப்பொருள் கொள்ள சியாயில்லை யென்றொரு வாதம் எழலாம். அம்மம் என்கிற சொல் முலைப்பாலுக்கு வாசகமாகப் பெரியாழ்வாராலும் திருமங்கை யாழ்வாராலும் அடுததடுத்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டுளது. * அம்ம முண்ணத் துயிலெழாயே * உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தாவே* இத்தபாதிகள் பெரியாழ்வாராது பிரயோகங்கள். * என் னம்மம் சேமமுண்ணாயே * அம்மமுகந்தினிதுண்ண நீவாராய்* இத்தபாதிகள் திருமங்கை மன்னனது பிரயோ கங்கள். இச்சொல் நாம் ஆராய்ந்து பார்த்த வரையில் பிறநூல்களிற் காணப்படவில்லை. இவ்வாழ்வார்களது பிரயோகத்தைப் பார்த்துப் பிறர் சிலரும் பிரயோகித்திருப்

பிணுமிருக்க. சிறு குழந்தைகளின் வழக்கையநுஸரித்து வந்த பிரயோகமிது. [சாச்சி, பாச்சி, மாமு, மம்மு, புவ்வா, பாப்பம் என்பன போல.] இதுபோலவே முத்தம் சண்ணமென்பனவும் குழந்தைகளின் குறியைத் தாய்மார் முதலானார் வழங்கி வந்த படியை யநுஸரித்துச் செய்த பிரயோகங்களே. குஞ்சு என்பது மிப்படியே.

29. இவை ஸர்வாத்மநா இடு குறிப் பெயர்களல்ல. காரணப் பெயர்களே. வடமொழியில் குறிக்கு வாசகமாகப் ப்ரஸித்தமான மேட்ரம், மேஹகம் என்னும் சொற்கள் மூத்திரம் பெய்வதை மூலமாகக் கொண்டே தோன்றியவை பென்பதை வடமொழிப் பயிற்சியுடையாரறிவர். நமது வேதத்தில் ஏழாவது காண்டத்தில் *யங் மேஹதி தஸ்மை ஸ்வாஹூ* என்றதுங் காண்க. மேஹகம் என்று மூத்திரத்திற்குப் பெயராய் லக்ஷணயா குறியைச் சொல்லுகிற தென்றலுமொன்று. அதுபோல மூத்ர மென்னுஞ் சொல்லே முத்தமெனத் திரிந்ததென்பர் பலர். சிசுக்களின் குறியை ப்ரேம பாவச்யத்தினால் முத்தமிடுதலை மக்கள் பெறாத மலடர்களுக்கூட இற்றைக்கும் எற்றைக்கும் நன்கறிவர்களாதலால் அது காரணமாகவே முத்தமென வழங்கப் பெற்ற தென்பர் நுண்ணறிவாளர். சண்ண மென்னுஞ் சொல்லின் தத்துவத்தை முன்னமே விவரித்துரைத்தாயிற்று. மொட்டு என்னுஞ் சொல் உருவகவுயர்வுநவீற்சியணி யென்று தமிழிலும், ரூபகாதி சயோக்தியென்று ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் வழங்குமலங்கார மரியாதையில் குறியைத் தெரிவிப்பதாமென்பதே அச்சொல்லின் உண்மை யென்றும் கீழே விவரித்தோம்.

30. ஆக, இத்தனை யுபபத்திகளையும், இவற்றுக்கிணங்கவே அவதரித்துள்ளபூர்வாசார்ய வியாக்கியானம்

களையும் மதியாது மனம்போனபோக்காகச் சிலர் சிறிது மேலாத பொருள்களை ஏற்றியுரைக்க முன் வந்தால் வருக வருக வருக. அதனால் பூருவாசார்ய வியாக்கியா னங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லையாகும். ஒன்று பாருங்கள்; திருவாய்மொழியில் (4—4—7.) *நீறு செவ்வேயிடக்கா ணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்* என்ற விடத்துள்ள நீறு என்னுள் சொல்லுக்கு பஸ்மமென்னும் பொருளை ஆரூயிரப்படி முதலான எல்லாப்படிகளிலும் கைகொள் கனியாகக் காட்டியிருக்கவும், 'அப்பொருள் அஸம்பா விதம்; வேறு உண்மைப் பொருள் கேளீர்' என்று சிலர் தங்கட்குத் தோன்றும் பொருளை எழுதிவைப்பாருமுளர். இங்ஙனே பல விடங்களிற் பல விஷயங்கள் காட்டத் தக்கவையுள்ளன. அங்ஙனே சிலர் வேறு பொருள் கூறி னால் கூறட்டுமே. மருளிணாலோ பிடிவாதத்தினாலோ ஒரு விதத்திலும் ஏலாத பொருளையே ஏறிட்டுரைக்கப் புகுந்து பரிஹாஸ்யராகின்றன ரென்கிற தத்துவத்தை யாரே அறியகிலார்.

31. *பெருநீர்த்திரை யெழுகங்கையிலும் *பெரிய தோர் தீர்த்தபலந்தருநீர்* என்றவிடத்து நீர் என்பதற்கு ஜலமென்னும் பொருளையே கொள்ளவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. திருவிருத்தம் இரண்டாவது பாட்டில் "தொழுநீரிணையடிக்கே" என்ற விடத்து 'தொழும்படி யான நீர்மையையுடைய இணையடிக்கு' என்று பொருள் கொள்வதுபோலவும் இங்ஙனே பல்லாயிரமிடங்களிற் கொள்வது போலவும் இங்கும் 'பெரியதோர் தீர்த்தபலந் தரும்படியான நீர்மையை [ஸ்வபாவத்தை]யுடைய' என்று பொருள்கொள்வதும் சிறக்கும். [நீர்மையென்கிற பண்புப் பெயரில் மைவிசுதி கெட்டுப் புணர்ந்தபடி.] இப்படி கொள்ளலாமாயினும் பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியா

னம் இப்படியில்லை ; “அத்விதீயமான தீர்த்த பலத்தைத் தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது ” என்று மணவாளமாணிக்கனின் ஸ்ரீஸூக்தி விளங்கா நின்றமையால் இதை மறுத்து வேறு வகையான பொருள் காட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவசியமொன்றுமில்லை யென்க.

32. * மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற நம்முடைய ஆழ்வார்களோடொத்த ஞானப்பெருமை வாய்ந்த நம் பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் பகையும் பொருமையுங்கொண்ட அவ்பபதேச்யர்களோடு உறவு கொண்டு அன்னவர்கள் ஸஹிக்கும் பாடபேதங்களையும் ஏலாப்பொருள்களையும் ஆதரித்துக் கூசாமல் தம் பெயரால் வெளியிட்டுக் கொண்டபூர்வாசாரியர்கள் பக்களில் பக்தி பாவனை காட்டுமவர்கள் எது எழுதினாலும் ஸதாசார்ய கடாசனம் பெற்ற ஸத்ஸம்ப்ரதாயரஸிகர்கள் நிலைகலங்கார்களென்று இவ்வளவோடு நிற்போயிப்போது.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சனம்

சொற்பொருள்களின் விமர்சனம் செய்வதென்பது விமர்சசக்தி வாய்ந்த விவேகிகளுக்குற்றது. சொற்களின் உண்மைஸ்வரூபங்களையும் பொருள்களின் சிறப்புகளையும் நேர்வழி நின்று நிரூபித்தல் உலகுக்குப் பேருதவியளிக்கும் ; ரஸிகர்களுக்குப் பரமானந்தம் பயக்கும். அப்படிச் செய்யும் நிரூபணங்களில் பிறரை நிந்திக்கும் நோக்கம் சிறிதுமின்றிக்கே, தாங்கள் கண்ட நற்பொருள்களை மாத்திரம் ஆணியடித்தாற்போல் அசைக்க முடியாமல் ஸஹ்யாதிஷ்டிதமாம்படி எழுதிவைப்பதுதான் நன்னெறியாகும். கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தணந்தவாரே

எம்பெருமானும்-கப்யாஸ ச்ருதியும்

(ப்ர. அ. ஸ்வாமி.)

ஸ்வாமி ராமானுஜர் யாதவப்ரகாசனிடம் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அந்த ச்ருதுவுக்கு அப்யஞ்ஜனம் [எண்ணெய்தேய்த்தல்] செய்து கொண்டிருக்க * தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ * என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு அவன் அநுசிதமான அர்த்தஞ் சொன்னதாகவும், அது கேட்டு ஸ்வாமிக்கு அஸஹ்யமான சோகமுண்டாய்க் கண்ணீர் பெருக, அது அவன் துடையைச்சுட, அவனும் ஸ்வாமியின் திருமுகமண்டலத்தை யுற்றுநோக்கி 'உமக்கு இப்படி சோகமுண்டான தேன்?' என்று கேட்க, ஸ்வாமி அந்த உபநிஷத்வாக்யத்தின் உண்மைப்பொருளை யெடுத்துரைத்து இப்படிப்பட்ட அழகிய நற்பொருளிருக்க, ஹேயமான அர்த்தம் சொல்லக் கேட்கையாலே சோக முண்டாயிற்றென்று விடை கூறினதாகவும், யாதவப்ரகாசன் அது கேட்டுக் குபிதனாய் 'நான் சொன்னபடி கேட்கில் வாசித்திரும், இல்லாவிடில் விட்டுப் போம்' என்று சொன்னதாகவும் அப்போது ஸ்வாமி அவனிடமிருந்து விலகிக்கொண்டதாகவும் ச்ருதபரம்பரா ப்ரபாவாதிகளில் இதிஹாஸங்காண்கிரேம். கருடவாஹந பண்டிதரியற்றிய திவ்யஸூரி சரிதத்திலும் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் 32, 33, 34 ஆகிய மூன்று ச்லோகங்களினால் இவ்விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கப்யாஸச்ருதிக்கு அபார்த்தம் சொன்னதாக விசேஷித்து அங்கு எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

ஸ்வாமிக்கு சோகாச்ரு பெருகும் படியாக யாதவர் என்ன அபார்த்தம் சொல்லிவிட்டாரென்று விமர்சிப்போம்.

கப்யாஸ மென்பதற்கு கபியின ஆஸ மென்று கொண்டு [அதாவது, மாக்கட்பருஷ்ட மென்று கொண்டு] பொருள் சொன்னதாகவும் இப்படி நிஷீநோபமை சொல்வது கூடா தாகையால் ஸவாமிகு சோக முண்டாயிறறென்றும் தெரியவருகிறது. இங்கே வகதவயாமசங்கு பலவுண்டு. கேண்மின. மாக்கட்பருஷ்ட மென்கிற பொருளை யாதவ ப்ரகாசா தானே கல்பனை செய்து சொன்னாரா? அல்லது அவர்க்கு முன்னே யாராகிலும் சொல்லியிருக்கிறார்களா? என்று பாராக்கவேண்டும். அன்றியும் மாக்கட பருஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கே உவமையாகச் சொன்னாராகளா, அல்லது அதைப் புண்டரீகத்திலே அநவ யிதது மாக்கட்பருஷ்டம் போன்றதான யாதொரு புண்ட ரீகமுண்டோ, அதற்கொப்பான திருக்கண்கள் என்று பொருள் கொண்டார்களா? என்றும் விமாசிக்கவேண்டும்.

மாக்கட பருஷ்டமென்கிற பொருள் சங்கராசாரய ரெழுதிவைத்தா ரென்றும் அவரைப் பினபற்றி யாதவர் சொன்னாரென்றும் சிலர் கூறுவது ஒருகரந்ததையும் நோ பட அறியாமையினாலாயது. *பகவத்போதாயநகுநாம் விஸ் தீரணம் ப்ரஹ்ம ஸூதாவருததீம் பூவாசாயாஸ் ஸஞ்சி கூபி* என்ற பூரீபாஷ்ய ஸூகதியில் பூவாசாரய பதக்கி லை விவக்ஷிதராக சருதபரகாசிகாசாரயரால் கரீட்டப்பட்டுள்ள தாமிடபாஷ்யகார்டே இவ்வாததத்தை எழுதிதிருப்ப தாக சருதபரகாசிகாபட்டரும வேதாந்த தேசிகனுள் மற றும் பலரும் எழுதியுள்ளார்கள். *தஸ்ய யதா கப்யாஸ மிதயாதி ச்ருதிவாக்யததிற்கு அவா ஆறு அாததங்குள் எழுதி வைத்திருப்பதாகவும் அந்த ஆறு அாததங்களையும் அவா அபிசேஷமாகவே யெழுதிவைத்திருந்தாலும் முகல மூன்று அர்த்தங்களைப் பூர்வபக்ஷார்த்தங்களாகவும் பினமூன்று அர்த்தங்களை விததார்த்தாததங்களாகவும் கொள்ளவேணு

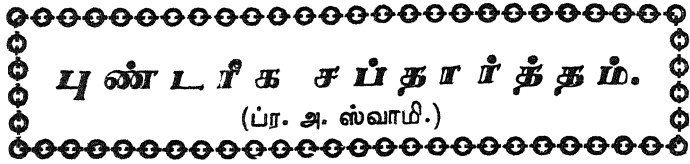
மென்று *அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத்* என்ற ஸூத்ரத்தின் கீழ் ச்ருதப்பரகாசிகாசார்யர் எழுதியுள்ளார். (இவரே) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்ய தீபிகையிலும் இங்ஙனமே யெழுதியுள்ளார். தேசிகன் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் [க: புண்டரீகநயந:] என்றவிடத்தில் “யஜ்ஷி ஓ லிபவாஷேஷ * தவஷ்யயா கவஷாவ லி தஜாஷே: ஷயய-ஷா: லொகூ: கயாவி ஓளலி தஜாக் த்யயணவ லீகதஷயா: ” என்று ஸாதித்திருக்கிறார். ஆக, மார்க்கடப்ருஷ்ட மென்கிற அர்த்தத்தையும் த்ரமிட பாஷ்யகாரரே எழுதிவைத் திருப்பதாகவும், அந்த அர்த்தத்தை அவர் பூர்வ பக்ஷார்த்தமாக எழுதியிராமற் போனாலும் அர்த்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு பூர்வ பக்ஷார்த்த மாகவே நாம் கொள்ளவேணு மென்றும் எழுதியுள்ள விதனால் என்ன தேறுகிறதோ அதை ப்ராமாணிகர்கள் அறிவார்கள். யாதவப்ரகாசரைப் போல் த்ரமிட பாஷ்யகாரர் விமதரல்லர். அவரை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அடிக் கடி கொண்டாடுகிறார். [வேதார்த்த ஸங்க்ரஹக்கிற்காண்க.] அவ்வர்த்தம் ஸ்வாமிக்கு ருசிக்கவில்லை யென்பது வாஸ்தவம். அதைக் கோண்டே அவ்வர்த்தத்தைப் பூர்வபக்ஷார்த்தமாகக் கொள்ளவேணுமென்று ச்ருதப்பரகாசிகாசார்யப்ரப்ருதிகள் எழுதியருளிணர்கள் என்று தெரிகிறது.

மார்க்கடப்ருஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறினதாக வல்லாமல் புண்டரீகத்திற்கு உவமை கூறினதாகவும் காண்கிறது. அப்போது நிஹீநோ பணம யென்கிற குற்றத்திற்கு ப்ராஸக்தியில்லை. ப்ர ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் பிராட்டி பெருமாளுக்குச் சந்தனம் பூசினதாகச் சொல்லுமிடத்து அந்த சந்தனத்திற்கு வால்மீகி முனிவர் விசேஷணமிடுகிறார் வராஹருத்ரா பேண என்று. பெருமாள் திருமேனியில் பிராட்டி பூசுகிற சந்தனத்திற்குப் பன்றிபின் உதிரத்தையா உவமை கூறுவது

என்று கேட்கிறார்கள். இதற்கு நாம சொல்லக்கூடிய ஸமா தான மொன்றுண்டு, அதை அடியேன ஓரிடத்தில் விரி வாக எழுதியிருக்கின்றேன். இங்குச சுருக்கமாகத் தெரி விக்கின்றேன். “ மிகுதலுங் குறைதலும தாழ்தலுமுயர்த லும், பான்மாறு படுதலும் பாசுபாடுடைய” எனபது தண் டியலங்கார சூத்திரம். நிஷீநோபமை புன்புலவா கூறினால் குற்ற மென்று தளளப்படுமென்றும், அதுவே நன் புலவா கூறினால் ஆனரோரால் குணமென்று கொள்ளப்படுமென் றும் இச்சூத்திரத்திற்கு உரைவகுததுள்ளார்கள. வான்மீகி முனிவா நனபுலவாகளில் தலைவராதலால் அவா கூறின உவமை [வராஹருதிரோபமை] நிஷீநோபமையாகாதென்று முடிந்தது. மாககட ப்ருஷ்டோபமா விஷயத்திலும் இது ஓக்குமன்றே என்று கேளவி பிறககும். இதை மஹாப்ரா ஶ்டாகள் விவேசநம பண்ணியெழுதவேணும்.

‘ கய்யாஸச்ருதிக்கு மாககட ப்ருஷ்ட மென்கிற அரத் தம் ஸவாமி யெம்பெருமானா மிகவுமாதரித்தருளும் தரமிட பாஷ்யத்திலே யுள்ள தென்பதும் யாதவபரகாசன் ஸவக போல கல்பிதமாகவோ சங்கராசாரயோபஜஞமாகவோ சொன்னதென்பதும் இந்த வியாஸத்திற்கு உயிராகக் கொண்ட விஷய மென்றுணர்க.

பதிப்பாசிரியரின் குறிப்பு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கய்யாஸ ச்ருதி விசார மென்றொரு விபுலமான நூல் வடமொழியில் வகுததுள்ளாரா ; அதன் மிகச சுருக்கமான வியாஸமிது. ஈசசம்பாடி ஸ்வாமி வெளியிட்ட புத்தகத்தில் “தன்ய யதா கய்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம அக்ஷிணி” என்று (பக்கம் 15-ல்) ச்ருதிவாகயம் காட்டப்படுகிறது. இங்கு அக்ஷிணி எனபது சொல்வடிவமல்ல ; அக்ஷிணி என்பது சொல்வடி வம். இது தவிவசநம். இது கூட அறியாமல் சொல்லையே மாறாக எழுதுமவா இப்பெரிய விசாரத்தில இறங்கினது உசிதமா வென்பதை மதயஸ்தர்கள் விமாசிப்பது. அச்சுப் பிழையென்னில், ததாஸ்து.

புண்டரீக சப்தார்த்தம்.

 (ப்ர. அ. ஸ்வாமி.)

எம்பெருமானைப் புண்டரீகாக்ஷனென்று போற்றுதாரில்லை. தாமரைபோற் கண்ணனென்னும் பொருளை விவக்ஷித்தே புண்டரீகாக்ஷனென்கிறார்கள். [புரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வரும் புண்டரீகாக்ஷ நாமத்திற்கு பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் தாமரை யென்கிற பொருளின் ப்ரஸ்தாவமேயின்றிக்கே வேறுபொருள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் வேறு. அது நிற்க.] உபநிஷத்தில் *தஸ்ய யதா கப்யாளம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்று எம்பெருமானது திருக்கண்களுக்குப் புண்டரீகமே உவமையாக ஒதப்பட்டுள்ளது. புண்டரீக சப்தார்த்தம் செந்தாமரையா? வெண்தாமரையா? என்று விசாரம். செந்தாமரைக் கண்ணென்று பல்லாயிரமிடங்களில் போற்றப்படுகின்ற எம்பெருமான் வெண்தாமரைக் கண்ணாக இருக்கத் தகுதி யில்லையாகையால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரைக்குத் தான் பெயர் என்னவேணும். ஆழ்வார்கள் புண்டரீகபதத்திற்குச் செந்தாமரையைத்தான் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றார்களென்பதை நிரூபிக்க இடமுள்ளது.

எங்கனே யென்னில்; குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் (8-2.) * புண்டரிகமலரதன்மேற் புவனியெல்லாம் படைத்தவனே!* என்கிறார். புவனியெல்லாம் படைப்பதற்கு இடமாயிருந்த புண்டரீகம் செந்தாமரையா வெண்தாமரையா வென்று ஆராயுமளவில், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்*

(5-10-8.) என்கிறபாசரத்தில் செந்தாமரை யென்று ஐய மறச் சொல்லியிருக்கையாலே பேசுந்றே பேசுமேக கண்டரான ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தால் புண்டரீகமென்பது செந்தாமரையே யென்று அறுதியிடத்தட்டில்லை.

ஆனால் பரமப்ரமாணிகளுள் அமரனிம்ஹன் தனது கோசத்திலே *புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்* என்று வெண்தாமரையாகச் சொல்லி யிருக்கிறானே, அதற்கென்னகதி? என்று கேள்வி வரும். ஆமர கோசத்தில் பரமப்ரமாதங்கள் பல காண்கையாலே அவற்றுள் இதுவும் ஒன்றுயிருக்கட்டுமே யென்று சிலர் சொல்லத் துணிகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ள மென்ன வென்று பார்ப்போம். பூரீராமாயணத்தில் ஆரண்யகாண்டத்தில், மூக்குங்காது மறுப்புண்டு கதறியோடாநின்ற சூர்ப்பணகை *தருணெள்ள ரூபஸம்பந்நெள ஸுகுமாரெள மஹாபலெள, புண்டரீகவிசாலாகேசுள* என்கிறுள்ளனரே. இங்குத் தனிச் சீலோக வியாக்கியான மருளிச் செய்யாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை—“[புண்டரீகவிசாலாகேசுள] * புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமிதே ; * ஸம்ரக்தநயகா கோரா: * என்னு முங்களைப் போலே எரிவிழியாயிருக்கையன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்நவளமான அக்கண்கள் இருந்தபடி என்” என்று புண்டரீகபதார்த்தம் வெண்சாமரை யென்றே திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச் செய்துள்ளார். பூரீராமாயணவ்யாக்யாதாகளில் தலைவரான கோவிந்தராஜார்யரும் இதை இப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கி யுரைத்துள்ளார். ஆகவே அமரகோசத்தைப் பழிக்க வேண்டிய அவச்யமில்லை.

புண்டரீகாசுஷன் என்பதற்குச் செந்தாமரைக் கண்ணென்றே பொருள்கொள்ள வேண்டுமானாலுங்கூட அமரகோசத்தைப் பழிக்கவேண்டா. ஏனென்னில் ; புண்டரீக சப்தார்த்தம் அமரகோசத்தின்படி வெண்தா

மரைதான். ஆனாலும் வெண்மையென்கிற விசேஷணம் சத்தை விட்டுநீக்கித் தாமரை ஜாதியென்னுமளவே கொள்ளக் குறையில்லை. பாற்கடலைக் க்ஷீரஸமுத்ரம் என்று சொல்வது போலவே 'க்ஷீராப்தி, க்ஷீராம்போநிதி' என்றும் சொல்லா நின்றார்கள். இங்கு க்ஷீரதி, க்ஷீரநிதி என்னுமளவே விவக்ஷிதமாய் அப்தி என்பதிலுள்ள அப்பதமும், அம்போநிதி யென்பதிலுள்ள 'அம்பஸ்' என்னும் பதமும் பொருளில்விடப்படுவதை இவ்விடத்திற்கு ஒருபுடை நிதர்சனமாகக் காண்க.

மறறென்றுங் காண்மின் ; கலபம் என்கிற வட சொல்லானது வயோநியதியுள்ள யானைக்குட்டியைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் விசேஷணம்சமான வயஸ் வில் நோக்கின்றிக்கே யானைஜாதியில் மாத்திரம் விவக்ஷிதமாய் கஜஸாமாந்ய பர்யாயமாகக் கலப பதப்போகும் பண்ணுநின்றார்கள். இதையும் நிதர்சனமாகக் கொள்ளலாம்.

வஸ்துதஸ்து, எம்பெருமானைச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பதும் வெண்டாமரைக்கண்ணென்பதும் பரஸ்பரம் வ்யாஹதமல்ல. *கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் கண்கள்* என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தில் செவ்வரிபடர்ந்திருப்பதாக ஸாதத்திருப்பதையிட்டுச் செந்தாமரைக் கண்ணென்கிறது. 'புண்டரீக விசாலாக்ஷை' என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவரித்தருளினபடி ஸுப்ரஸந்நதையையிட்டு வெண்டாமரைக் கண்ணென்கிறது.— என்று எளிதாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. இதவே பூர்வாசார்யாபிமத நிர்வாஹம்.

புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம் என்று அமரஸிம்ஹன் கோசமிட்டது அஸம்பத்தமாகில் அதை நம் பூர்வாசாரியர்கள் ஆதரித்திருக்க மாட்டார்களன்றோ. எம்பெருமான் வெளுத்த கண்களையுடையவெனன்று நம் பூர்வாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றப் ப்ரஸக்தியில்லை. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'லோஹிதாக்ஷ: ப்ரதர்தந:' என்னுமிடத்தில்

எம்பெருமானுக்கு லோஹிதாக்ஷ மென்னுந்திருநாம மிருப்பதையும் அங்கு பட்டாருளிச் செய்த பாஷ்யத்தையும் காணுகவர்களல்லரே ; *செந்தாமரைத் தடங்கண்* என்று ஆழ்வார்கள் வாய் வெருவுவதும் வாசாமகோசரம், இவையெல்லாம் நன்கறிந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை *புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜ மென்ற அமரகோசத்தை யாதரித்துப் பொருள் பணித்தருளின ரென்றால் அவ்வர்த்தத்தை இல்லைசெய்ய நாமோ அதிகாரிகள்!

கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ என்ற ச்ருதி வாச்யத்தின் பொருளைபுட் கொண்டு வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்வாமியருளிச் செய்திருக்கும் கம்பீர திவ்ய ஸூக்தியில் “ புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண: ” என்றிருக்கிறது. இங்கு புண்டரீக பதத்தின்மேல், தளம் என்றொருபதம் கூட்டிப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குத் தாமரை மலரோடு ஸாய்யம் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தாமரையின் அவயவமான இசீழாடு ஸாய்யம் சொல்லுகிறதாகவே ஸ்வாமிக்கு ளிவக்ஷை ; இந்த உவமை ஆயதத்வாம்சத்தில்—என்று *ராம: கமலபத்ராக்ஷ: * இக்யாதி அனேக ப்ரமாணோகா ஹரணத்துடன் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிரூபணம் செய்தருளியிருக்கிறார். இந்நிலையில் புண்டரீக சப்கார்த்தம் எதுவானாலும் கவலையில்லை. நிறத்திற்கு ஒப்புச் சொல்லுகிறதனறே, நீட்சிக்குத்தானே. அதற்கு வெண்தாமரையானவென்ன ? செந்தாமரையானவென்ன ?

உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி—
“யஜ்ஞவி சஹரகொமொ வ-ணரீகம் ஸிதாஹொஜிதித்யந-
ஸிஷ்ட, தயாவி ஸஸரஹ்ரஜிநா நவரயத்யாயெ.....”
என்று தொடங்கி “ ரதூஹொஜிவெவ வ-ணரீகதிதி
சுஷ்டஷ்ட ” என்று முடித்திருக்கிறார்.

36 திருப்பல்லாண்டும்—பெரியாழ்வார் திருமொழியும்

பதிப்பாசிரியரின் குறிப்பு;—முத்தம் சண்ணம் மொட்டுச் சொட்டு ரஸாஸ்வாத நிரதான ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமி, ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தான பெரிய பாகால ஸ்வாமி பணித்த வியாக்கியானத்திலும் தமது கொள்கைக்கு விபரீதமான அர்த்தமே யெழுதியிருப்பது கண்டு அவரையும் துஷிக்கவெழுந்து (பக்கம் 17ல்) வடகலை ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமதபிநவாங்கநாத பாகால மஹாதேசிகள் தென்கலைஞராகிய ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியரோடு சேர்ந்து வடகலை ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாக திருப்பல்லாண்டை வேறு பிரபந்தமாகவும் பெரியாழ்வார் திருமொழியை வேறு பிரபந்தமாகவும் பதிப்பித்துவிட்டதாகவும் அந்த பாகாலமஹாதேசிகள் அண்ணங்கராசாரியருடைய கைவாய் வலையுள் அகப்பட்டுவிட்டதாகவும் எழுதியுள்ளார். ஸ்வஸம்ப்ரதாயமே அறியாதவிவர் இதர ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பற்றிப் பேசச் சிறிதும் அர்ஹதையற்றவரென்பதை இதன்மேலிரண்டு மஹநீயர்களின் வியாஸங்கள் புலப்படுத்தும். ஐகதீவீக்க யாதர்களான மஹான்கள் யாவரும் ஸ்ரீ காஞ்சீஸ்வாமியின் கைவாய் வலையுள் அகப்படுவதற்கு இவர் பொருமைப்பட்டொழிவதன்றி வேறுண்டோ?

திருப்பல்லாண்டும்-பெரியாழ்வார் திருமொழியும்

பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்பெற்ற வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியும் அருளிச் செய்தார். இவை தனித்தனியே இரண்டு பிரபந்தங்கள். திருப்பல்லாண்டு பன்னிரண்டு பாட்டுக்கள் தனியே ஒரு பிரபந்தம். *வண்ணமாடங்கள் சூழ் என்று தொடங்கி

யுள்ள திருமொழி தனியே மற்றொரு பிரபந்தம். உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களின் கொள்கையும் இதுவே. இதில், வரவரமுநி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய மதம் வேறு, தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய மதம் வேறு என்று சிலர் நினைப்பது பொருத்தமுடையதன்று. எம்பெருமானாருடைய நியமனத்தினால் கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரிதத்தில் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவு ச்லோகத்தில் * ஏவம் வல்லபதேவபாண்ட்யந்ருபதேர் கோஷ்ட்யாம்.....க்ருத்வா விச்வஹிதம் ப்ரபந்தயுகளம் பூநீபட்டநாதஸ் ஸுதீ * : என்று, பெரியாழ்வார் இரண்டு பிரபந்தங்களிட்டருளினதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருப்பதை உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் துல்யமாகவே ஆதரிப்பவர்கள்.

வேதாந்த தேசிகன் பூநீமத் துஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் திருப்பல்லாண்டிலிருந்தும் பாசுரங்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்; பெரியாழ்வார் திருமொழியிலிருந்தும் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகாயம் எழுதி அச்சிட்டிருக்கின்ற தேசிக ஸம்ப்ரதாய தூந்தர்கள் திருப்பல்லாண்டு பாசுரங்களுக்கு ஆகாயம் குறிக்கும் போது “திருப்பல்லாண்டு—இத்தனையாவது பாசுரம்” என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரங்களுக்கு ஆகாயம் குறிக்கும்போது, பெரியாழ்வார் திருமொழி—இன்னபத்து, இன்னபதிகம், இன்னசெய்யுள் என்றும் வேற்றுமை காட்டியே ஆகாநிர்தேசம் செய்திருப்பது அபலபிக்கமுடியாதாகையாலே, திருப்பல்லாண்டும் திருமொழியும் ஒரே பிரபந்தமென்றும் தனித்தனி பிரபந்தங்களல்லவென்றும் முன்னோர்களான தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கொள்ளவில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

38 திருப்பல்லாண்டு—பெரியாழ்வார் திருமொழியும்.

தேசிகப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான பிரபந்த சாரத்தில் *பேரணிந்த விலஷிபுத்தூரானிதன்னில்* என்னும் ஒன்பதாம் பாட்டில் * ஏரணிபல்லாண்டு முதற் பாட்டுநாணாற் றெழுபத்தொன்றிண்டு மெனக்குதவு நீயே* என்றிருப் பதைக் கொண்டு நவீனர்கள் சிலர் ' இது செய்யுளுக்குச் சேரப் பணித்தபடி ' என்று கொள்ளாமல் திருப்பல்லாண் டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே அந்தர்ப்பூதமாக ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளமென்று கொண்டு ஏகப்ரபந்தமே யென்னத் தலைப்பட்டார்கள். இது தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் ஒருமிடறாக இசைந்ததன்று. இரண்டையும் ஏக ப்ரபந்தமாகக் கொள்வதில் மஹத் தான சங்கடமுமுண்டு ; அது வென்னென்னில்; திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களைக் காலகூழ்பம் செய்பவர்கள் திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியானம் ஸேவித்து பிறகு இஷ்டமான திவ்யப்ரபந்தங்களின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக் கிறார்கள். திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமல்லாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழியின் ஏகதேசமாகில் ஒரு பிரபந்தத்தை அரைகுறையாக ஸேவித்த பாதகம் நேரும். இப்பாதகத்திற்குத் தப்பிப் பிழைப்பார் ஒருவருமே யில்லை யென்றும் சொல்லவேண்டியதாகும்.

ஆகவே, திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்த மன்றென்று கொள்ளுதல் ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்திலும் விவேகிகளான பெரியார்களுக்கு உடன்பாடன்று. திருப்பல்லாண்டு தொடக்கமென்று எங்கும் வ்யவஹாரமே யொழிய பெரியாழ்வார்திருமொழி தொடக்கமென்று ஓரிடத்திலும் வழங்குவாரில்லை. இப்படிபலகாரணங்களினால் திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமென்றே தேசிக ஸம்ப்ரதாய தத்வவித்துக்களின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கைக்கிணங்கவே பெரிய பரகால ஸ்வாமியின் வியாக்கியானமும் அவதரித்திருப்பது ஸர்வதானிரவத்யமே.

திருவாயிந்திரபுரம். S. தேவநாதய்யங்கார்,
(வ்ருத்தாசலம்)

ஸ்ரீ. உ. வே. காளி. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி
எழுதுகிறார் ;—

கோழுந்தார். 27—9—50.

திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் தனித்தனி ப்ரபந்தங்களா ஏகப்ரபந்தமா என்கிற விசாரம் நவீனமாகக் காதில் விழுகிறது திருப்பல்லாண்டு அவதரித்த காலமே வேறு, பெரியாழ்வார் திருமொழி அவதரித்தகாலமே வேறு. இவ்விரண்டு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் விஷயபேத மிருப்பதுபோலவே காலபேத மிருப்பதும் ஸர்வஜந ஸம்ப்ரதிபந்தமான விஷயம். பாண்டிய ராஜஸபையில் பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணி விரைந்து கிழியறுத்தபோது பெரிய திருவடியின்மீது ஸேவைஸாதிக் த பரமபதநாதன் விஷயமாக மங்களாசாஸனப் பொருளதாய் ஸாதிக் தது திருப்பல்லாண்டு திவ்யப்ரபந்தம். பிறகு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் சேர்ந்தபின், கிழியறுத்துப்பெற்ற பொருளைக்கொண்டு கோபுரநிர்மாணதி கைங்கரியங்கள் தலைக் கட்டினபின் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிகாத்யநுபவ பரீவாஹரூபமாக ஸாதிக் தது * வண்ணமாடங்களித் யாதி திவ்ய ப்ரபந்தம். இப்படி காலமும் வேறுபட்டு விஷயமும் வேறுபட்டசாயிருக்க, இவ்விரண்டு ப்ரபந்தங்களையும் ஏகப்ரபந்தமாகக்கொள்வதற்கு ஒருவிதமான ஒளசித்யமுமில்லை.

ஸ்ரீ தேசிகளுளிச்செய்த குருபரம்பராஸாமிமென் கிற க்ரந்தத்தை, அவரருளிச்செய்த மற்றொரு க்ரந்தமாகிய ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்யஸாரத்தோடு சேர்த்தே நியமேந அச்சிட்டிருப்பதைக் கொண்டு, ஸம்ப்ரதாயமறியாத சிலர் இவ்விரண்டு க்ரந்தங்களையும் ஏகக்ரந்தமாகவே ப்ரமித்துச் சொல்லுவதும் எழுதுவதும்போலவே திருப்பல்லாண்டு விஷயத்திலும் சிலர் பிரமித்தால் அவர்களை உசிதவேதிகளாக நினைக்க இடமில்லையே. இவ்விஷயத்தில் ஸம்ப்ரதாய பேதமிருப்பதாக நினைக்கவுமிடமில்லை.

புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்த்தானம். ரிடையர்ட் தானாதிகாரி,

காளி. ரங்காசாரியர்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் உபயவேதாந்த வித்வான்க
 ளான ஸ்ரீமத். ரெ. வடபத்ரசாயி அரை... ிர்
 ஸ்வாமி, ஸ்ரீமத் விஞ்சிமூர் ஆழ்வார்
 ஸ்வாமி இவர்களின் ஸ்ரீமுகம்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 27-9-50.

சிலமாதங்களுக்குமுன்பு (அதாவது சென்ற பங்
 குனிமாதத்தில்) காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வயது சென்ற
 ஸ்வாமியொருவர் ஈச்சம்பாடி திருவம்சத்தவர் என்று
 சொல்லிக்கொண்டு இவ்விடம் எழுந்தருளியிருந்தார்.
 அவர், இவ்வூரில் காலகூப்பர்கள் யார்? வித்வான்கள்
 யார்? என்று கேட்டுக்கொண்டு பல திருமாளிகைகளில்
 ஏறியிறங்கினார். இவ்வார்? எதற்காக இங்கு வந்திருக்கி
 றார்? என்ன விசேஷமாகப் பல திருமாளிகைகளில் ஏற
 யிறங்குகிறார்? என்கிற விசாரம் அங்கு உண்டாயிற்று.
 “பெரியாழ்வார் திருமொழியில் முத்தம் சண்ணம் மொட்டு
 என்கிற மூன்று சொற்களைப் பற்றி அபூர்வமான அர்த்
 தங்கண்டுபிடித்திருக்கிறாராம், அதைச் சொல்ல வந்திருக்
 கிறாராம், சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாராம்” என்றார்கள்.
 சற்றுப்போதில் அடியோங்கனையும் சந்தித்தார். மேற்
 சொன்ன விஷயமாகவே காடுபாய்ந்து பேசுகிறமுறையில்
 ஏதோ பேசினார். “இவர்க்கு பூர்வாசார்யர்களிடத்தில்
 பிரதிபத்தியும் கிடையாது, அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திக
 ளில் அவகாஹனமும் கிடையாது; ஸத்ஸம்பரதாய ஸித்த
 ரான பெரியார்களிடம் கேட்டவருமல்லர்—என்பதை ஐந்
 தாறு நிமிஷத்திலேயே யாவரும் தெரிந்து கொண்டார்
 கள். அடியோங்கள் க்ரஹித்ததும் அதுவே. இந்த வார்த்
 தைகளை அந்த ஸ்வாமி யிடத்தில் நேரிலும் விஜ்ஞாபித்
 தோம். “கண்ணனுடைய பும்லிங்கத்தையும் முத்திரத்

ஸ்ரீமான், உ. வே. வித்வான், ஆண்டாளரையர்,
வடபத்ரமையங்கார்.
(ஸ்ரீவீரலிபுத்தூர்.)

தைபுமா ஆழ்வார் பேசுவர்” என்று இதையே அடுத்தநிச்
துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கடைசியாக அவருக்கு அடியோங்கள் சொன்ன
தாவது—ஆண்டாள் தம்முடைய திருமொழியில் பதிகந்
தோறும் நிகமனப்பாசுரங்களில் பெரியாழ்வாரைப் போற்
றுகிறாள். ஒரு பதிகத்தில் “போகத்தில் வழுவாத புதுவை
யர்கோன்” என்கிறாள். கண்ணனை வாசிகமாக அநுபவித்த
வ்யாஸ பராசர சுகாதி மஹர்ஷிகளுக்குக்கூட சிலமல்
லாத போகங்களும் பெரியாழ்வார்க்கு உண்டாயின
வென்றும் யசோதாதாதாந்ய பாவனையாலே “முத்த
மிருந்தவா காணீரே, சிறுச்சண்ணந் துள்ளஞ்சோர,
சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்க” என்று
சிசுப் பிராயத்து அநுபவங்களுக்கூட ஆழ்வார்க்கு
அமைந்ததுபற்றியே இவரைப் போகத்தில் வழுவாதவ
ரென்று விசேஷித்துக் கொண்டாடினாளென்று இவ்வூரி
லும் எவ்வூரினும் பெரியோர்கள் பரம்பரையாக ஸாதிப்
பது வழக்கம். தேவரீர் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஒரு
வரும் செவியேற்கமாட்டார் ; ஒரு பெரியவர் சொல்லி
யும் கேட்டதில்லை. பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்
தத்தில் ஒருவகையான அநுபபத்தியும் கிடையாது ;
தேவரீர் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் ஸ்வல்பமான உபபத்திய
மில்லை. தேவரீர் சொல்லும் அபார்த்தங்கள் இந்த திவ்ய
தேசத்தில் விலை செல்லமாட்டா” என்று சொன்னோம்.
அப்போது கூட விரும்பலர் “இந்த திவ்யதேசத்தில் விலை
செல்லமாட்டா வென்பதென் ? எந்த திவ்யதேசத்திலும்
விலை செல்லமாட்டாவென்று கல்வெட்டாகச் சொல்ல
லாமே ; இவர் சிலநாள் முன் ஸ்ரீ பெரும்பூதாருக்கும்
வந்திருந்து ஸ்ரீமதித்யாதி வித்வத் ஸார்வ பெளமரான.
ஆஸூரி பெரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் இதே விஷயம்
சொன்னார் ; அந்த ஸ்வாமி சாய்ந்தபடியே ஸ்ரீமதே ராமா

நுஜாய நம:; என்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்றும் அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு இவருடைய முகத்தையும் நோக்கவில்லை; எழுந்து போய் விட்டார்; மலையேறி மஹார்த்தம் கண்டுபிடித்துவிட்டதாக முத்தமும் சண்ணமும் மொட்டும் சொட்டும் வாய் நிறைந்து எங்கும் இதுவே வாய்வெருவுதலாக இருக்கிறாரிவர்” என்றார்கள். பிறகு அந்த ஸ்வாமி ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் வெளியேறி விட்டார்.

அவர் இப்போது ஏதோ வொருபுத்தகம் சொற்பொருள் விளக்கமென்று வெளியிட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. எங்களிடம் சொன்ன அஸம்பத்த வார்த்தைகளையே அதில் நிரப்பியிருப்பரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களை ஸதாசார்ய பரம்பரையிற் படிந்து கேளாதவரென்பதைத் தாமே சிலா சாஸனம் செய்து கொள்ள வேண்டியே அவர் புத்தக மெழுதி யிருக்க வேண்டும்.

உபதேச ரத்தினமாலையின் சாற்றுப் பாசுரங்களில் முதற்பாசுரமொன்றையே அந்த ஸ்வாமி ஸதா அநுஸந்தானம் செய்யப் பார்த்தம்.

இப்படிக்கு,

ஆண்டாளார்யர் ரெ. வடபத்ரமையங்கார்,
விஞ்சிமூர் ஆழ்வார்.

ஸ்ரீமான், உ. வே. வித்வான்,
விஞ்சிமூர், ஆழ்வார் ஸ்வாமி.
(ஸ்ரீவிஸ்லிபுத்தூர்.)
<http://acharya.org>

ஆழ்வார் திருநகரி அப்பன்ஜீயர் ஸ்வாமி.

அப்பன் ஜீயரென்று ப்ரஸித்தான ஸ்வாமி ஆழ்வார் திருநகரியில் முப்பத்தைந்து நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞான உத்தமாச்சரியி. இவர் பகவத் விஷய ப்ரவசனம் வெகு அழகாகச் செய்து கொண்டிருந்தவர். பூர்வாசார்யர்களிடத்தில் பக்தியே வடிவெடுத்தவர். இவர் திருவடிகளில் அர்த்தம் கேட்டவர்களில் இரண்டொரு கிழவிகளே இற்றைக்கும் திருநகரியிலுள்ளார்கள். இவர்களும் இவர்களிடத்திற் கேட்டவர்களும் திவ்ய ப்ரபந்தச் சொற் பொருள்களை பூர்வாசார்ய வியாக்கியான முறையில் உள்ளபடி யுரைக்கவல்லார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்பு காஞ்சீபுரத்திலிருந்து ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமியொருவர் இவ்விடம் வந்திருந்து ஒரு வரோடு முத்தம் சண்ணம் மொட்டு ரஸங்களைப் பருகி வார்த்தையாடி விட்டுச் சென்றது அறிவோம். அவர் அந்த ரஸஸ்வாதத்தின் ப்ரீவாஹரூபமாக ஒரு சிறுபுத்தகம் அச்சிடீடிருப்பதில் அப்பன் ஜீயர்ஸ்வாமியிடம் தாம் பொருள் கேட்டதாகக் காட்டியிருப்பது உண்மையன்று. பூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான விருத்தமான பொருளை அந்த ஜீயர்ஸ்வாமி நெஞ்சாலும் நினைப்பவரல்லர். பெரியாழ்வாருடைய இந்த விலக்ஷணரூபவம் ஸகல பக்தர்களினுடையவும் நெஞ்சை யுருக்குமதாய், உபய வேநாந்த க்ரந்த நிர்வாஹகர்களும் “ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ரப்த ஸகலார்த்த வர்ஷுக வலாஹகா: ” என்று ப்ரஸித்தர்களுமான மஹநீயர்களால் எங்கும் ஒருமிடறாக உபதேசிக்கப் படுமதாயிருக்க, இதை இல்லை செய்யப் பார்ப்பதும், அதற்கு ஏன்னைக்கோ திருநாட்டுக் கெழுந்தருளின - ஒரு பாவமுமறியாத மஹநீயர்களை ஸாக்ஷியீட்டு அவர்க

44 ஆழ்வார் திருநகரி அப்பன்ஜீயர் ஸ்வாமி.

ளுக்கும் அகௌவத்தை வினைக்கப் பார்ப்பதும் சிறிதும் யுக்தமன்று.

உலக மெல்லாம் கொண்டாட அவதரித்ததாய் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களுக்குக் கைவிளக்காய், ஸதாசார்ய ஸன்னிதிகளில் நெடுங்காலம் துவண்டு அறிய வேண்டிய அரும்பெரும் பொருள்களைத் தேனும்பாலும் நெய்யுங் கன்னலுமழுதுமாகத் திரட்டி யிடுமதாய் அமைந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் அவ்வுரையாசிரிய ரிடத்தும் தாம் வெறிதேகொண்ட பகை பொருமைக ளுக்கு வேறு வழிகளில் பரீவாஹம் விடுவது யுக்தமே யன்றி, சைவ ஸஜ்ஜந ஸம்ப்ரதிபந்நமாய் ஸாத்விகைக போக்யமான ஸமீசீநார்த்தத்தை தூஷிக்கும் முகத்தால் பரீவாஹம் விடுவது சிறிதும் யுக்தமன்று.

இங்ஙனம்

இனையவில்லி சடகோபாசாரியர்,

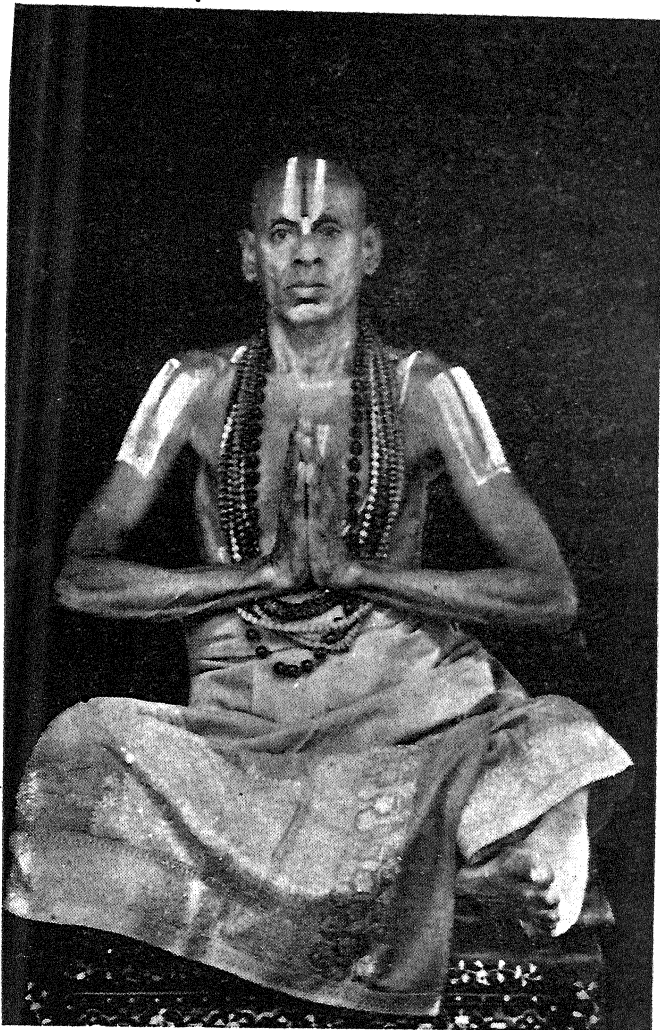
(கற்குளம் ஸ்வாமி திருமாளிகை)

வடக்குரத வீதி, ஆழ்வார் திருநகரி.

S. R. மாயக்கூத்த ஐயங்கார்,

திருக்குளந்தை யென்கிற பெருங்குளம்.

(Camp-ஆழ்வார் திருநகரி)

ஸ்ரீமான், உ. வே. உபந்யாஸ பூஷணம்,
எம்பார், ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி.
(திருநாங்கூர்.)

பதிப்பாசிரியா விண்ணப்பம்

*

நமது ஸ்வாமி யருளிய “முத்தம் சண்ணம் மொட்டு மெய்ப பொருள்” எனனும் வியாஸததை ஆங்காங்குள்ள ஸகல ஸ்வாமிகளும் ஸேவிதது ஆனந்தபரிதாகளாகின றன ரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை அடியேனுக்கு மிகவும் பரிபிதாகளாயும் ஆபதாகளாயுமுள்ள சில மஹான களுக்கு அடியேன் விசேஷிதது விண்ணப்பம் விடுத திருநதேன அவா்களுடைய பதில் ஸ்ரீ முகங்கள கிடைத்து வருகின்றன இன்றளவும் கிடைத்த சில ஸ்ரீ முகங்களை இதில் பிரசுரஞ் செய்கிறேன் மறறவைபின்.

ஸ்ரீமான உவே திருநகரி

எம்பா ஸ்ரீநிவாஸாசாரியா ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

திருநாங்கூர்.

12—10—50

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பத்திரிகையின் 25-ஆம் இதழைப் பெற்று வாசித்தது பரமானந்த மடைந்தேன ஸ்ரீ உவே. ஈசசம்பாடி ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியா ஸ்வாமி யென்பவ ருடைய பரவருத்தியினால் உலகுக்கெல்லாம் மஹோப காரம் வீணைந்தது ஷெ ஸ்வாமியை அடியேன் அடிக கடி காண நேருவதுண்டு, ஆழ்வார திருநகூத்திர மஹோதஸவத்திறகுத் திருவாலி திருநகரிக்கே இவா வந்திருந்தார அப்போது ஒருநாள மாலை 4-மணி தொடங்கி ஸன்ஸீதி முன மண்டபத்தில் ஸ்ரீ உவே. அண்ணங்கராசாரியார ஸ்வாமியின் திவயாதபு த மஹோபநயாஸ அம்ருத வாஷ்ததை ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பகத பாகவதாகளும் ஆனந்தமாக அனுபவித்ததுக கொண்டிருக்க இவரொருவா மாதநிரமே இழந்திருந தவர். இதற்கென்காரணமென்று அப்போதே விசா ரிக்கையில் சில விஷயங்கள் செவிப்பட்டதுண்டு திரு மலை யுதஸவத்திற்கும் இந்த ஈசசம்பாடி ஸ்வாமி அனேக

மாய் வருவதுண்டு; அப்போதும் ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்கள் அங்கேநடக்கும்; அதைப்பல்லாயிரவர்கள் அநுபவிக்கையில் இவரொருவரே இழந்து நிற்பவர். அத்தோடு நில்லாமல் "அசக்தாஸ் தத்பதம் கந்தும் ததோ நீந்தாம் ப்ரூர்வதே" என்கிற ரீதியில் தம்முடைய வாக்கை விசேஷமாக ஸபலமாக்கிக் கொள்வது முண்டிவர். நேற்றுப் புரட்டாசித் திருவோண மஹோத்ஸவத்திலும் திருமலைக்கு எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி மடத்தில் சில சிறு அத்யாபகர்களை ஏகாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு முத்தம் சண்ணம் மொட்டு ரஸங்களைப் பருகிக் களிக்கையில் தலைப்பில் ஒரு சிறு புத்தகத்தைத் திறப்பதும் மறைப்பதுமாயிருந்தார். "நஞ்சுடைமை தானறிந்து" என்ற ரீதியிலும் வர்த்தித்தார். அந்தப் புத்தகம் இன்னதென்பதை இப்போதே ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்திரிகையினால் அறியப் பெற்றேன். ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமியிடத்திலும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் வீணாக மாச்சரியங் கொண்ட இந்த ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமிக்கு திவ்ய ஸூக்திகளில் உண்மைப் பொருள் புலப்படாதது வியப்பன்றே. திருநாங்கூரில் ஸகல சாஸ்திர வித்வானாயும் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகராயும் எழுந்தருளியிருந்து உத்தமாச்சரியுமான ஸ்ரீமத் பிரதிவாதி பயங்கரம் (தோடா) கிருஷ்ணமா சாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும், வண்புருடோத்தமம் பெரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் அடியேன் பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டிருந்த காலத்திலேயே ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ஸஞ்சிகை மாதந்தோறும் அந்த ஸ்வாமிகளுக்குக் கிடைக்கும். அந்த உரையின் சொல்லின்பங்களையும் பொருளின்பங்களையும் அந்த ஸ்வாமிகள் ஆச்சரியமாகப் புகழ்ந்து கோஷ்டியிலேயே அருளிச் செய்வது வழக்கம். பூர்வாசாரியர்களின் திருவுள்ளக் கருத்தை உள்ளபடியுணர்ந்து பதவுரையும் விசேஷவுரையும் ஸ்வாபதேச

வுரையும் அமைந்திருக்கு மழைக் கொண்டாடாதவா ஒரு குகராமத்திலாவது கிடைப்பாரோ? ஸ்வாமியின் திவயாதத தீபிகையுரை அன்றுதொட்டு இன்று வரையில் மூன்று நான்கு பதிப்பு ஆகியிருக்கிறது பெரிய விதவான்களும் இவவுரையி னுதவிகொண்டே விசதமாக உணர்ந்து தெளிவு பெறுகிறார்கள்

இது திவவியப் பிரபந்தங்களுக்கு மாததிரமனறே, ஸ்வாமியின் உரையில்லாத ஸம்பரதாய கிரந்தம் ஒன்றுண்டோ? உபய பாஷைகளிலும் ஆஸ்திக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் போது போக்காக அமைந்துள்ள ஸகல கிரந்தங்களுக்கும் தேனும பாலும் கலனலு மமுதுமான உரையன்றே ஸ்வாமி யிட்டருளியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் ஒருவன ஒரு புருஷாயுஸ்ஸில் வாசித்து முடிக்க முடியாதென்று பொருமையற்ற பலபோகள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன் இதில் எனன் ஸந்தேஹம், ஸ்வாமிஎழுதுகிற ஒவ்வொருபுத்தகமும் வாசிக்கக் கையிலெடுத்ததுக் கொண்டால் ஊனு முறக்கமும் மற்றது கடைசி வரையில் வாசித்துவிட்டே யன்றே வேறு காரியம் பாரக்கவேண்டிய தாகிறது ஒரு விஷயத்தை விமாசிக்க எடுத்துக்கொண்டால் எத்தனை பரமாணங்கள்! எத்தனை யுகதிகள்! எத்தனை யுப்பத்திகள்! எவ்வளவு ஆசசரியமாக எழுதப்படுகின்றன வென்பதைப் பொருமை யாளர்களின் உள்ளமும் உணர்ந்து தீருமே,

மற்றவிஷயங்கள் கிடக்கட்டும்; “முத்தம் சணணம் மொட்டு மெய்ப பொருள்” என்கிற பரகருத வ்யாஸததையே கொள்வோம். இப்படி ஒரு ஆராய்ச்சி உலகிலகாண முடியுமோ? ஒரு மயக்க முண்டா? ஒரு அபசபத முண்டா? ஒரு வம்புப் பேச்சு உண்டா? ஒவ்வொருவரும் “இவரென்ன ஹயக்ரீவாவதாரமோ! யதிவர புநரவதாரபுநரவதாரமோ!” என்று விதாக்கிக்கச் செய்கிறதே. அந்த ஈசசம்பாடி ஸ்வாமி எவ்வளவுதான் ஆகரஹங் கொள்ளட்டும், எவ்வளவுதான் அஸூயை

கொள்ளட்டும், விவேகியா யிருந்தால் உள்ளே யுருகி நையமாட்டாரோ? மறுபடியும் வாயைக் கையைத் திறக்க முடியுமோ அவருக்கு? பிரமாணிகரர யிருந்தால் பெரியார்கள் திகழும் பெருந்திரளிலே வந்து நின்று பேசட்டுமே. இவாக்குச் சில சதுர்த்தர்களே யன்றே ஸம்பாஷண யோக்யர்களாகவும் ஸஹவாஸ யோக்யர்களாகவும் ஸதகார யோக்யர்களாகவும் வாய்க்கிறார்கள்.

அவர்களுங்கூட இவர்க்கு ஹிதோபதேசங்களே செய்வதாகத்தான் தெரிகிறது. அந்தோ! எதுவும் இவர்க்குப் பயன்படுவ தில்லையே. நேற்று வெளிவந்த ஸ்ரீராமாதுணை 25-ல் முடிவில் “ இராவணனுக்குக் கிடைத்த உபதேசங்கள் ” என்று மதமீட்ட ஓர் அற்புதமான வியாஸம் காண்கிறது. அது இந்த ஸ்வாமீக் காகவே வெளியிடப் பட்டிருக்குமோ என்றுகூடத் தோனுகிறது. உண்மையில் அது மிகவும் பொருத்தமானதிவர்க்கு. ராவணனுக்குப் பத்தெட்டு பேர்களே உபதேசம் செய்தவர்கள். இவர்க்கோ அடியேனுக்குத் தெரிந்தே நூற்றுக் கணக்கான மஹான்கள் உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். “ ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷு: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம: ” என்று மால்யவானுக்கு முடிவாக ராவணன் சொன்ன விடைதானே சொல்லநேரும், விளக்கில் விட்டிலகள் வேணுமென்று வந்து விழுந்து மடிந்து போகின்றனவே, இது என்ன விதி! என்று பலர் ஆச்சரியப் படுவதுண்டு. அது ஒரு ஆச்சரியமா? இதுவன்றே நிகரில்லாத ஆச்சரியம்.

ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் அரக்க ரசுரர்கள் மேல்விழுந்துவந்து மடிந்து முடிந்து போவார் களைக் கண்டுகவததும் ஒன்றின்பின ஒன்றாக மேன்மேலும் வந்து விழுந்து நிச்சலும் மடிந்து போனதாக மஹர்ஷிகள் கதை யெழுதி வைத்திருக்கிறார்களே, இப்படி கூட உண்மையாக நடந்திருக்குமா? ஏதோ அதிவாதமாகத்தான் இருக்குமோ? என்று அடியேன் போல்வார் சில சமயங்களில் ஸந்தேஷிப்பதுண்டு; அந்த ஸந்

தேஹமெவலாம அறவேதொலைநது போயிறறிபபோது இனபுறுமீவ வினையாட்டுடையானை பெருமானுக்கு இதுவு மொரு வினையாட்டுப் போலும்' எனறலலது வேறொன்றும் நினைக்கலாவதில்லை

முடிவாக ஒரு சிறு விஷயம் விஜ்ஞாபிதது நிற்கிறேன். அடியேன பத்தெட்டு வருஷ காலமாகத் திரு மூலநதோறும் சிறுபுலியூர் விடை கொண்டு அங்கே கிரந்த காலக்ஷேபம் நடத்திரை மஹானகளால் நியமனம் பெற்று நடத்திவருகிறேன் சென்ற வருஷம் மார்கழி முப்பதாம் திருக்கடிகையில் த க க ர ன ஸனனிதியில் ஆண்டாள ஸ்ரீ ஸுகதி பரவசனமும் நடத்தினேன் இப்படி பல ஸந்தாபங்களில் விலக்ஷணவயகதிகள் பலரோடு கலநது பழக பராபதமாகிறது அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் லெல்லாம ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாய ஸ்வாமியின் தீவய ஸுகதிப் பெருமைகளையும் மற்றும் அநிமாநுஷ் பரபாவங்களையும் பேசும்வார்களே காண்ப படுவார்கள எவருடைய கையிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வியாக்யான கிரந்தங்களும் உபநயாஸ கிரந்தங்களுமே பெரும்பாலும் காணப்படும் குணபக்ஷபாதிகளின் தன்மை இங்ஙன மிருக்க, சில ஆஸூயா பிண்டங்கள் தேனுகள் பிலம்பன காளிய நென்னும் தீப்பப்பூடுகள் பட்ட பாடுபடுகின்றன வென்றால் இது இவ்விருள் தரு மாஞாலத்திற்கு உற்றதே யென்று கொண்டு உகந்திருக்கவே வேணும் “இகழகை ஆச்சரியமோ தானவாககு” என்ற மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸுகதியின் அநு ஸந்தானமே நமக்குத் தஞ்சம்,

அடியேனுடைய திருத்தகப்பனா நாறபுதுஸ்மவத் ஸரங்களுக்க குமுனபு திருமலை திருப்பதியில் சில காலம் சின்ன ஜீயராஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளி யிருந்தார். அப்போதே நம் அண்ணா ஸ்வாமியின் ஞானப் பெருமை பற்றியும் திருநான்று பற்றியும் மிகமிக அஞ்சியிதது அருளிச் செய்யும்படி யிருந்தது அப்பெருமை மேன

மேலும் ஓங்கி வளர்வதுகண்டு உலகமெல்லாம் பல்லாண்டு பாடா சீர்க, “என்றுமென் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙன மாவர்களே” என்று யசோதை சொன்னபடிக் கிலக்காகிச் சில மஹாபுருஷர்கள் தோன்றினால் அவர்களும் ஸ்வாமியின் பெருமையைப் பரவச் செய்பவர்களே யென்றுதான் உள்ளபடி கொள்ளவேண்டும். “இவை பின்னும் வயிற்றுள்” என்று ஆழ்வார் ஸாதித்தபடி அடியேன் விஜ்ஞாபிக்க வேண்டியவை இன்னமும் அபரிமிதமாகவே வயிற்றிலுள்ளே யுள். மீண்டும் ஸமயம வாய்க்கும்போது ஆசைதீர விஜ்ஞாபித்துக்கொள்வேன,

தாஸா நுதாஸன்

தி. எம்பார் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியன்.

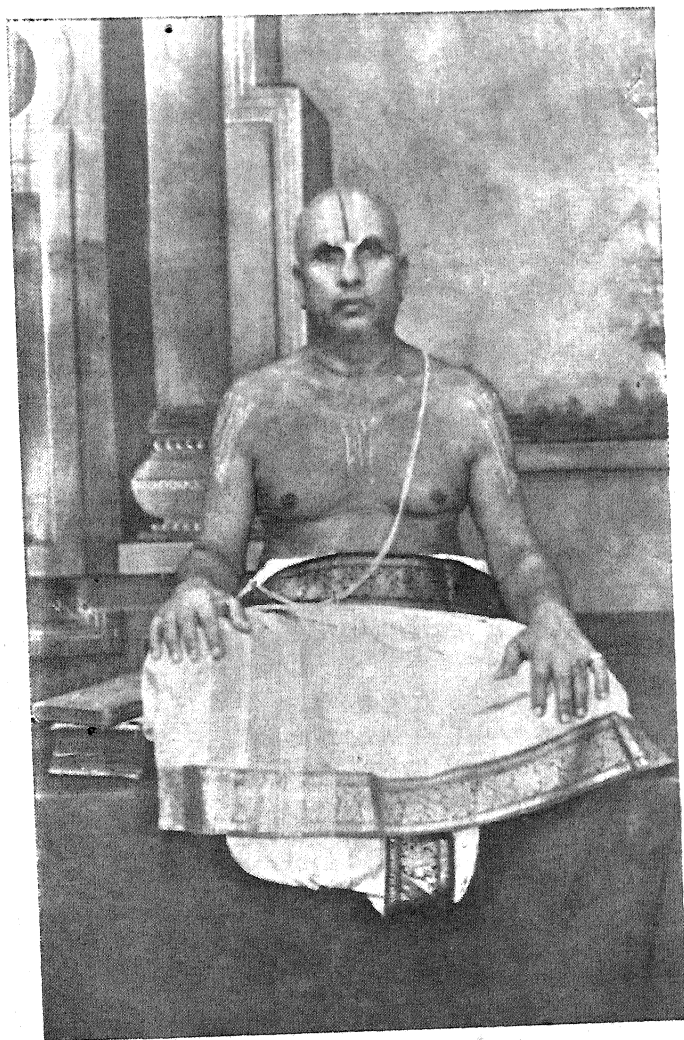
திருநாகூர்.

ஸ்ரீமான் ஊவே. திருநகரீ எம்பார்
வேங்கடசார்ய ஸ்வாமியின் திருமுகம்.

திருநகரீ.

14—10—50

அஸ்மத் ப்ரிய ஸுஹ்ருந்மணியான ஸ்ரீ மத் பரவஸ்து வரதாசாரியர் ஸன்னிதியில்.....விண்ணப்பம். அடியானிவனென் றருள்செய்த திருமுகத்தைச் சென்னி மேலணிந்து சிறந்தேன். அந்தத் திருமுகத்தைக் கண்டதும் “மாகுண வான் கோலத்தமரர் கோன்வழிப்பட்டால் மாகுண வுன்பாதமலர்ச் சோதி மழுங்காதே” என்ற பாசரமே அடியேனுக்கு நீனைவுக்கு வந்தது. ஸ்ரீமத் அண்ண ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ ஸூகத்திகளைப் பற்றி அபிப்பிராயம் கொடுக்க அடியேன் போல்வாரா அதிகாரிகள்? அடியேன் எல்லாவற்றிலும் சிறியவனாயிருந்தாலும் அடிக்கடி பல பெரியார்களோடு வார்த்தையாடும் பாக்கியம் நேருவதுண்டடியேனுக்கு. “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் க்தா:” என்று ஏடு

ஸ்ரீமான், உ. வே. வித்வான்,
எம்பார் வேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.
(திருச்சி.)
<http://acharya.org>

களில காணும் விஷயம் ப்ரதயக்ஷமாகிறது அண்ணா ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளே எங்கும் யாவாக்கும் ரஸாயனம். அடியேனுக்கும் சில சமயங்களில் அஸூயை யுண்டாவதுண்டு, நாமும் வாசிக்கவில்லையா, நாமும் காலக்ஷேபம் பண்ணவில்லையா, பரவசனம் பண்ணவில்லையா, நாமும் ஸ்வாமியைப்போல கிரந்தங்களை யெழுதியும் உபநயாஸங்களைச் செய்தும் உலகத்தை யீடுபடுத்திக்கொள்ள லாகாதா என்று நினைப்பதுண்டு, நாம நினைத்தது என்ன பயன்? “பெருங்கேழலார தம் பெருங்கண் மலாப புண்டரீகம் நமமே லொருங்கே பிறழ வைத்தாரா” என்று ஆழ்வார ஸாதித்தபடி அந்தத் திருக்கண்ணோக்க மன்றோ வாயக்க வேண்டும்.

“இப்படி யிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேற்ற மறிந்துஉகந்திருக்கையும்” என்ற விடத்தில மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்திருப்பது அறியாதாருண்டோ? “கீழ்ச சொன்னவை யெல்லா முண்டானாலும் உண்டாக வரிதா யிருப்ப தொன்றிறேயிது” என்றனரோ அங்கருளிச் செய்திருப்பது அந்த ஸ்ரீ ஸூகதி பொய்யாகுமோ? சில மஹாநுபாவர்களிடத்திலாவது அந்த ஸ்ரீஸூகதி ஸபலமாக வேணுமே. அந்த ஸ்ரீ ஸூகதிக்கு அடியேன் தப்பிப் பிழைத்ததுவருகிறேனென்றே இறுமாப்புடையேன் “இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாறபோலே” என்று அவவிடத்தில மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்திருக்கிற ஸ்ரீஸூகதி நம அண்ணா ஸ்வாமியைத் திருவுள்ளம் டற்றியே யென்று சபதபூவமாக அடியேன் பலவிடங்களிலும் நெடுநாளாகச் சொல்லிவருமவன் அப்படி அடியேன் சொல்லுவதை அபிநந்திப்பவர்களே எங்கு முள்ளாராகள். மறுப்புரைப்பா ரொருவரையும் ஓரிடத்திலும் கண்டதில்லை

நேற்று சித்திரை மாதத்தில் மதுரையில் நடந்த ஸுதஸம்பிரதாய ஸபைக்கு அடியேன் விடை கொண்

பிருந்தேன். மூன்று நாட்களும் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸ வழுதப பெருக்குகளைப் பருகுவதற்காகவே போயிருந்தேன். ஆரப்பருகினேன். கடைசினாள் அடியேனையும் ஒரு உபந்யாஸம் செய்யுமபடி ஸபையார நியமித்தார்கள். அடியேனை பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டுவது கட்டளைபாகக் கிடைத்ததே யென்று மிகவுமுகந்து நம அண்ணு ஸ்வாமியின் வைபவத்தையே ஒரு மணிகாலம் உபந்யஸித்தேன். அங்கு ஆயிரக் கணக்காகக் கூடியிருந்த ஸ்வாமிகளும் பந்த பாகவதர்களும் ஆழ்வாரெமபெருமானுர் ஜீயர் வைபவங்களைக் கேட்பதுபோல 'உரோம கூபகவாயக் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ்சோர' என்னும் நிதியை கேட்டிருந்ததைக் கண்ட அடியேன். ஸ்வாமியின் வைபவத்தை அன்றுதான் உள்ளபடியறிந்தேனாக நினைத்தேன். பூர்வாசாரியர்களால் நாம் என்ன வுபகாரங்களை யடைந் திருக்கிறோமோ அவ்வுபகாரங்களை ஸ்வாமியால் பதின்மடங்காக அடைந்து வருகிறோமே என்றே ஓவ்வொருவர் வாக்கிலும் வெளிவந்தது. அந்த மஹாசார்யர்களையும் தூஷிக்க அப்போது பிறந்தவர்களே இப்போதும் பிறந்திருக்கிறார்களென்றால் இதில் என்ன வியப்புள்ளது?

அடியேன் மதுரைக்கு விடைகொண்ட அந்த ஸமயத்திலேயே நன்கறிந்த வொரு விஷயத்தையும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. இப்போது முத்தம் சண்ணம் மொட்டுரஸங்களை அநுபவிப்பதில் ஆஸ்தைகொண்டுள்ள ஈச்சம்பாடி ஸ்வாமி அப்போது சிலநாள் முன்னதாகவே அங்கு வந்திருந்து அவ்விடத்தில் இரண்டொரு நபர்கள் அண்ணு ஸ்வாமியிடத்தில் பகை பூண்டவர்களென்று தாம் கேள்விப்பட்டிருந்ததைக் கொண்டு அவர்கள் பெயரையும் வீட்டையும் விசாரித்துச் சென்றிருந்தாராம்; அங்கே சில விசித்திரங்கள் நடந்ததாம். அது கிடக்க; அண்ணு ஸ்வாமியின் மீது அவத்யம் சொல்லுகிறவர் எவர்? எங்

குளா? என்று விசாரிப்பதும், அவரையணுகி உறவு கொள்ளப் பாபபதும், அவர்களும் ஸ்வாமி திருவடிகளில் அபசார ஶாமணம் செய்து கொண்டவர்களே யென்று தெரியவந்தால் அவர்களையும் நிந்திக்கப் புகுவதும், வேறு எந்த ஜில்லாவிலாவது தமக்குத் துணைவர்கள் கிடைப்பார்களாவென்று இரவும பகலும் இதுவே தொழிலாகத் திரிவதும் இவையே இந்த ஈசம்மாடி ஸ்வாமிகு ஸகல நிதய நைமித்திக கருதயமாகிவிட்ட தென்பதை அப்போது மதுரையில் கூடின பலஜா ஸ்வாமிகளும் சொல்லிச் சொல்லி விலவறச் சிரித்திட்டார்கள். அது பொய்யன்று, ஸதயமே யென்று மூதலிக்க இப்போது இவா வெளியிட்ட சிறு புத்தகத்தில் ஒரு பகுதி யுள்ளது. அந்த வேடிகையைச் சிறிது நோக்க வேணும். ஆந்திர தேசத்தில் நைஜாம இலாக காவில் ரகுநாதாசாரி யென்றொரு சிறுவன் சில காவியங்கள் வாசித்தவன் நம் ஸ்வாமியிடம் அபசாரப் பட்டவனுண்டு ஸ்வாமியின் தலைமையில் நைஜாம தலைநகரில் நடந்த வெரு யாகத்தில் அச்சிறுவனுக்கு தக்ஷிண கிடைக்காத ரோஷத்தினால் ஸ்வாமியை தூஷித்துச் சில காகிதங்கள் வெளியிட்டானவன். அந்த தெளஷ்ட்யத்தைக் கண்டித்து அந்நாட்டினா பலா வெளியிட்டவைகளும் உலகம் பரவி யிருக்கின்றன. அதைக் காணாமல், அச்சிறுவன் ஸ்வாமி திருவடிகளில் அபசாரப் பட்டதையே இப்பெரியவா பெரிய ஆனந்தச் செய்தியாகக் கொண்டு அவனை விதவானென்று குறிப்பிட்டும் வராங்கலில் சாஸ்தர ப்ரவசனம் செய்கிறாரென்று வெகு பெருமையாக எழுதியும் போருகிறார்வா அவன் மிகப் பெரிய விதவானாகவே யிருக்கட்டும், இவா செய்யும் முததம் சணணம் மொட்டு ரஸாநுபவத்தில் அவன் பரஸ்தாவத்திற்கு என்ன ப்ரஸகதி. ஸ்வாமி திருவடிகளில் அபசாரப்பட்டவர்களுடைய திருவடியே தமக்குத் தஞ்சமென்று கொள்பவரிவா என்பதை நன்கறியலாம். திருவரங்கத் தமுதரை “ திககுறற கீததியி

ராமானுசனை—மேவும் நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நினரோர் அக்குற்ற மப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நமமையாட் கொள்ளுமே” என்று அநு ஸந்தித்தது போல “திககுற்ற கீர்த்தி நம்மண்ணங்கராரி யரைத் திட்டும தீயார் எககுற்றவாளரெது பிறப்பு ஏதி யல்வாக நினரோர் அக்குற்ற மப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மை யாட்கொள்ளுமே” என்றே இவர் நித்யாநு ஸந்தானம் செய்து வருகிறார். உலகில் இப்படியும் சில அதிகாரிகள் இருக்க வேண்டியதுதானே.

தற்காலம் மைஸூரில் ஸ்ரீபரகால மடாஸ்தானத் தை அலங்கரித் தருள்கின்ற ஸ்வாமி சதுச் சாஸ்த்ரவித் வத்வரேணயராய் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நிதியாய் வீளங்குகிறார். அந்த மஹாணைப் பற்றிக் குறைகூற இவர்க்கு என்ன நியாய முள்ளது? அந்த மஹாஸ்வாமி நம் அண்ணாஸ்வாமியின் கைவலையிலும் வாய்வலையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஏதோ தவறு செய்துவிட்டதாக எழுதுகிறாரிவர். அண்ணாஸ்வாமியின் கைவலையாவது லேகந ஸாமர்த்தியம்; வாய் வலையாவது உபந்யாஸ ஸாமர்த்தியம்; இவற்றில் ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி மாத்திர மேயோ அகப்பட்டுக் கொண்டது; உலகமெல்லாம் அகப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கிவர் பொறாமைப்பட்டுப் பயனுண்டோ? இவரும் தமது கை வாய் வலைகளால் மற்றொரு மடாதிபதியை அகப்படுத்திக் கொள்ளட்டுமே.

விமர்சிக்க எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கு அடியோடு ஸம்பந்தமில்லாமல் பலபல மஹான்களைப் பற்றி இவர் நிந்தித்திருந்தாலும், நம் ஸ்வாமி, விஷய மொன்றி லேயே கண் செலுத்தி ப்ராமானிக விவேகிகள் தலை துலுக்கும்படியாக மெய்ப் பொருள் நூல் அருளிச்செய்திருப்பது இவ்வுலகின் பெரும் பாக்கியமென்று விஜ்ஞாபித்து நிற்கிறேன்.

(ச்லோ)

விஷ்பாரேண மஹதா காவம் நாயாதி வாஸுகி
வருசுகிகோ பிநதுமாதரேண புசசமுாதவம் வஹத
யஹோ.

இபபடிக்கு, அடியவாகள தம் மடியான,
எம்பார் வெங்கடாசாரி, திருநகரி.

ஸ்ரீவானமாமலை மடம ஆஸ்தான விதவான
உவே. சடகோபையங்கார ஸவாமி திருககுமாரா,
தமிழாசிரியா V S. தோதாத்திரி ஜயங்கார் அருளிய திருமுகம்

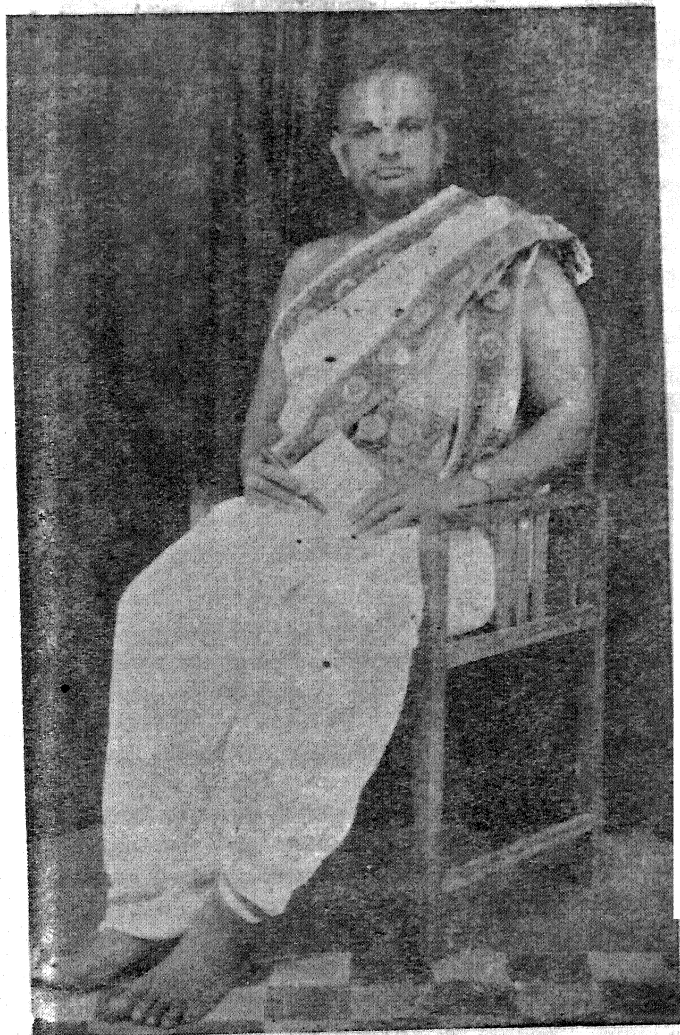
உயரனபரும் உயிர நணபருமான ஸ்ரீ உவே P. R.
வரதாசாரியர்க்கு அடியேன விண்ணப்பம்
தங்களைப போன்ற பெரியாராகளும் மதிககககூடிய நிலை
யில அடியேன சிறிய அறிவின்னும் இருநதுளன என
பதை எண்ணுங்கால மட்டிலா மகிழ்ச்சி யெயதுவது
தவிர வேறு யாதுளது? தங்கள மடல பெறறனன.
ஸ்ரீகாஞ்சி மஹாவித்வான ஸவாமியின'மெயப்பொருள்'
வியாஸத்தை நானகுநாள முன்பே படிதது ஆனநதக்
கடலுள் தினைததனன அவவமுதக கடலுள் மிதநதே
கும அடியேனுககுத் தேவரீர் திருமுகம் " யானகண்ட
வின்பம பெறுக இவ்வையம" எனனும் முதுமொழி
யை மறநதனையோ வென்று தூணடுவதுபோலுள்ளது.
அடியேனெயதிய பேரினப வெள்ளத்தின பரீவாஹ
ரூபமாக அடியேனே ஒன்று எழுத வேணுமென்றிருக
கையில் தேவரீருடைய நியமனமுங்கிடைத்தது எம்பிரா
னது ஆணையோவென மதிககறபாலது

உலகம போறறும் பெரியார — வைவை வுலகின
அடிகள்— இருமொழிக கடற்குறுமுனிவா — சாரிரண்டு
மொழிப புலவா — பனனூட் பழகிப பல அனுபவங்கள
நிரம்பியவா ஸ்ரீ உவே. பிரதிவாதி பய ந க ர ம

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி யருளிய வேதஸமமான நூலுக்கு நீசனேன நிறையொன்று மிலேன் மதிப்புரை தருவது பாவிடும் பாண்டத்தைப் பூசை பரிசுத்தஞ் செய்யப் புகுந்த கதையினை நினைவூட்டும்; அது சிறிதும் தகாததே யாகும். ஆயினும் ஆற்றல் உணராரிடை யினும், மறுதலை பழித்த காலையும் வாளர்விருத்தல் கடனன்று என்பதனை மனத்திற் கொண்டு சிறிது வரையத் துணிந்தனன். ஆழ்வார் திருமொழிகட்கு வழிப் போக்கர் பலரும் பொருளாராயப் புகுவது பெரிய ஸாஹஸம். அதிலும் அறுபதின்மார்க்கு மேற பட்டவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தாம் அதில் தலையிட்டதாக எழுதிக்கொள்வது நகைத்தற்கிடமானது; வீண் செருக்கின் திறத்தினையே வெளிப்படுத்துவதாகும்.

பொய்யும் நிந்தையும் மலிந்த புத்தகத்தைப் பொருள்படுத்தி நாமொன்றெழுதுவதா என்று திருவுள்ளம் பற்றாமல் மெய்ப்பொருள் தத்துவத்தை மெய்யடியார்கட்கு நன்கு விளக்கி யருளிய மஹாவித்வான் ஸ்வாமியின் கருணைத் திறத்தை யாவரே போற்றுதார்? “இது ஒருவருக்கு மறுப்புரை” என்று சிறிதும் புலப்படாத வகையில நள்ளிருட்கண் பெரு விளக்கேற்றி வைப்பதொப்ப ஸ்வாமி வரைந்தருளியிருக்கு மழகு பிறர்க்கு அனுகரிக்கவு மியலாததே.

என் உரையைக் கூறுமுன் எனது வரலாறு தருவதும் ஈண்டைக்குச் சிறிது ஏற்புடைத்தே யாகும். வான மாமலையில் பிறந்த யான வானமாமலை ஸ்ரீவிலவிபுத்தூர் ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீரங்கம் மதுரை இராமநாதபுரம் இவ்விடங்களில் பெரும்பான்மையாக வாஸம் பெற்றவன். ஆங்காங்கு அடியேனின் தொழிற்கல்வியுடன் ஸ்ரீ உவே. காஞ்சிபுரம் மஹாவித்வான் ஸ்வாமியின் உரைப்புத்தகங்களை உயர்ந்த துணையாகக் கொண்டு, பொழுது போக்கை ஆழ்வாரருளிச் செயல்

தமிழாசிரியர், வித்வான்,
V. S. தோதாத்ரி ஐயங்கார்.
(லாஸமாமலை.)

களிலே கழித்தனன. அவ்வப்பொழுது ஆங்காங்குள்ள பெரியார்களின் காலக்ஷேப கோஷ்டிகளில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திவ்ய பரபந்த திவயாராத தீபிகை யுரைககு நிகழும் பாராட்டுக்களையும் பொருமை யகற்றி யனுபவித்தவ னடியேன அத்தீபிகை யுரையினையும் பெரியோர் சொல்லமுத்ததினையு மேற்கொண்டு பலாககுப்பாடங்களும சொல்லிவருகின்றனன. இந்நில வுலகில் நிலவும புகழ்பெற்ற மஹாமஹோபாதயாய டாகடா தாக்ஷிணைய கலாநிதி சாமிநாதையரவாகள இததிவயாராத தீபிகை யுரையினேச செனனிக கணியாகச சேர்த்திப போற்றி யிருப்பது உலக மறிநதிருக்கவும அவிழ்ச்சவையலலது தமிழ்ச்சுவை சிறிது மறியாதவரும் ஸம்'பிரதாய மெனபதனையே கேட்டறியாதவருமாகிய சிலா உபதேச ரத்தின மாஸையின இரண்டாம பாட்டின கருத்திற கிணங்க ஏதேனும் வரைகின்றாரெனின அது நினமலமான ஆகாயத்தின மீது தன கையினால் சேற்றை வாரியிறைககும மஹாமேதாவியின செயலொக்கு மத்தனையனரே

நிறக பலகாலமாகப் பெரியார்களிடம் கேட்கும் பொழுதெல்லாம முததம சணணம மொட்டு என்ற பதப்பீபாருள விளககம வருந்தோறும் நம் ஸ்வாமியீபிகை யுரையில ஸாதித்தவாரேதான கேட்டிருக்கை. வேறு பொருளகாண வழி சிறிதுமில்லையே. உணமைப் பொருளை உயானத உபபத்திகளுடன் நம ஸ்வாமியுலகுககு ஊட்டுமாறு ஒருமஹாலுபாவா செய்தகுழ்ச்சி "எனமுனா எனககுச செய்த வுதவி யெனனே" என்ற விபீடணனது மொழியைத்தான நினைப்பூட்டுகின்றது

செனனைப் பலகலைக கழகத்தார சிவ ஆணடுகடகு முன்னரே தொடங்கிச் சேகரித்தது வந்த லெகஸிகள கோசத்தில இப்பொருளகளை அணணங்கரா சாரியா ஸ்வாமியே முயன்று ஏற்றிவைத்தாரென்று ஒருவா எழுதிவைத்திருப்பது நம் ஸ்வாமியின் பெருமையையே குன்றிலிட விளககாகுகுகின்றது, நம ஸ்வாமியின்

திருவாக்கை இளம் பிராயத்திலேயே பேரறிவாளர் பலரும் ஆதரித்து மதித்தினரென்னு முண்மையே யன்றே வெளிவருகின்றது. பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களிலும் நம ஸ்வாமியே தம்மனத்துக்கினிய பொருள்களை ஏற்றி வைத்தாரென்றும் கூறத் தலைப்படலாமே. எது கூறினும் ஸ்வாமிக்குப் புகழ்ச்சியாயே தலைக்கட்டு மென்க.

நண்ணுணர்வும் ஸம்பிரதாயப் பயிற்சியும் பெரியோர்பால் முறையே பெற்ற கேட்டறிவும் பெற்ற நல்லார் ஒருவருங் கூறாததும் ஏலாததுமான பொருளை நிரளித்து உள்ள பொருளை நிலைநாட்டி நம் ஸ்வாமி உலகுக்குச் செய்துள்ள பேருதவியின் பெற்றியினை எடுத்தியம்ப அடியேனிடம் சொற்களில்லாத குறையை யே தெரிவித்து இச்சிறு விண்ணப்பத்தை முடிக்கின்றேன். உண்மை வைணவ வுலகம் குற்றம் களைந்து குணம் பெய்து உரியது கொள்சு.

இங்ஙனம்

V. S. தோதாத்திரீ ஜயங்கார்,

போர்டு உயர்நிலை கலாசாலைத் தமிழாசிரியன்.
சங்கரநயினா கோவில், 15—10—50.

கோயமுத்தூர் அட்வொகேட் ஸ்ரீ உவே.

C. R. ராமஸ்வாமி ஜயங்கார் B. A., B. L., அவர்கள்

அருளிய திருமுகம்

ஸ்ரீராமானுஜ பத்ரிகையின் வரவை மாதந்தோறும் வெகுஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்து அதுகிடைத்தவுடனே ஓரெழுத்து விடாமல் ஸேவிததுக் களிப்பது அடியேனுடைய வழக்கம். அவ்விதமாகவே இம் மாதத்துப் பத்ரிகையையும் ஆவலோ டெதிர்பார்த்துப் பெற்றுப் படித்துப் பேரின்பமடைந்தேன். நம ஸ்வாமி அண்ணங்கராசாரியர் இப்பத்ரிகையில் அளித்துள்ள முத்தம்.....மெய்ப்பொருள் முத்தமாகிற பெருவிருந்தை

7. ஸ்ரீமான், உ. வே. ஸதஸம்ப்ரதாய துர்த்தா,
C. R. ராமஸ்வாமி ஜயங்கார், B. A. B. L.
(கோயழ்த்தூர்.)

யருந்தினேன். தெகட்டவில்லை பரம போகயமாயிருந்ததனால் பனமுறையும் படித்தேன வெகு ஆனந்தமாக அனுபவித்தேன. அப்படி யனுபவிக்கும்போதே இதற்குக் காரணமாக இருந்தவரையும் ஒரு வரறு வாழ்த்தினேன்.

ஆழ்வாராசாரியர்களின் அருளிச் செயல்களை நல்லாசிரியரிடத்துக் கேட்டுணராத தாந்தோன்றிகளான சிலர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நாமதாரிகளாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடம் தவேஷ புத்தியுடனேயே வளர்ந்து, தம் மரபினர் போற்றி வந்தவைகளின் உண்மைப் பொருளைச் சிறிதேனு முணராமல் தாம் கண்டதே கோலமென்று தயங்காமல் பிரசாரம் செய்யவும் பிரசுரம் செய்யவும் முன் வந்துவிடுகிறார்கள். அதனால் உலகுக்கு அறபுதமான பலன்தான் கிடைத்துவிடுகிறது சில மாதங்களுக்கு முன் “நான் கண்ட நல்லது” என்றோ அருமையான நூல் நம் ஸ்வாமியால் வெளியாகி அதனால் உலக முழுவதும் உகப்பெய்த நோந்தது யாவருக்கும் ஞாபக மிருக்கும் அதேபோல இப்போதும் பெரியாழ்வார திருமொழியிலுள்ள மூன்று சொற்களின் உண்மைப் பொருளை யுணராததும் வியாஜத்தினால் பலபல அபூர்வ விஷயவழுதங்களை எடுத்தாட்டி யிருப்பது அருமருந்தனனதே.

“மெய்ப் பொருள் காண்ப தரிது” என்றதற்கு மாறாக நமது பூருவாசாரியர்கள் மெய்ப்பொருள் கண்ட மாஞானியராகக் கொண்டாடப் படுகிறார்கள். அவ்வாசிரியர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளை நேரிய முறையில் காலக்ஷேபம் செய்து சீரிய பொருளை யறிவாரும் அறிவிப்பாரும் இலரே, அல்லது சிலரே. அப்படிப்பட்ட உதாரங்களின் எண்ணிக்கை நாடோறும் குறைந்து வருகிறது அந்த நிலையில் நம் ஸ்வாமி அவதார புருஷராக வே தோன்றிச் செய்தருளும் ஓளதாயம் ஒருவருக்கும் மறக்கறபாலதன்று

உண்மைப் பொருள்களையும் மற்றும் பல அரிய பெரிய தத்துவங்களையும் உலகுக்கு உணர்த்தவேண்டுமென்று நம் ஸ்வாமிக்கு உள்ள ஆர்வமும் ஆதரவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகுக்கே யன்று, எவ்வுலகுக்கும் ஒரு நிதியாகவே கொள்ளத்தகும். பெரியாழ்வாருடைய அநுபவமானது பரமவிலக்ஷணம். “ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்” என்று ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில அருளிச் செய்திருப்பது மங்களாசாஸன விஷயமொன்றுக்கே யென்று கொள்ளவேண்டா. “போகத்தில வழுவாத புதுவையர் கோன்” என்ற பாசரத்தை யெடுத்துக்காட்டி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமிகளிருவர் உரைத்துள்ள விசேஷார்த்தம் நெஞ்சை யுருக்குகின்றது. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திவ்யானுபவத்தின் சுவையை யறியாதாராய் உண்டியே உடையே உகந்தோடுவாரில் தலைவரான சிலர் பழிக்கப் புகுந்தால் என்ன குறை? ‘வேத நூற்பிராயம் நூறு’ என்ற திருமாலைப் பாசரப்படியே போதைக் கழிக்குமவர்கள் நல்லாசிரியர்களை நாடி நல் விஷயங்களை உணரப்போகிறது மில்லை; கருணையினால் உணர்த்துமவர்களிடத்தில நன்றி பாராட்டும் பாக்கியம் பெறப்போகிறது மில்லை. உள்ளதுரைக்கும் அடியேன் போல்வாரையும் சேர்த்து இன்னமும் பழிக்கவே புகுவர்கள். உலக முகக்கவும் உய்யவும் ஒரு நற்பொருளையாவது எடுத்தளிக்க வல்லவர்களோ அவர்கள். பெரியாழ்வாருடைய திருக்கோட்டியூர்ப் பதிகத்தின் ஐந்தாவது பாட்டினீற்றடிக்கே யிட்டுப் பிறந்தவர்களைப் பற்றி நமக்கென்ன சிந்தனை. விலக்ஷணமான லோகோபகாரத்திற்கென்றே திருவவதாரம் செய்தருளியுள்ள நம் ஸ்வாமி பண்டித பாமர விபாகமில்லாமல் அனைவருமறியும்படி அறிவமுதை யூட்டும் திருத்தொண்டன் நீழி வாழ்க; பல்லாண்டு பல்லாண்டு இனிது வாழ்க. ஸ்வாமி செய்தருளும் அரும்பெரும லேவைகளை அகங்குழந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கும் ஆயிரக்கணக்கான

ஆஸ்திகர்களில் அடியேனும் ஒருவனாக இருக்கப்பெற்ற தொன்றுகே உளமபூரிதது நிறகிறேன

இப்படிக்கு,

ஸீ ஆர் ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்,

ஸேவாநிவாஸம், கோயமுத்தூர், 13—10—50.

பதிப்பாசிரியரின் குறிப்பு —

ஹை கோயமுத்தூர் ஸ்வாமி திருநகைத்திரம மிக முதிர்ந்தவரென்பது அன்றாடைய திருவுருவப்படத்தை ஸேவிப்பாக்குப புலனாகும். இந்த விருத்தாப்பியத்திலுங்கூட இந்த ஸ்வாமி அல்லம பகலும் நம ஸம்பிரதாய கரந்தஸேவையே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருப்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கது அதிலும், நமது காஞ்சி ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸ்ரீஸூகங்களில் அபரிமிதமான பிரேமை கொண்டு அவற்றையே அவரவர அநுபவமாகக்கொண்டிருக்கும் பெற்றியும் இந்த ஸ்வாமிகு அஸாதாரணமானது இப்படிப்பட்ட பெருந்தகையாளர்கள் எல்லா நகரங்களிலும் ஸகல அகரஹாரங்களிலும் ஆயிரக்கணக்காக விளங்குகின்றார்கள். அவரவர்களின் ஆர்வமெல்லாம் வெளிவருதற்கு ஒரு நல்ல ஸமயம் வாயத்தேயென்று உக்கக வேண்டியதாகவே யுள்ளது *

ஸகிரதராபாத ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ஸன்னிதி ஸாவாதிக்காரியான ஸ்ரீமத் உவே. வானமாமலை

தே ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

19—10—50.

ஸ்ரீமத ஸ்வாமி திருவாயமலாநதருளிய மெய்ப்பொருள் வியாஸத்தை அடியோங்களை ஸேவித்து அடைந்த பரமானந்தம் வாய்கொண்டு சொல்லவும் கைகொண்டு எழுதவும் போகாது கீதாசாயன “தத

வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானிநஸ் தத்வதர்சின:” என்று தெரிவித்தபடி ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவை களாலே பலகாலம் துவண்டு பெறவேண்டிய மஹார்த்தங்களையே நம் ஸ்வாமி அமுதப்பெருக்காக வாரியிறைத்துவருகிறார். அப்படிப்பட்ட மஹார்த்தங்களில் மிகச் சிறந்தவை இந்த மெய்ப்பொருள் வியாஸத்திற்காணும் ஓவ்வோரர்த்தமும். அந்யத்ர*மாஸோபவாஸ மிருந்து ஸம்வத்ஸர சுச்ருஷைகள் பண்ணினாலும் கிடைக்கமாட்டாத இவ்வர்த்த விசேஷங்களை வெறும் கருணையினாலே அல்பவ்யாஜங்களை முன்னிட்டு வர்ஷிக்கிற நம் ஸ்வாமியின் கருணையை என்னென்பது !

இதற்கு மூலகாரணமான ஸ்ரீயீச்சம்பாடி ஸ்வாமி சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இவ்விடம் வந்திருந்தார். இவ்விடத்தில் போஸ்டு மேஸ்டராயிருக்கும் ஈச்சம்பாடி ரங்காசாரிய ரென்பவர் தமக்கு உறவு என்று சொல்லிக் கொண்டு நம் ஸன்னிதியில் வந்திருந்தார். இங்குள்ளாரனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்தி யமுதக்கடலில் ஆழ அமிழ்ந்து ஸ்வாமியையே தெய்வமாகக்கொண்டிருப்பவர்களென்பதையறியாமல் அப்போதே ஃபீவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி விஷயமாய் அஸம்பாவிதமான சொற்களைக் கொட்டினார். மேலும் பேசவிடாமல் அவரைத்தடுத்து, ‘யதாசக்திநிக்ருஹ்ணீயாத் தேவதாசுருநிர்தகாந்’ என்ற முறையில் நின்றவாறே, நம்இந்திரஜாலம் இங்கு விலைச் செல்லாதென்று தெரிந்து தூஷித்த வாயாலேயே பூஷிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அஸூயாவ்யாதியில் அவர் மிகவும் பீடையடைந்து வருகிறாரென்பதை அப்போதே கண்டோம். அவருடைய அஸூயை தேஹத்தளவிலே நிற்குமோ, ஆத்மாந்தமாயிருக்குமோ அறியோம். எப்படியாயினும் அவர் உலகுக்கு மஹோபகாரகரே.

தாஸன்
தே. ஸ்ரீநிவாஸன்.

மதராஸ் முத்தியாலுடேட்டை
M. S. நடராஜ செட்டியார்.

அடியேன் தமிழுலகுக்குத் தெண்டனிட்டுச் செய்து கொள்ளும் விண்ணப்பம். அடியேன் சைவ சமயத்தில் மிகுந்த அன்புடையவன், எனினும் பிற மதங்களில் வீணான வெறுப்பும் பகையும்ற்றவன். வைணவ சமயநூல்களின் பொருள்களையும் கேட்கும் பாக்கியமுடையேன். வைணவ வித்துவான்களின் சொற்பொழிவுகளையும் ஆர்வத்தோடு கேட்டு உவக்கும் பழக்க முடையேன். காஞ்சிபுரம் மஹா வித்துவான் பிரதிவரதி பயங்கரம் அண்ணங்காசாரிய சுவாமிகள் சென்னைத் தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் நெடு நாளாக நடத்தியருளும் உபந்யாஸங்களை ஸ்கூல் மதஸ்தர்களும் கேட்டு ஆனந்திப்பது நாடறிந்த விஷயம். அப்படிப்பட்ட பாக்கியவான்களுள் அடியேனுமொருவன்.

காஞ்சிபுரம் எண்ணெய்க்காரத்தெருவில் வாழும் சீனி வாச முதலியாவர்கள், நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தங்கட்கு உரை செய்தருளிய பூருவாசாரியர்களையும் அவர்களோ

டொக்கப் புகழ்பெற்று விளங்காநின்ற ஸ்ரீமத் காஞ்சீபுரம் சுவாமிகளவர்களையும் மிதமிஞ்சிப்பழித்து வெளியிட்டிருந்த வெரு ஆய்வுநூலைக் காண நேர்ந்தது. அதைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்ய எனக்கு ஆசை கிளர்ந்தது. அக் காலையில் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் வெளியிட்டருளிய நான் கண்ட நல்லதென்னும் திவ்விய நூலையும் பெற்றுப்படிக்க நேர்ந்தது. சைவசமயத்தில் தோன்றி உலகம்போற்ற நின்ற பேராசிரியர் களுங்கூட திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியான கர்த்தரக்களான மஹாசாரியர்களின் அரிய பெரிய உரை நூல்களில் ஆழ்ந்த அன்புகொண்டு விளங்கினர் என்னும் தத்துவத்தை அகி லிருந்து அடியேன் அறியப்பெற்றதோடு, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாசாரியர்களும் ஸ்ரீமத் சுவாமிகளும் எழுதியுள்ள உரைகளெல்லாம் ஊழிதொறு முழிதொறும் உலகம் போற்ற விளங்கத்தகுந்தவையே என்கிற உண்மையையும் உள்ளபடி உணரப்பெற்றேனானால், இவற்றை ஷே காஞ்சீபுரம் சீனி வாச முதலியாரவர்களும் அறியப்பெற்று ஒருவாறு செருக் கடங்கியிருப்பவென்று தேறி அவரோடு நேரில் உரையாடுவோ மென்றெண்ணி, சென்ற தைமாத முடிவில் காஞ்சீபுரம் சென்று அந்த முதலியாரையும் நேரில் சந்தித்து இவ்விஷயங் களைப்பற்றிப்பேச எழுந்தேன். அவரும் ஐந்து நிமிஷம் கேட்டுவிட்டு 'நான் பதில் புத்தகம் எழுதப்போகிறேன், அதில் கண்டுகொள்ளலாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே கடு நடையிட்டுச் சென்றார்.

பெரியார்களைப்பழிப்பதொன்று தவிர வேறொன்று மற் யாத இந்த முதலியார் பின்னையும் பழிப்புரைகளையென்றே பன்னிப்பன்னி வரையப்போகிறார்; வரையட்டும். அதனால் இவருடைய அழுக்காறு முதலியவை இன்னமும் உலகுக்கு வெட்டவெளிச்சமாகுமே யல்லது வேறு என்னாகும்? என்று அருகேயிருந்த சில பெரியாரிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். இவ்விஷயத்தில் நடுநிலைமை வாய்ந்த சில பெரியார்களின் அபிப்பிராயங்களை வாங்கி உலகுக்கு உதவவேண்டுமென்கிற ஆசை அடியேனுக்குத் தோன்றியதனால் மதிப்புரை மாலையென்னுமிநூலை வெளியிடுகின்றேன்.

இங்ஙனம் தொண்டன்,

M. S. நடராஜன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பரிசீலகர்
முத்து வேங்கடாசலமையர்

இப்பெரியாருடைய அகவற்பாவும் அரிய பெரிய வியாஸமும்
இப்புத்தகத்திற்கு அருங்கலமாயமைந்தன. மேலே கண்டு களிப்பது.

ஸ்ரீ

புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தான தாநாதிக்காரி (ரிடைர்ட்)
வித்வன்மண்டல மண்டனம். வித்யாவாரிதி, மதத்யநிரூபக.
ஸ்ரீமத் உவே. காளி பங்காசாரியர் ஸ்வாமிகள் எழுதுகிறார்கள்

தேழுந்தூர் 17—1—50.

ஸ்ரீமத் வேத மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபய
வேதாந்தப்ரவர்த்தகாய் பகவத் ராமாநுஜ வித்தாந்த நிர்த்
தராண ஸர்வபௌமாய் வித்வத் சிரோமணிபாய் ப்ரதி
வாதி பயங்கா குல திலகாய் அந்வர்த்த ப்ரதிவாதி பயங்கா

பிருத பூஷிதராய் ஸகல பூர்வாசார்ய திவ்யகார்த திவ்யார்த்த விசதீகரண ஸமர்த்தராய் விளங்கும் ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின் ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அம்ருதமாகப் பானம் பண்ணுமவர்களில் அடியேன் ஒருவன், ஸ்ரீஸ்வாமி ஸாதித்தருளின ஸகலகார்தங்களுக்குள்ளும் திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை முதலான ஸம்பரதாய கார்தங்களைப் பூர்த்தியாகப் பலதடவை ஸேவித்து மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து கொண்டிருக்கிறேன். எவ்வளவு புத்தி சீரம்! எவ்வளவு திரவ்ய சீரம்! எவ்வளவு தேஹ சீரம்! மற்றும் பலவகை சீரமங்களையும் சிந்தித்துப் பாராட்டாமல் முழுசுஷ்டுக்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய ஸகல கிரந்தங்களையும் பண்டிதர்களும் பாமர்களும் எளிதாகப் புரிந்து கொண்டு ஸந்தோஷ லாபமடையும்படியாக ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டிருக்கிற மஹோபகார்த்திற்கு அடியேன் போல்வார் என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும்? ஒன்றுமே யில்லை. ஆனாலும் ஸ்வாமிக்கு ஒரு திருநாமம் சாத்தி அந்தத் திருநாமத்தைக்கொண்டே எல்லாரும் அழைக்குர்ப்படி செய்ய வேண்டும் என்று ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அடியேன் மனதில் புகுந்து இதையெழுதி உலகுக்குத் தெரிவிக்கும்படி நியமித்தபடியால்

பூர்வாசார்ய ஸமுதாயாவதாரர்

என்கிற விருதை அடியேன் ஸ்ரீஸ்வாமிக்குச் சூட்டுகின்றேன். இனி எல்லாரும் இந்தத் திருநாமமிட்டழைத்தே ஸ்வாமியை தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குப் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்கள் பலவிடங்களில் புரியாமலிருப்பதையும் ஐகிஹ்யங்கள் விளங்காமலிருப்பதையும் இகிஹாஸங்களை தெரியாமலிருப்பதையும் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியும் அவரவர்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய அனேக ஸந்தேஹங்களைப் போக்கியும் ஸ்வாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகையுரை அமைந்திருக்கும்படி அஸூயையற்றவர்களால் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கத்தக்கது. இப்படியே இன்னும் பூர்வாசார்ய கிரந்தங்களை யெல்லாம்

விசதாராததங்களுக்காக பாகாசப்படுத்திக்கொண்டு நீடுழி வாழ வேணும் ஸ்வாமியின் கிரந்தங்களே பூர்வாசாராயகருக்கு மிகவும் உகப்பு என்பது அடியேனுடைய நம்பிக்கை.

குணங்கள் மலை மலையாக இருந்தாலும் அதுகளைக் காணமாட்டாமல் தோஷங்களையே தேடியும் கலபித்தம் காட்டுகிறவர்கள் எக்காலத்திலும் எங்குமுண்டு அவர்களைப் பொருள்படுத்த வேண்டிய அவசியமேயில்லை ஸ்வாமியின் பலவிதமான கிரந்தங்களினால் மஹோபகாரமடைகிறவர்கள்தான் இவ்வுலகில் அதிகம் என்பதை அடியேன் நன்றாக அறிவேன் அப்படிப்பட்டவர்களிடையில் சில பொறுமைக்காரர்களும் இருப்பது ஆச்சரியமல்ல அவர்களுக்கும் பதில் சொல்லவேண்டியது அவச்யமென்று சிலர் நினைத்தாலும் அடியேனுடைய புத்தியில் அது ராஷத்தம் அவச்யமாகத் தோன்றவில்லை அதற்குச் செலவிடகிற காலத்தையும் புத்திசாம் தேஹசரம் தீரவ்யசரமாதிகளையும் இன்னமும் அதயாவசயக கரந்த நிரமாணங்களிலும் வயாகயான ரசனைகளிலும் செலவிட்டு அஸமாதருசாகளை மீளே மேலும் ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு வையமமனனி, வீற்றிருக்க வேண்டுமென்று பகவதபாகவத ஸந்திதிகளிலே பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

இந்த அடியேனுடைய விஜ்ஞாபநபதரிகை ஸ்வாமியின் ஒவ்வொரு கரந்தத்திலும் முகப்பில் அச்சிட்டு பாகரம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பது அடியேனுடைய முக்யபராராதத்தை

இவ்வண்ணம்,

காளி. வங்கீபுரம், ரங்காசாரியர்.

பெருமாள் கோவில் ஸ்ரீமான் உவே பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையின்

சிறப்புப்பாயிரம்.

- 1 சீர்பெருகு மண்ணவாஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வரவ
ரோர்பெருகு மாழ்வார்க ளின்கவிகுப்—பேர் பெருகு
மின்னுரை செய்தனரா விவ்வுரைதன் மேன்மைதனை
யென்னுரைக்க வல்லேனெனே.
- 2 செந்தமிழு மாரியமுந் தேர்ந்தநா வீறுண்—யோ
ரந்தணர் கச்சிவா முண்ணங்கர்—செந்தமிழ்ப்பா
வின்னுரை செய்திட்டா ரென்றக்கா விவ்வுரைசீ
ரென்றுரைக்க வல்லேனெனே.
- 3 திவ்யப் பிரபந்தத் திவ்யார்த்த தீபிகையா
விவ்வுலகி லாழ்வாரக ளின்கவிக்குச்—செவ்விகொ
ளின்னுரையைப் பாமரரு மின்றறிந்தா விவ்வுரைசீ
ரென்னுரைக்க வல்லேனெனே.
- 4 ஆழ்வார்க ளின்கவிக் காரமுதா நல்லுரையைத்
தாழ்வாது மிற்கச்சி தன்னினனி—வாழ்பிரதி
வாதி பயங்கர மண்ணங்கர் செய்தனரா
லீ தின்சீர் சாற்றரிதா மே.
- 5 ஆழ்வார்க ளின்கவிக் கண்ணங்கர் சைய்யுரையா
லாழ்வார்கட் பாப்பொருளோ டம்புவியின்—வாழ்வார்க
ணன்கறிவர் தென்கலை நற்சம் பிரதாய
மின்றுபெறு மேற்றமது வே.

முஸர்பாக்கம். விரக்தி ஸ்ரீநீவாஸாசாரியர்,
திருப்புட்குழி மல்லீ, அத்யாபக
மிராசதார்.

ஸ்ரீ

பேராசிரியர் பெருமை விளக்கு.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவசமயத்தில் பேராசிரியர்களாய் விளங்கி துவ்யப்ரபந்த வியாக்கியான கர்த்தாக்களாகப் புகழ் பெற்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பேரறிவாளர்களின் பெருமையை இழித்துரைத்த புல்லறிவாளர்களின் புல்லுரைகளை மறுத்துரைக்க உலகமெல்லாம் ஊக்கங்கொள்ளவேண்டியது மிக அவசியமாதலால் இத்தொண்டில் யானும் சிறிது சம்பந்தம் பெற விரும்புகின்றேன்.

“ துவ்வியப் பிரபந்தமும் —

— துவ்வியார்த்த தீபிகை யுரையும் ”

என்னும் பெயர் பூண்ட ஓர் ஆய்வு உரைநூல் காஞ்சிபுரம் வே. மு. ஸ்ரீநிவாச முதலியார் என்பவரால் எழுதியச்சிடப் பெற்றுச் சில மாதங்களுக்கு முன்னமே நமது பார்வைக்கு வந்தது. ஆழ்வார்கள் அருளிய நாலாயிரத்துவ்யப்பிரபந்தங்களைப் பண்டு ஏட்டில் எழுதியவர்களாலும் அவற்றிற்கு உரை செய்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலிய பேராசிரியர்களாலும், துவ்யப்பிரபந்த துவ்வியார்த்த தீபிகையென்று உலகம் புகழும் விரிவுரை செய்த ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்காசார்ய சுவாமிகளாலும் அத்துவ்யப் பிரபந்தங்களுள் பிழைப்பாடங்கள் புகுத்தப்பட்டனவாகவும், போலிப்பொருள்கள் பல எழுதப்பட்டனவாகவும் அவற்றை இம்முதலியார் தாம் மறுத்து நேரிய பாடங்களையும், சீரிய பொருள்களையும் காட்டுவதாகவும் மேற்குறித்த புத்தகத்தின் முகப்புத்தாளிலும், உள்ளே பக்கந்தோறும் எழுதியுள்ளார்.

இவர் ஆராய்ச்சி செய்துள்ள விஷயங்களின் தன்மை எத்தகைத்து என்பதைப்பற்றி நாம் தெரிவிப்பதற்கு முன் இவரது நூல்நடை எத்தகைத்து என்பதைப்பற்றி முக்கியமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் நாம் தெரிவிப்பதற்கு முந்தியே, இப்புத்தகத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த

சில ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளும், பல தமிழ்ப்பத்திரிகைகளும் உண்மையைச் சிந்தும் மறைக்காமல் உள்ளவாறு தெரிவித்திருக்கின்றன. அவை உலகமெங்கும் பரவியிருப்பதனால் நாம் தனிப்படத் தெரிவிக்க அவசியமில்லையென நினைக்கிறோம்.

திவ்வியப்பாபந்தங்களைப் பற்றியாவது அவற்றின் வியாக்கியானங்களைப் பற்றியாவது ஆராய்ச்சி செய்ய எழுவதற்கு முதலியார் சிந்தும் உரிமைவாய்ந்தவரல்லர். என்பதை உலகமெல்லாம் இசையவுடன் அவர் தரமும் இணங்கவும் முதலில் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறோம்.

வைணவ ஆசிரியர்களுள் வியாக்கியான கர்த்தர்களாக மிக்க பெரும்புகழ் படைத்தவர்கள் இருவர்—பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், மணவாளமாமுனிகளும் இவர்களுள் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை என்பவர் மணவாளமாமுனிகள் திருவவதாரம் செய்வதற்கு முந்தியே திருநாடு சென்றவர். இது உலகமறிந்த உண்மை. அப்பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆழ்வார்களின் திவ்வியப்பாபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானம் இயற்றினரேயன்றி மணவாளமாமுனிகளியற்றிய நூல்களுக்கு வியாக்கியானமெழுதியவரல்லர். மிகமுற்பட்டவரான அவர் பிற்பட்ட நூலுக்கு உரையெழுதப்பிரசுத்தியெயில்லையென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய் மொழியாயிரத்தின் சாரப்பொருள்களைத் தொகுத்து மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாகியென்னுமொரு சிறந்தப்பாபந்தத்தை வெண்பாவிற் பாடியுள்ளார். அதற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையெனுமாசிரியர் உரைசெய்யப் பரசுத்தியேகிடையாது. அந்தநூற்றந்தாகி நூல் தோன்றுவதற்கு நூறாண்டுகட்குமுந்தியே விண்ணுலகமெய்திய பெரியவாச்சான் பிள்ளை அதற்கு உரையாசிரியராக அமையமுடியாதன்றே. அதற்கு ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியார் ஸ்வாமிகள் உரையெழுதியுள்ளார் முதன் முதலாக, நானூறுவருடங்களுக்கு முற்பட்ட சீயரொருவரும் ஒருரை வகுத்துள்ளார். இவ்வளவே உண்மையாயிருக்க, முதலியார் போட்டிருக்கிற ஆகாயப் பந்தல்களை அந்தோ! என்னென்பது. கேண்மின் ;

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாகியின் 85-ம் பாட்டாகிய “இன்னுயிர்மால் தோற்றினது” என்னும் பாட்டின் ஈற்றடி

“ உன்னுமவாக குள்ளமுருகம் ” எனபது இதில் பாடப் பிழையும் பொருட பிழையுமிருப்பதாக எழுதவெழுந்த முதலியார 165-ம் பக்கத்தில் ஆரம்பித்தது தூசணிகளை எழுதிவருகையில் 166-ம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ள வாசகங்கள் இவை— “ உரையாசிரியா திருப்பெரியவாச்சானபிள்ளை பண்டு அக்கடையடியை ‘ உன்னுமவாககுள்ள முருகு ’ எனவே பாடங்கொண்டு அவவடிககு ‘ ஆழ்வாருடைய கிருபையை அனுசந்திப்பவர்களுக்ககு மனமே! உருகாநிறக — உருகுக ’ என்றே பொருள கொணடிருப்பா அவவாசிரியா உரை எழுதிவைத்தகாலத்திறகுப் பின்னாத்தான தீவ்வியப்பிரபந் தத்தை ஏட்டில எழுதியவரோ அல்லது முதன்முறை அச சிட்டவரோ ‘ உன்னுமவாககுள்ள முருகம் ’ என்று பிழைப் பாடங்கொண்டு அப்பிழைப்பாடத்திறகு ஏற்றபடி பொருட் பிழையையும் செறித்தது அச்சிட்டு வைத்திருப்பார எனபதே என நம்பிக்கை.” என்று

இதனால் பெரியவாச்சான பிள்ளையென்னுமாசிரியா திரு வாயமொழி நூற்றந்தாதிக்கு உரையிட்டதாகத் தாபிக்கிறார் முதலியார் இப்படிப்பட்ட அசம்பாவிதமான மருளுரைகள் அவரது புத்தகத்தில் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல பெரும்பாலும் பக்கநதோறும் காணப்படுகின்றன

‘ ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களானவை பக்கிமார்க்கத்தில் தோன்றினவை ’ என்றவவளவே சாமானியமாக உலகம் நினைத்திருப்பது தமிழ் நூல்களாக உலகிற்காணும் மற்ற நூல்களுக்கல்லாத ஒரு தனிச்சிறப்பு திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்க குளளது அது என்னவெனில், வடமொழி வேதாந்தப் பொருள்களை நிரமபக கொண்டிருக்குந் கனமையேயாம் இதற்கு ஒரு பாசாரமே எடுத்துக்காட்டுகிறோம். திருவாய மொழியில் (9—3—2) “ அவனே அகன ஞாலம் படைத் திடந்தான, அவனே அஃதாண்டுமிழநதானளநதான, அவனே அவனுமவனுமவனும, அவனே மறறெல்லாமுமந்நதனமே.” என்றுள்ள செய்யுளானது தமிழ்ந்ராகளனைவாககும பொருள தெரிகிறப்போல விருந்தாலும், வடமொழி வேதாந்தம் பயி லாதவர்களுக்கு இதில்சுவைநுகர்ச்சியுண்டாகாது. “ அவனே அவனும அவனுமவனும ” என்று ஓரடி முழுதும் அவனாகவே

நிறைச்சிருக்கிறாராழ்வார். எதற்காக இப்படி? என்ன பொருள் இதற்கு? என்று கேட்டால் வடமொழி வேதம் பயின்ற வைணவப் பேராசிரியர்களின் திருப்பாதகமலங்களிற் பணிந்து கேட்டவர்கட்கல்லது மற்றையோருக்கு இங்கு வாய் திறக்கவேமுடியாதென்பது கல்வெட்டாகும். “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர ஃ பரமஸ்வராட்” என்கிற வேத வாக்கியத்தில் [ஸ ஃ ஸ ஃ ஸ ஃ ஸ ஃ] என்றிருப்பதையே ஆழ்வார் மொழிபெயர்த்தருளியுள்ளார். ஸ ஃ — அவன் என்றபடி. இதற்குமேல் இங்கு நாம் விவரணம் காட்டுவது தகாதென நிற்கிறோம். இப்படி வடமொழி வேதாந்தக் கட்டளையிலே பொருள் காணவேண்டுமிடங்கள் பலபலவுண்டு. அவ்விடங்களில் முதலியார் போல்வார் கைகூப்பி வெகு தூரத்தில் நிற்கவேண்டியவர்கள் என்று சொன்னால் இதை ரோஷமில்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியது தவிர வேறு வழியில்லை முதலியார்க்கு. இன்னுர்தான் இன்ன விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யத்தகும் என்று ஒரு வரம்புள்ளதன்றோ. இந்த தத்துவத்தை முதலியார் உள்ளவாறு தெரிந்து கொண்டால் ‘வைணவாசாரியர்கள் வடமொழி, தென்மொழி விரவிய மணிப்பிரவாள நடையில் திவ்வியப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களை எழுதிவிட்டார்களென்று வசை கூறுவதை விட்டேதீருவர். வடமொழி கலக்காமல் வியாக்கியானம் செய்யக்கூடிய நிலைமையில் திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் இல்லையே. திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் உண்மைப் பொருள்களை முதலியார் உணரவிரும்பினால் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர்கள் என்று மதிக்கப்படும் நல்லாசிரியர்களின் திருவடி நிழலில் வெகுநூலம் வாழ்ந்திருந்தல்லவோ அறியவேணும். அங்ஙனம் அறிய முயலாததோடு, அறிந்த போற்றாளர்களைச் செவிசுடும் வசவுகளினால் வைதிரூப்பதும் அடாத செயலன்றோ.

முதலியாரவர்களின் புத்தகத்தை நாம் கண்டபோது, வெகு அசந்தர்ப்பமான வசை மொழிகள் மலிந்த இப்புத்தகத்தைப் பொருள்படுத்தி யார் மறுப்பெழுதப்போகிறார்கள்! என்று நினைத்தோம். ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியா சுவாமிகளைப் பற்றிய நிற்கைகளும் அவரது திவ்யார்க்கத் தீபிகையுரையைப் பற்றிய தூசனைகளும் அளவுமீற வெளிவந்திருப்பதனால் அந்த சுவாமிகளோ அவரது சீடர்களோ உலகுக்கு உண்மையை

எடுத்துக்காட்டாது விடுவர்களோ! எடுத்துக் காட்டவே நேரும் என்றும் நினைத்தோம் அப்படியே சுவாமிகளாலும் அவரது சீடர்களாலும் வெளியிடப்பட்ட நூல்களை வரப் பெற்றோம் முறையே, நான் கண்ட நல்லது, திவயாராத தீபிகைச்சிறப்பு எனனும் பெயருடையன அவை கட்டுஞ் சொல்லமயமான முதலியாரது நூ லு க கு மறுப்புரையாகத் தோன்றின இவ்விரு நூ ற க ளி லு ம கட்டுஞ் சொல்லாக ஓரொழுததும் இடம் பெருகிருப்பது முதற் பெ ரு மை; தமிழலகம் தலையாலேறக்கூடிய மேற்கோள்களையே நிரம்பக் காட்டி முதலியாரது ஆட்சேபங்களையெல்லாம் அகற்றி யிருப்பது இரண்டாம் பெருமை. இவ்விருவகைப்பெருமை களும்தமிழ்நூலைவருடையவும் உள்ளததைக் கொள்ளீ கொள்கின்றனவென்பது ஆச்சரியமனது.

சில பெரியார்கள் தமது நூலுக்குச் சிறப்புரைதந்ததாக முதலியாரவர்கள் வெளியிட்டிருப்பதும் ஐயுறத்தக்கதே அவற்றிலுள்ள வாசகங்கள் பலவும் முதலியாருடைய வாசகங்களில் வாசியற்றிருப்பதனால் இவர் தாமே எழுதிக்கொண்டு அவர்களிடம் கையெழுத்துப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றே அந்நூலைக் கையெழுத்து ஆவர்களே வியந்த மகிழ்ந்து எழுதிய சிறப்புரைகளாயிருந்தால், சுவாமிகள் வெளியிட்டுள்ள நான்கண்ட நல்லதெனனும் நூலை அப்பெரியார்கள் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து தாம் முன்பு கொண்டிருந்த கொள்கையை அறவே மாற்றிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டவர்களேயாவா. அல்லது, வீணான நிறகைகளை விலக்கி விஷயங்களுக்குத் தகுந்த பதிலுரைகளையாவது நடுநிலைமைவாய்ந்த உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டுமவர்கள் முதலியாருடைய ஆராய்ச்சிகளில், அஞ்சலோதியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் எண்டோளீசறகெழிலமாடமெழுத்து செய்தலகமாண்ட செங்கணன் கோச் சோழனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் பாராட்டத்தக்கனவென்று சிறப்பாக எடுத்துக்கூறியுள்ள சிறப்புரைகாரர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம் அஞ்சலோதியைப்பற்றி மிகவும் அழகிய முடிவை ஸ்ரீஸுவாமிகள் காட்டியுள்ளாராக. அம் சில ஒதியை யென்றேயிருக்க வேண்டுமென்னும் பிடிவாதமுடையார் நன்னெறிநின்று பதில கூறவேண்டும. 'சினமொழி' எனனுஞ் சொல்லாத திருவிருத்தத்தில நமமாழ்வார கையாண்டிருக்கிறார்.

சிலமொழிகளையே பேசுவல்ல சிறு குழந்தையென்பது இதன் பொருள். இப்பொருளிலேயே ஆழ்வார் பிரயோகஞ் செய்திருக்கிறார். சில் ஒதி என்கிற அன்மொழித் தொகையும், சில தலைமயிர்களையெடைய சிறு குழந்தை என்று தான் பொருள்பட்டுத் தீரும். சீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் இருக்கும்போது இத்தகைய சிறு குழந்தைப் பருவமாயிருந்தால் அஞ்சிலோகியென்றே பாடத்தைத் தாராளமாகத் திருத்தலாம், இதை ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமிகள் 31, 32, 33 பராக்களில் பன்னியுரைத்திருக்கின்றார். இதுவே மிக மெச்சத்தக்க ஆராய்ச்சியாகும்.

ஸ்ரீஜகத்குரு காமகோடி சங்கராசாரியர் சுவாமிகள் தமது உபந்யாஸத்தொகுதியில் “நமது தேவாலயங்கள்” என்ற பகுதியில் செங்கணன் கோச் சோழனுடைய முற்பிறவிச் செய்தி முதலாக விரித்தெழுதி அவ்வரசன் எழுபது சிவாலயங்கள் கட்டிவைத்ததையும் திருமங்கையாழ்வார் அவனைப்பற்றிப் பாடியிருப்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகள் பெரிய திருமொழிப் பாசரத்தின் திவ்வியார்த்த தீபிகையுரையில் எழுதியுள்ள வற்றிற்கு விரிவான விபாகவிபானம் போலவே எழுதியச் சிட்டிருப்பது உலக மெங்கும் பரவியுள்ளது. அதைக்காணுமறிவுடையார், எண்டோளீசன் விமர்சனத்தில் சுவாமிகளின் வழியையே பின்பற்றுவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

முதலியாருடைய ஒவ்வொரு மறுப்பும் நேர்மையான ஆதாரமற்றதும் பிராமானிகங்களான தமிழ் நூல்களின் சித்தாந்தங்களுக்கு மிக முரண்பட்டதுமாமென்பதை நன்கு நிரூபிக்கின்றது ‘நான் கண்ட நல்லது.’ உலகம் நிறைந்த புகழாளர்களான தியாகராச செட்டியாரவர்களும், மஹாமஹோபாத்தியாய சாமிநாதையரவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமாசாரியர்களின் விபாக்கியானங்களை நல்லாசிரியர்களின் திருவடிகளிற் பணிந்து கேட்கப் பெற்றதனால் அவர்கட்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலும் விபாக்கியான நூல்களிலும் அளவிறந்த பக்தியிருந்ததென்பதை யாவருமறிந்து மகிழும் வண்ணம் விரிவாக நிரூபணம் செய்திருப்பதே நான் கண்ட நல்லதுக்குத் தனிச்சிறப்பு.

ஸ்ரீமத் வேதவ்யாஸ திருமலைபட்டர் சுவாமிகள்,

பட்டர் திருமாளிகை, கோயமுத்தூர்.

ஸ்ரீ :

அஸமத குருபயோ நம :

நான் கண்ட நல்லதில் யான் கண்ட தீயது.

செனனை ஸதகரந்த பாகாசந ஸபையால வெளியிடப் படும் “ஸ்ரீராமாநுஜன்” என்கின்ற பத்திரிகையின் 15 நெ சுஞ்சிகையில் “நான கண்ட நல்லது,” “திவயாராத தீபிகைச் சிறப்பின் முன்னுரை,” “திவயாராத தீபிகைச் சிறப்பு” எனனும மூன்று விபாசங்களைப் படிக்க நோந்தது முன்னது காஞ்சி, ஸ்ரீ உ. வே மஹா விதவான P B. அண்ணங்கரா சாராய சுவாமிகளாலும், இடையது T. T பாஷ்யமையங்காரா என்பவராலும், பின்னது காஞ்சிபுரம் T N C திருவேங்கடாச்சாரயா என்பவராலும் எழுதப்பெற்றுள்ளன அவை, பெரிய காஞ்சிபுரத்தில எண்ணெயக்காராத செருவில் வசிக்கும் வே மு சீனிவாச முதலியாரா எனனும ஒருவா அச்சிடடுப பரவச்செய்துவருமா ‘திவ்யப் பிரபந்தமும், திவ்வியாராத தீபிகையும்” என்கின்ற ஒரு ஆய்வுரையை ஆராயாத தோன்றியவையாயுள்ளன அவ்வாய்வுரையில் ஸ்ரீ அண்ணங்கரா சாராய சுவாமிகளின் தமிழறிவைத் தூற்றியும் அவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள “திவ்யாராத தீபிகை” யுரையில் குற்றங்குறைகள் கறபித்தது நிரந்தித்தும், திவ்வியப் பிரபந்த விபாக்கியானங்களில் தவறான பாடங்கள் புத்தூறுளவாக்க கூறி முறையற்ற பல திருத்தங்களை யேறிட்டும், விபாக்கியானங்களை யருளிய பேராசிரியர்களைத் தமிழறிபாதாரா என்று இகழ்ந்தும் உள்ளது

ஒருவா, தாம் ஒரு காரியத்தை மேற்கொள்ளாத துணியுங்கால் அகறகுரிய தகுதி தமக்கிருக்கின்றதா என்பதைத் தெரிந்து அறுதியிட்டுக்கொள்வது முதற்கடமையாகும் ; தமமால் செய்யப்பட்ட எக்காரியத்தையும் அவ்வத்துறையில் ஆழந்த அறிவு அதுபவமும் உடைய பெரியோரைக்கொண்டு ஆராய்ந்து அறுதியிடல் இரண்டாவதாகும், பின்னரே, அதனை யுலகுகுப்பயன தாததக்க வகையில், வழுவின்றி, தூய நடையில் வெளியிடல் முறையாகும்.

நமது சீனிவாச முதலியாரவர்கள் இம்முறையைக் கைக்கொண்டவாக்கச் சிறி து ம தெரியவில்லை. ஆகதிரத்தால்

ஆழமறியாது இறங்கிவிட்டாரென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. திவ்வியப் பிரபந்தம் என்பது யாது? அதன் ஏற்றம் என்ன? அதனையருளிய கர்த்தாக்களாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆழ்வார்கள் யாவர்? அவர்கள் ஏற்றம் என்ன? திவ்வியப் பிரபந்தத் திற்கு அமைந்துள்ள விபாக்கியானங்களின் அருமை பெருமைகள் என்ன? அவற்றைச் செய்த போராசிரியர்களின் ஞானப்பெருமை யாது? என்பனவற்றை அவர் சிந்தும் தெரிந்துகொள்ளாதவர்; தெரிந்துகொண்டிருந்தும் அருகையினால் அவற்றை மறந்தவர் என்றாவது கொள்ளவேண்டும். ஆதலால்தான் * வானிடை வாழும்வ வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த வவி, கானிடைத் திரிவதோர் நரி புகுந்து கடப்பதும் மோப்பதுஞ் செய்வதொப்பத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசாங்களிலுள்ள பாடங்களை மனம் போனபடி திருத்துவதும் அப்பாசாங்களுக்கு விபாக்கியானங்கள் செய்தருளிய போராசிரியர்களைப் பலவாறு நிந்திப்பதுமாகின்ற ஆபாசச் செயல்களைச் செய்துவிட்டார். அதனால் அவர் என்ன பெருமைபை யடைந்தவராவர்? அருளிச் செயல்களுக்கும், அருளிச்செயல் விபாக்கியானங்களுக்கும், அவற்றையருளிய முற்றறிஞர்களான போராசிரியர்களுக்கும் என்ன சிறுமையை அவர் விளைவித்தவராவர்? “காருள்ளளவும் கடல் நீருள்ளளவும், வேதமுள்ளளவும் வேத கீதனுள்ளளவும்” குன்றாப் பெரும்புகழன்றே அவர்களுக்கும் அவர்கள் திவ்ய ஸூக்திகளுக்கும் உரியது?

முதலியாரின் அப்புத்தகத்தை ஆவலோடு வாங்கிப் படிப்பாரில் ஒரு சிலர் அதில் இன்சுவையிருப்பதாக மயங்கிப் பருகிக் களிப்பாரும் அதனை யாதரிப்பாரும் இருக்கலாம். அதனாலென்? நடுநிலை நோக்குடைய உத்தமப் பேரறிஞரும் பலர் இவ்வுலகத்துளரே. “முதுகாட்டிற் காக்கை யுககரும் பிணம்” என்பதன்றே அவர்கள் துணிபு.

சொற்களையும் பொருள்களையும் ஆராய்ச்சி செய்வது சிறந்த பணிதான். ஆனால், அதற்குத் தகுதியுடைமை இன்றி யமையாததன்றே? அதனைப் பெறுதற்கு துண்ணிய நூல் பல கற்றல், கற்கப்படும் நூல்களை ஐயந்திரிபற மெய்ப்பொருளை, ஓதியுணர்ந்த நல்லோர் பலருடன் பலகாலம் பயிலல், தன்னை டொத்தார், ஆசிரியன், பெரியோர் இவர்களோடு பழகிப்பழகி

அப்பழக்கத்தால் கேள்வி யறிவுகளைப்பெறல, முதிர்ந்த அநுபவ அறிவு ஆகிய இவை முதலியன வேண்டுமன்றோ? சிறிது படித்த மாதிரிதாற போதுமோ? தோண்டிய அளவுக கேறப மணலில நீர் சுரப்பதுபோல படித்த அளவுகேறபத தானே மனிதரிடத்தில அறிவு தோன்றும்

அவ்வாறாயின, நமது முதலியார கலவி கேள்வி யறிவு களிற சூறைநகவரா? நன்றாகப் படித்தவராகத்தானே கொள்கின்றது. இன்றேல், அவர் நூலாராய்ச்சித் துறையில் இழிய இயலுமோ? என்கின்ற ஒரு வாதமும் எழும் உண்மையே ஆனால், பொருளின் மெய்மையைத் தாமத நுண்ணிதாக அறிந்து, கற்ற பெரியோரிடம் நூற்பொருளைக் கேட்டு, அவற்றுடன் தாம முன்னறிந்த நூற்பொருள்களை ஒத்திட்டுப் பார்த்தலுஞ் செய்கையாகின்ற கலவி கேள்விகளையுடையார், தாமச குணத்தால் மயங்கினராயினும், மயங்கினமாதிரியேயொழிய, நூற்பொருளுக்கு மாறுபாடானதைச் சொல்லமாட்டார், அதாவது, மாறுபாடாக அறிந்தபொழுதும் தமக்கு அறிவின மையைக் கொடுக்கும் நூற்பொருள்களைச் சொல்லார என்பது தமிழ்மறைத் துணிபு. “பிழைத்தணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லாரிழைத்தணர்நீண்டிய கேள்வியவர்” என்றுள்ளது காண்க முதலியார், தமது புத்தகத்தில், பேராசிரியர்கள் கூறியு் பொருளும் பிசகு, கொண்ட பாடமும் தவறு என றெழுதிப் பாடங்களை மாற்றியிருப்பதையும், பேராசிரியர்கள் பேர்ந்துகொண்டும் பேருள கொண்டும பணிசுத பொருள்களைப் போலிப்பொருள்களென நினைத்திருப்பதையும், அவர்கள் து உரை நடையை கருவேப்பிலை விற்கும் குறத்தி மொழி யென்று ஏசியிருப்பதையும் நோக்குங்கால அம்முதலியார் கலவி கேள்வியறிவற்றவரென்றே யறிந்தபாலதாம்

திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு விபாககியானங்களை யருளிச் செய்து* பிள்ளான, நஞ்சியா, பெரியவாசசான் பிள்ளை, தெள்ளாரா வடக்குத் திருவிதிப பிள்ளை, மணவாளயோகி முதலான ஆசிரியர்களினுடையவும், அவ்வாசிரியர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து திருக்கோலங் கொண்டபடியோ! என்று அனைவரும் கினைக்கும்படி அவதரித்துள்ள ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகளுடையவும் வடமொழி தென்மொழி வல்லமையை அளவு காண்பதற்கு, இக்காலத்தில் அதிகாரிகள் யாருமில்ர்

என்பது நாமும் நகரமும் நன்கு இசைந்த விஷயம். தமிழுலகில் பெருமை வாய்ந்த பெரியார் பலரும் சுவாமிகளின் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையைக் கொண்டாடி யிருப்பது உலகங்கண்ட தொன்றும்.

பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களிற் போலவே இவரது உரைகளிலும் வடமொழிக் கலப்பு உள்ள தென்று குறை கூறியிருக்கின்ற முதலியார்க்கு இங்கு உண்மையுணர்த்த வேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் வெறும் பக்தி நூலாக மாத்திரமல்லாமல் அரிய பெரிய வேதாந்த நூலாகவும் அமைந்துள்ளன. வடமொழி வேதாந்தக்கடலில் ஆழ இழிந்தவர்களும் இத்திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் உதவிகொண்டே அவ்வுபநிடதங்களின் உட்பொருள்களை அறிந்ததாக ஆசிரியர்கள் அறைகின்றார்கள். வடமொழி வேதக்கடலில் அனைந்து துளைந்து அரிய இரத்தினங்களைக் காண்பவரான வேதாந்த தேசிகர் என்னும் ஆசிரியர் “செய்யகமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளிபாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்று ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் கொண்டே வடமொழி வேதாந்தப் பொருள்களைத் தாம் தெளிந்து கொண்டதாகக் கூறியுள்ளாரென்றால் அத்திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் பெருமையை என்னென்பது! வேதப்பொருள்களெல்லாம் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் பொலிகின்றன வென்றன்றோ பெரியார் கண்டிருப்பது. அப்படிப்பட்ட தமிழ் வேதங்களுக்கு உரைசெய்வதென்றால் வேதங்களையும், இதிகாசங்களையும், புராணங்களையும், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களையும் மறு முதலிய நீதி நூல்களையும், மற்றும் பலவற்றையும் புகுத்தாமல் எப்படி உரை செய்ய இயலும்? உரை செய்யப் புகுந்த ஆசாரியர்களும் முற்றறிஞர்கள்; உரை செய்யப்படவேண்டிய பிரபந்தங்களோ முற்றறிஞர்களே வாய்வைக்க வேண்டியவை. இந்நிலையில், திவ்வியப் பிரபந்த உரைகளில் வடமொழிக் கலப்பு உள்ளதென்று நிந்தனை செய்தால் இதைப் பண்டித உலகம் ஏற்குமோ? தமக்கு அப்பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் அறிவும் பாக்கியமும் அமையவில்லையே யென்று முதலியார் தம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமே யொழிய அறிஞர்களை அவதூறு செய்ய உள்ளவும் இடமில்லையே.

பூருவாசாரிய வியாக்கியானங்களுக்கும் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகளின் உரைகளுக்கும் உலகம் கண்டிருக்கிற வாசியென்ன வென்றால், முன்னேருரைகள் வடமொழி மயமாகவே காணப்படும், இருமொழிகளிலும் வல்லமை பெற்ற வித்துவான்களுக்கே அவை நிலமாகும் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகளின் உரைகள் அப்படியல்லாமல் பெருமபாலும் தமிழ் வழக்கேயாய், இன்றியமையாத விடங்களில் வடமொழி கலந்தன என. வடமொழி மேற்கோள்களையும் வடநூல் வழக்குகளையும் காட்டியே தீர்வேண்டு மிடங்களில் வேறு எவ்விதமாக எழுதமுடியும்?

கமிழலகம் கொண்டாட நின்ற தியாகராச சேட்டியா ரவர்கள் பூருவாசாரிய வியாக்கியானங்களை நல்லாசிரியர்பால் கேட்டு அவற்றில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர் அவருடைய காலத்தில் சுவாமிகளின் துவயாரத்தீபிகையுரை அவதரிக்கப் பெற்றதில்லை அந்த தியாகராச சேட்டியாரைக் காட்டிலும் சிறந்த வித்துவானாகி விளங்கிய மஹாமஹோபாதயாய சாமி நாதையர் அவர்கள் பூருவாசாரிய வியாக்யானங்களிலும் சுவாமிகளின் துவயாரத்தீபிகையுரையிலும் ஆழநது அளவு கடந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் அப்படிப்பட்ட பெரிய மேதாவி கள் பலரும் பெருமை போற்ற நின்ற வியாக்கியானங்களில், அமுக்காரே வடிவெடுத்த முதலியார், தம் நிலையைத் தாமற் யாது, குற்றங்குறைகள் கூறுகின்றனரெனின இது இரவியின் ஒளியைக் கையால் மறைக்க நினைப்பதொக்கு மன்றோ?

சுவாமிகள் தமது நூலுக்கு “நான கண்ட நல்லது” என்று திருநாமமிட்டு, ஒருவருடைய மனமும் கன்றாத வகையில், பொருள்களைப் பூப்பந்ததாற போல எழுதியிருக்கின்றார். ஆயினும், பூருவாசாரியர்களையும் அவரது அமுத் மொழிகளையும் அளவு மீறி நிகழ்த்தும் பரிக்கித்தும் எழுதியுள்ள முதலியாருக்கு, தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வார் திருமாலையில் “கூடுமேல தலையை யாங்கே” என்று காட்டிய முறையில் சிந்தாகிலும் சூடுகாட்டி யெழுதவேண்டிய அவசியமிருந்தும் சுவாமிகள் சிறந்த சாத்துவிக முறையில் எழுதியிருப்பது நன்றென்று என்று அடியேனுக்குத்தோன்றின மையால் இந்த வியாசத்திற்கு “நான்கண்ட நல்லதில் யான்

கண்ட தீயது” என்று மகுடமிட்டேன். உண்மையில் உலகம் புகழ் வமைந்த அந்நூலில் அஃதொன்றே தீயது.

முதலியார் உண்மையில் கற்றறிந்த பெருந்தகை யாளராயிருந்தால் ஸ்ரீ சுவாமிகள் விரிவாகவும் சாரமாகவும் காட்டியருளியுள்ள சமாதானங்களினால் தாம் மருள்நீங்கி, இருள் தொலைந்து உய்யப் பெற்றமையை உலகுக்கு விளங்கக்காட்டி நிற்பதே நன்றும். இல்லையேல், சுவாமி எழுதியிருக்கின்ற பொருள்களுக்கு ஒரு வகையான வசவு மில்லாமல் அறிஞர் யாவரும் ஏற்க பதில் எழுதட்டும். இவ்விரண்டு வழிகளையும் விட்டுப் பழைய இயல்பையேகாட்டி இன்னமும் நிந்தைகளைப் பொழியவே முன்வருவாராயின், அவரைச் சிட்சிக்க உலகம் எல்லாம் ஊக்கங்கொண்டு கிளரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச் செயல்வாழி
தாழ்வாது மில்குவார் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆசாரியன் திருவடிகளே சாணம்

N. துரைரங்கராமாநுஜ தாஸன்.

பாண்டிச்சேரி,

(பிரெஞ்ச் இந்தியா).

குறிப்பு :— இப்பெரியார் பல நூல்களியற்றி வெளியிட்டு உலகுக்குப் பேருதவி புரிந்திருப்பவர் என்பதை நினைப்பூட்டுகின்றேன்.

பதிப்பாசிரியர்.

ஸ்ரீ

திவ்யப்ரபந்த

திவ்யார்த்த தீபிகையாராய்ச்சிப் போக்கு.

திருவேங்கடேசுவரன கீழைக்கலையாராய்ச்சிக் கழகத்து நூலநிலையத்தவாக குசு சென்ற மாதம் காஞ்சிபுரம் எண்ணெய்க் காரத்தெரு திரு வே மு சீனிவாச முதலியார எனப்பவா ஒரு கடிதம் எழுதித் தாம் அண்மையில் வெளியிட்ட சில தமிழ்ப் புத்தகங்களை இந்நூல நிலையத்தககு நன்கொடையாக அளிப்பதாகக் கெரிவித்து அந்நவனமே மூன்று தமிழ்ப் புத்தகங்களை அனுபுடன் அனுப்பினார்கள் அவற்றை யான் ஒரு முறை நோக்கினேன் திரு முதலியாரவர்கள் எழுதிய திவ்யபிரபந்தமும் திவ்யார்த்த தீபிகையுமாயும் என்ற புத்தகத்தில் பன்னிரண்டு ஆய்வுரைகள் பல கிளைகளுடன் உள்ளன இவை நாலாயிர திவ்யபிரபந்தத் திருப்பாசுரங்களின் பாடங்களைப் பற்றியும் அவற்றிற்குக் காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீமத பிரதிவாதி பயங்கரம் மகாவித்துவான் உவே. அண்ணங்கராசாராய ஸ்வாமிகள் எழுதியுள்ள உரையைப்பற்றியும் எழுந்தவையாகும் இவற்றை நோக்கிய யான காஞ்சி முதலியார அவர்கள் கட்டுரைப்பற்றிச் சில உண்மைகளைக்கூற வேண்டி நோக்கின்றது அவற்றைத் தமிழறிஞர் நோக்கிற்குக் கீழே குறிக்கின்றேன்

மூதலாவது, பண்டை நூல்களின் பாட சோதனையில் புகும் ஆராய்ச்சி நல்லறிஞர் எவரும் ஒரு நூற செய்யுட்பாடத்தின் பொருத்தமும் பொருத்தமின்மையும் நோக்குதற்கும், பாடாந்தரங்களைத் தாம் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கும் பிற பண்டை எட்டுச்சுவடிகளைக் கதாம் கண்ணுற்று அவற்றுட்கண்ட பாடாந்தரங்கள் பொருட சிறப்பால் பொருத்த முற்ற காயின் அவற்றைத் துணிந்தும், அல்லதாயின் புறக்கணித்தும் தோரத்து கொள்ளுவகே அடிப்பட்ட வழக்கம் ஆகும். நம தமிழ் நாட்டில் இதுவரை பல நூற்பதிப்புச் செய்த பெரியாரர்கள் யாவரும் இம்முறையே கைக்கொண்டுள்ளார்கள் என்பதனை அவர்கள் நூற்பதிப்புகளைக் கண்ணுற்ற அறிஞர் யாவரும் உணர்வார் அவற்றைப்படிப்பாரும் பாடப்பொருத்தமும் திருத்தமும் பண்டைச்சுவடிப் பாடாந்தரப் பிரமாணங்களைக்கொண்டே தாம் தோரத்துகொள்ளுவதும் தமிழறிஞர் உலக வழக்கமாய் ஆகவே பாட சோதனை செய்வார்க்கும்

சோதனை செய்யப்பட்ட பாடங்களை ஏற்பார்க்கும் பண்டைச் சுவடிகளின் பிரமாணங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப் படுவன ஆகும். இங்ஙனமாகவும் திவ்யப்பிரபந்தத் திருப் பாசரப்பாட சோதனம் செய்த முதலியாரவர்கள் தாம் கூறும் பண்டைப்பாட பொருத்தமின்மைக்காவது தாம் நூதன மாகக்கூறும் பாடப்பொருத்த முண்மைக்காவது எத்தகைய எட்டுச்சுவடிப் பிரமாணமும் உண்டென்று காட்டாமல் தமக்குத் தோற்றியவாறே பாடமாற்றங்களையும் அவற்றின் ஏற்றங்களையும் தர மே காட்டிக் கூறிக் தாமே அவற்றை மதித்துத் தேற்றிக் கொள்ளுகின்ற நடப்பு தமிழ்ப் புலவர் புலமை நெறிக்கு முற்றும் ஒவ்வாததிறம் ஆகும். திருவாசக முதல் திருப்பாட்டுத் திருத்தங்களும் இவர்கள் இவ்வாறே செய்துள்ளார்கள். பண்டைச்சுவடி நூல் நிலையங்களுள் பன்னூண்டுச்சுவடிகள் பல இன்னும் அழிவெய்தாமல் அப்பாடங்களையே கொண்டிருத்தலைக் கண்பெற்ற அறிஞர் காணலாகும். முதலியார் அவர்கள் கூறும் பாடங்களை யாண்டும் காணுமாறு இல்லை. ஆகவே அவர்கள் பாட சோதனம் நெறிப்பட்ட சோதனம் ஆகாது. அதன்மேல் எழுந்த உரைத்திறத்துச் சாதனமும் ஆகாது என்பதனை அவர்கள் அறியாதது என்னோ? ஆதலால் அவர்கள் ஆய்வுரைகள் எல்லாம் ஆய்வுரையாகாது வெறுங்காய்வுரைகளே யாகின்றன.

இனி முதலியாரவர்களின் உரைத்திறம் பற்றியும் சிந்து கூற வேண்டியிருக்கிறது. தமது திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ஆய்வுரைப் புத்தகத்தின் 111-ம் பக்கம் ஒன்பதாவது ஆய்வுரை-களை-10-ல் “தையொருதிங்களும்” என்ற ஆண்டாள் திருப்பாசரத்தை எடுத்துக்கூறி இதற்கு ஸ்ரீமத். பிரதிவாதி பயங்கரம் உ. வே. அண்ணங்கராசாரியாரவர்களின் செவ்விய உரையையும் திருப்பாசரத்தின் பாடத்தையும் பழித்தும் இழித்தும் சில உரைகள் கூறி அதன் இறுதியில் “இருக்காதிவேத ஆகம புராணங்களே ஒப்புக்கொண்ட ஆசிரியன்மாருள் ஒருவரும் ‘காமனுக்குத் தம்பி எனச் சாமன் என்பான் ஒருவன் உளன்’ என்று உரைத்து வைத்திலர் ஆதலால் காமனுக்குத் தம்பி சாமன் என்பவன் என எந்நூலகத்தும் இயம்பிவைத்திலர்” என்று பெருந்துணி

வுடன் எழுதியிருக்கிறார்கள் இவர்கள் இத்திருப்பாசுரத்தின் பழம்பாடமாகிய “உமபியையும்” என்பதற்கு மாறாக ‘உமபியையும்’ எனப் புதுப்பாடம் ஒதி அதற்கு ‘உம்முடைய உடைமையையும்’ எனப்பது பொருள் ஆகும் என்று எழுதியுள்ளார்கள் இவர்கள் ‘உமபி’ என்ற சொல் வழக்கை எந்நிகண்டு, எந்நூல், எவ்வகராதிகளில் கண்டு அறிந்தார்களோ? தெரியவில்லை இவர்கள் சொந்தப்படைப்பு மொழியாகக் கூறுவார்கள் போலும் இது நிற்க இவர்கள் எந்நூல் க்கதம காமன தம்பி சாமன எனபான இலலை எனபதனை வலியுறுத்தாதற்குச் சீவக சிந்தாமணியில் நாமகளில்ம்பகத்துள் 43-ம் பாடல் ஆக வந்துள்ள

“மாமனுமருகனும போலு மனபின
காமனுஞ் சாமனுங் கலந்த காட்சிய
பூமனு மரிசிப்புல்லாரந்த மோட்டின
தாமின மமைநது தந்தொழிலின மிக்கவே”

எனபதனைக் கூசாது இடைச்செருகல் என்று கூறியொழித்து விட்டார்கள் மேலும் சுரமஞ்சரியாரிலம்பகத்தவரும காமன வரலாறும் சமணுகிரியாககு உடம்பாடனமையின இடைச்செருகல் என்று மழுப்புக்கூர். ஆகவே தாம் சீவக சிந்தாமணியை முற்றும் நோக்கிவிட்டுத் துணிவுடன் கூறியொழித்ததாக எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் அச்சீவகசிந்தாமணி நூற்கணணே கனகமாலையாரிலம்பகத்தில் 159-ம் பாடலாக

“தாம மாரந்த துகிலணைப்பள்ளிமேற
காமன்றம்பியிற் காளை கிடந்தபின
ஏமமா புரத்திட்டதோர மாதெயவ
நாம நல்லொளி நந்தனை யென்பவே”

என்று வந்துள்ள பிற்தொரு பாடலாகிய இதனில் “காமனுக்குத்தம்பி” உள்ள என்று கூறியுள்ள தனைக் கண்டிலா போலும்.

அன்றியும் பழந்தமிழ்ச் சங்கநூல் ஆகிய கலித்தொகையில் மருதம் 29-வது பாட்டுள்

“யாமையெடுத்து நிறுத்தற்றூற் றேரளிர்ண்டும் வீசி
யாம் வேண்டேமென்று விலக்கவுமெம்வீழும்
காமர் நடக்கீது நடை காண் கவர்களைச்
சாமனார் தம்முள் செலவு காண்க”

என்று தெளிவுறக் காமனுக்குத் தற்பியாகச் சாமன் உள்ளன்
என்று குறிக்கப்பெற்ற செய்தி முதலியாரவர்கள் முற்றறிவில்
தெற்றெனத் தோன்றாமை என்னோ?

இனி, கம்பராமாயணம் உத்தரகாண்டம் அசுவமேத
யாகப்படலத்தில் 147-வது பாடல் ஆகிய

கனிதரு பவளச் செவ்வாய்க் காமனுந் சாமன் றுனும்
முனிவர் தம் வடிவங்கொண்ட முறைமையதாகுமென்னப்
பனிமலர் வேணி சாத்திப் பருவரை யருவி போல
இனியவெண் புரிநூன் மாப்பிலிலங்கிட வலங்கரித்தார்”

இதனுள் காமனும் சாமனும் என்ற இருவர் தமையன் தம்பி
யாக உள்ளார்களெனக் கூறியிருப்பதும் மலையிலக்கு ஆக
இருக்கத் தமிழ்நூற் முதலியார் அறியாராயினமை விடப்பாக
உள்ளது. மேலும் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் ஆதிபருவம்
அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம் 27-ம் பாடல் ஆகிய

“ முன்னுருவந்தனை மாற்றி முகில்வாகன் றிருமதலை மோகியாகித்
தன்னுருவந்தனைக்கொண்டு சாமனிவூங் காமனிவூந்தயங்கு
மெய்யன்”

என்ற இதனுள்ளும் காமனும் சாமனும் உள்ளனர் என்று
கூறியிருப்பது முதலியாரவர்கள் தேர்ந்துகொள்ளாமை
என்னோ? முதலியார் அவர்கள் எந்நூலினும் காமன் சாமன்
வரலாறு இல்லை என்று சாதித்த இச்சாதனை யான் ஈண்டுக்
காட்டிய பன்னூற்சோதனையால் நீங்கி அவர்களுக்கு ஏற்ற
போதனையாம் என்பதும் அவர்கள் வெறுங்கூற்று வெட்ட
வெளிச்சமாய்விட்டது என்பதும் நன்கு அறியலாகும்.
ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார்

“ கல்லாத மேற்கொண்டொழுகல் கசடற
வல்லதாஉமையந்தரும்.”

என்றருளிய மெய்யுரையைப் போற்றக்கடவர் முதலியா
ரவர்கள்.

முதலியாரவர்கள் மறறொரு திருப்பாசாததுககு உரைத்த வெற்றுரையின தன்மையும் அவர்கள் தமிழ் நாட்டுச் சரிதச் செய்கிகளை ஒரு சிறிதும் அறியாதார என்பதனைக் காட்டுகின்றது. கோச்செங்கண்ணன் என்ற சோழ மன்னன் சிவ பிரானாக்ருப பன்மாடக்கோயிலகளைச் சமைத்தனன் என்று திருமங்கையாழ்வார அருளிச்செய்த செய்யுட பகுதிககு எழுதிய வெற்றுரையைச் சற்றேனும் தேறார் தமிழகச்சமய சரிதம் அந்நதோர மேற்காட்டியவாறு இககுறையையும் நான் விரித்தகூறின் சோழ மன்னர் செப்புப்பட்டயங்களிற் காணும் பல உண்மைகளை எடுத்தக காட்டுதற்கு இஙகு இடமில்லையென எண்ணி நிறுத்தகின்றேன்

இனி முதலியாரவர்கள் ஸ்ரீ வைணவாசாரியர்கள் கையாண்ட மணிப்பிரவாள நடையைப்பழித்தது எழுதியதும் தமிழ் மொழி வரலாறு அறியாககுறையால நோந்த மருட்சி யாகும் தனித்தமிழ் நடையின சிறப்பு போற்றத்தக்கதே ; அதில ஐயப்பாடு சிறிதும் எவாக்ரும இல்லை பன்னூற்றாண்டு கடகு முன்பு ஆரியத்தகின் சீரிய கலப்புத் தென தமிழககுச் சிறப்பென அககாலத்து அந்நூலகொண்டு இலககணத்தால அமைத்தகொண்டமை நாம் இலககணவாயிலாய அறியக கிடக்கின்றது ஆதலால பண்டையோர செயலைப் பழித்தாரைத்தல நன்று அன்று வீரசோழியம் என்னும் தமிழ் இலககண நூல அககாலத்து இககலப்பு நடைவழககுணமை யினைக் கண்டனறே

“இடையே வடவெழுத்தெய்தில வீரவியல் ாண்டெதுகை நடையேது மில்லா மணிப்பிரவாள நற்றெய்வச் சொல்லின கிடையே முடியும் பதமுடைத்தாம்”

என்று இலககணம் உரைத்துள்ளது இவ்வாறு அககாலத்து அந்நூலக பண்டைய மொழி வழககின் நடைகண்டு இலக கணம் அமைத்துள்ளதுமை காணின இதனைப் பழிப்போர நல் லந்நூ ஆமாறு என்னையோ? இஃதன்றி யாப்பருங்கல் விருத்தியுரைகாரா இவ்வியல்பினைக்கண்டு இலககணவமைதி கூறுவாராய மேற்கோள காட்டிய பழஞ்செய்யுளையும் ாண்டுக் காண்க.

“செந்தமிழ்ச் செய்யுட் டிறந்தெரிந்து செந்தமிழ்க்கண்
வந்த வடமொழியு மாற்றுதே—சந்தம்
வழுவாமற் கொண்டியற்று மாண்பினுக்குண்டே
தழுவாமை நிற்குந் தமிழ்,” (யாப்-விருத்தி. 94)

ஆதலின் ஆராய்ச்சியிற்புகும் நல்லறிஞர்க்கு இன்றி
யமையாது வேண்டப்படும் இயல்பினைப் பற்றிப் பண்டைத்
தமிழறிஞர் ஒருவர் கூறியிட்டதனை ஈண்டுக்காட்டி முதலியார்
அவர்களை இந்நல்லியல்புகளை மேற்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்
கொள்ளுகிறேன்.

காஞ்சிபுரம் மகா வித்துவான் P. B. A. ஆசார்ய
சுவாமிகளின் உரை நூல்களைக் கண்டும் கற்றும் கேட்டும்
உலகமெல்லாம் களிப்புறுகின்றது. அவற்றில் குறை கூறு
வோரது சிற்றுரைகளால் சுவாமிகளின் பாற்கடல் போற்பாந்த
பெருமைக்குக் கலக்குறுதலும் புரைபடுதலும் ஏற்படா
தென்பது உறுதி.

காய்தலுவத்த ககற்றியொரு பொருட்கண்
ஆய்தலறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன் கண்
உற்றகுணந் தோன்றாதாகு முவப்பதன் கண்
குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்.

தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளை, B. O. L.,

திருப்பதி.

குறிப்பு:—திருப்பதி 'ஸ்ரீவேங்கடேசுவர ஓரியண்டல் இன்ஸ்
டிட்டியூட்' கல்விக்கழகத்தில் தமிழ் நூலாராய்ச்சித் தலைவராய் விளங்கு
மிவர்கள் இயற்றியும் பரிசோதனை செய்தும் வெளியிட்டுள்ள
நூல்கள் பலபல. தமிழாராய்ச்சியில் ஒப்புயர்வற்ற புகழ்பெற்று
விளங்குமிவறிஞர், முதலியாருடைய நூலை முற்றுங் கண்டித்து
விரிவாக எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சி நூல் அவசியமில்லையென்று
அச்சிடாது நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

பதிப்பாசிரியர்.

திவ்யபரபந்த வயாக்யானப பேராசிரியா பெரும்புகழ்
மதுரைத் தமிழ்ச சங்கப் பரீக்ஷகர்
பண்டித மு முத்துவேங்கடாசலமையா பாடியது

வடகலை தென்கலை மாநீலா இலக்கியம்
தொடாபுடை இலக்கணம் தோலாத் தருக்கநூல்
எப்பொருட்கலையும் ஏற்றமொடுணர்ந்து
நிலைகண்டவர்களே நோமைசா லுளமொடு
பாரொலம் புகழும் பழந்தமிழ் நூல்களாம்
தொல்காப்பியம் திருவள்ளுவர் கோவையார்
ஆதியாம் நூல்களின் ஆழ்பொருள் கண்டோர் ;
தெய்வச்செந்தமிழ் செழித்திட உதித்த
ஆழ்வார் பாசுரத் தாழ்பொருள் கண்டு
பூர்வாசாரியர் பொலிவுற வரைந்த
சுவை நலம் பொதுளித்தலங்கு பேருரைகளில்
பண்டை நாள்தொட்டுப் பாவலர் பலரும்
ஊற்று நீர் போல உள்ள முருகுவா ,
தமிழ்ப்பெரும் புலவர் சாமிநாதரை
பதித்த நூல்களில் பதப்பொருட்குறிப்பில்
“வைணவாசிரியர் வழத்திய முறையிது”
என்ன எழுதும் இடம்பல வுண்டால் ;
அந்நாள்தொட்டு இந்நாள்காலும்
பொன்னென்ப புலவர் போற்றிடு முரைகளை
நாக்கூசாது நலமில் தென்றும்
தமிழ்மர பறியா தவருரை யென்றும்
அந்நாள்தமக்கெல் ஆக்கிய தென்றும்
அஞ்சா துரைத்தனர் ஆய்வுரை யொருவர் ,
இன்னருட்கூவரை இகழ்ந்திடு செயலால்
எரிவாய நிரயத் தேசுவரே யென்ப
பரிவது ஒன்றே சான்றோர் பண்பால்,
ஆங்கிலக் கலைஞர் அருந்தமிழ்நீர்
‘ஏழகட்டுரைகள்’ என நூல் வரைந்த
செல்வ கேசவ ராயனார் தாமும்
வைணவ நூல்களின் வளந்திகழ் உரைகளைப்

பல் காற்பயின்று “பா” எனுங்கட்டுரை
 வரைந்துள தன்மையை மறப்பவர் யாரே?
 உடையார் முன்னே வறியவ ரொப்ப
 ஏக்கற் றுசான் இணையடி தொழுது
 கற்றுச் சிறத்தலே கடப்பா டன்றி
 முன்னோர் மொழியையும் முன்னோர் பொருளையும்
 தன்மனப் போக்கால் தவறுடைத் தென்று
 ‘நாட்டப் புகுவதும் நல்லதாய் விடுமோ?
 ‘தனைத்தடற்’ பொருட் டன்மையே யறியா
 இவரோ ஆய்வுரை எழுதவும் தக்கார்?
 தற்காலத்துத் தகவொடு விளங்கும்
 உரைபாசிரியர்கள் மருள்கொண் டுரைத்தனர்
 அறிஞர் யாவரும் இப்பொருள் அறியார்’
 என்று சுவடியை நிரப்பும் இவர், தமை
 அகத்தியராகவே அகத்து நினைத்தனர்;
 நாடுசெய் தவத்தால் நலமொடு திகழும்
 அண்ணங்க ரார்யர் அகங்கனிந் தளித்த
 திவ்யப்ரபந்த தீபிகை யுரைகளில்
 வளங்கிகழ் எளிய வடசொற்றழுவி
 இனிய தீந்தமிழ் இணைந்துசெல் அழகைப்
 பண்டிதர் கண்டு பரவச முறுவர்;
 அழுக்காறு காட்டும் ஆய்வுரைச் சுவடியை
 நடுநிலை பிறழா நல்லோர் காணின்
 “அந்தோ! இவர்தம் அறிவு பிறழ்ந்ததே?
 முன்னோர் ஆற்றலை முற்றுமுணராது
 பழிக்கப் புகுவரே! அறிஞர் பலரையும்
 மருள் கொண்டவர் என மருள் கொண்டாரைப்பரே!
 என்னே!” என்ன இதயம் நொந்திடுவர்;
 அன்பு வழிந்திலகு ஆழ்வார் மொழிக் கெலாம்
 அருள் சேர்பட்டர் அருளிய சொல் நலம்,
 நம்பிள்ளை யருளிய நற்பொருள், பெரிய
 ஆச்சார்பிள்ளை யரும்பொருள், என்றால்
 செந்தமிழ் கற்ற சீரியர் யாவரும்
 மாபு பிறழா வகையினை யோர்ந்தும்
 உருகி உருகி உறுபொருள் காட்டும்

செவ்வியை யுணர்நதுஞ் சிரமிசைக கைகுவித (து)
ஆதரித்திடுவா ; அதனையுமுணர்நதிலா ,
தெளியா மறைப பொருள தெளிவித்திடுநம
செய்ய தமிழமாலே தெளிய விருமபுவோ
வடமொழித தொடாகள மலிந்தது கண்டு
அஞ்சுதல செய்யார் அதன பொருளுணர்ந்து
அதுபவித துயாவா , அவவழிச சென்றிலா ;
ஒருமிடறாக ஒதிடுஞ் சொற்களின
பொருளை மறுத்தும புதுப்பொருள காண்ச
சொற்களைத் திரித்தாக துயருழந்திடுவா ,
வெண்பா இறுகியில் தனிககுறில் நேரசை
வரினும தவறிலா வகையு முணராது
பாவைத் திருத்தம பாதகம் பெரிதே ;
காரிகையேனும கசுடறக கறபின
இதுவிதி என்றம இது விலககென்றம
இது நேரென்றம இது மாறென்றம
உள்ளவா உணர்நது உயாநிலை யடைவா ,
தன நிலை அறிவு தகுதிதெரியாது
புலவா நெஞ்சம் புண்படும வகையில்
ஆழ்வா மொழிகளை அகறற்ப புதுமொழி
கோத்திடுந தீய கொளகை மேற்கொண்டாரா ;
அநதமில் மறைகளில் ஆழநத அரும்பொருள
செந்தமிழாகக திருத்திய பெரியார
அண்ணங்க ராயா அருடகண பெற்று
உண்மைப பொருளை உள்ளவா றுணர்ந்து
அருந்தமிழ்த தொண்டினை யாற்ற முற்படலே
ஆயவுரை யாளாக கமைந்த காரியமால் ,
‘ நான கண்ட நல்லது ’ என்னு நன்னூலில்
உபதேச முகத்தான் உண்மைப் பொருளகளை
வாரி வழங்கிய வள்ளன்மை கண்டு
உளந் திருந்தவசே உயரிய நெறியாம் ,
அருங்கலை வினோதா அண்ணங்க ரார்யின
பேசுறு திவ்யபாபந்த தீபிகையுரை
மலையி லிடட விளககென மன்னுக ,
தெய்வச செந்தமிழ் செழித்திணி தோங்குக.

செந்தமிழன்னைக்கு உயிர் நிலையாய் விளங்கும் தொல் காப்பியம், திருக்குறள், கோவையார் போன்ற நூல்களின் உரையாசிரியர்கள், தமிழிலக்கணப் பயிற்சியோடு நில்லாது, வடமொழியிலக்கணம் தருக்கம் முதலான பல கலைகளையும் ஆய்ந்துணர்ந்த பின்னரே உலகுவக்க உரைவரைந்தருளி னார்கள். சொல்லதிகார உரையாசிரியர் சேனாவரையரும் 'வடமொழிக்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையர்' என்று சிறப்பிக்கப்பெறுவர். இருமொழிகளிலும் பயிற்சியின்றித் தமிழ் நூல்கட்கு உரைவரைந்த ஆசிரியர் யாரும் இவர்.

திவ்யப்பரபந்தங்கட்கு உரைவரைந்த பூர்வாசாரியர்களும் வடமொழி தென்மொழிக் கடல்களிலே ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து அரும்பொருள் கண்ட ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள். அவர்கள் உபகரித்தருளின பேருரைகளின் பெற்றிகண்டு தண்டமிழ்ப் புலவர் நெக்கு நெக்கு நீராய் உருகுவர்.

மஹாமஹோபாத்தாய உ. வே. சாமிநாதையர்கள் பதிப்பித்த நூல்களில் பல இடங்களிலும் அடிக்குறிப்பில் "பூர்வாசாரியர் இவ்வாறுபொருள் கூறினர்" என மனக் கணிந்து வெளியிட்டிருப்பதைத் தமிழலகம் நன்குணரும்.

உதாரணமாக 'அவரைவான்புழுக்கு அட்டி' என்ற (பெரும்பாணாற்றுப்படை 195) அடியில் 'புழுக்கு சும்மாய முமாம்' என்ற இடத்த அடிக்குறிப்பில் 'சும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்விழுங்கி' (திவ். பெரி. 3. 3. 3.) என்பதில் சும்மாயம் என்பதற்கு பூர் மணவாள மாமுணிகள் குழையச் சமைத்த பருப்பு என்று பொருள் செய்திருக்கின்றனர்" என்று விளக்கியிருக்கின்றார்கள்.

பல்கலைப்புலவராய் விளங்கிய செல்வ கேசவராய முதலியார், M. A., அவர்கள் எழுகிய தமிழ் வியாசங்கள் என்னும் நூலில் (பக். 134). செய்யுள் என்ற கட்டுரையில் 'உபாசனா மூர்த்தியின் அருளாலே பாடல்கள் புறப்படுகின்றன' என்பதை நிரூபிக்கும்போது, திருவாய்-மொழியின் வியாக்கியான அவதாரிகையில், 'பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை என்பது தொடங்கி இப்பரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை' என்பது காரும் உள்ள செஞ்சொற்றொடர் களையே எடுத்துக்காட்டி விளக்கியிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு அநநாள தொடங்கி இநநாள வரை வேறு பாடினறித கமிழக முழுமையும் பொன்னேபோற போற்றி வருகின்ற பெரியார உரைகளை ' தமிழ் மரபு அறிபாதவா உரை' என்றும், ' அநதணா தமககென ஆககககொண்ட உரை' என்றும் ஆயவுரைச் சுவடிவரைநகரா ஒருவா நாககூசாது கூறவும் சூறப்படனா அநகோ! ரதென்னபாவம்!

பெரியோர்கள் இட்டருளின விரிவுரைகளை ஆசான் பக்கல அடிபணிந்து கேடகப பெற்றவாகளே உரையாசிரியர்கள் கூறும் பல வகைப்பொருளும் ஒன்றாய இணைந்து செல்லுமழகைககண்டு உருகாநிறபா உதாரணமாக 'காரணிகற்பகம்' என்ற கிருககோவையாருககு 'வேண்டாமெக கொடுத்தலிற கார, வேண்டககொடுத்தலிற கற்பகம்' என்று போசிரியா இட்ட உரைநயமும், 'தருமானமழை முகிலை' என்ற பெரிய கிருமொழிப்பாசுரத்துக்கு "அபேக்ஷிததார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக கொடுக்கக கடவதாயிருந்துள்ள கற்பக தருப்போலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கககடவதான பெரியமேகம்போலவுமானவனை" என்று பெரிய வாசசான் பிள்ளை பணித்தருளிய வயாகயானமும் ஒருசோககண்டு இன்புறுவதன்றோ நம தலையாய கடன்

மேலும் சைவ வைணவதமிழ்ப் புலவர்கள் யாவரும் திவ்யபாபநத வயாகயானங்களின பெருமைநோக்கி அன்றார் விளக்கியருளும் வகையுட பொருள் காணுமுறையுமொப்பவே, தமிழ் மரபு கெடாது சீரிய நூலகட்டு உரைவரைந்தும் வருகின்றார்கள்.

இன்னோன்ன பெருமைவாயந்த பூவாசாரியாகளையும், 'திவ்யராதத தீபிகை' எனலும் பேருரையை வெளியிட்டருளி சிவ்யபாபநதப் போசிரியாரய வீற்றிருந்தருளும் ஸ்ரீமத் P B A. சுவாமிகளையும் மனம போனவாறு தூஷிக்க முற்பட்ட தூஷணச சுவடியை நல்லறிஞா தொடவும் கூசுவா!

போற்றுகள வழிவழியே கண்ட பாடமாக ஓதி வந்த சிறப்பும உரையாசிரியர்களின சுவை நலம் பொதுளிய உரைச சிறப்பும காண உணர்வின்றி ஆழ்வாரர்களின் அருடபாசுரங்களையே கிருகதிய பா,தகம் பெரிது பெரிது! 'சுறகால உரை

யாசிரியர் மருள்கொண்டுரைத்தார்' என்று தாமே மருள் கொண்டு, கேட்போர் செவிகூடு கீழ்மைச்சொற்களாற் சுவடியை நிரப்பியிருக்கின்றார்.

ஆய்வுரைச் சுவடியின் அபத்த பாடங்களை அறவே அகற்றி மக்கள் உள்ளம் தெளிவுபெறும் வகையில் ஸ்ரீமத் காஞ்சி ஸ்வாமிகள் 'நான்கண்ட நல்லது' என்று ஓர் அருமையான நூலை வழங்கியிருக்கின்றார்கள்.

பூர்வாசாரியர்கள் பணித்த பொருள்கள் இலக்கணத் தானத்தில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுப் பேரறிஞர்கள் தொகுத்த லெக்ஸிகன் கோசத்திலும் ஏறி நின்றநையை விசதமாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

'உன்னையுந் உம்பியையும் தொழுதேன்' என்ற இடத் துப் பெரியார் பணித்த உரைச் சிறப்பும் "மாமனும் மருகனும் போலுமன்பின, காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய" (நாமகள் 43) என்ற சிந்தாமணிப் பாடலும் ஒரு சிறிதும் உணராத, முன்னோர் கொண்ட பாடமும் கூறியபொருளும் பிழையுடையன என்று அபத்தபாடர் கூசாது கூறினவர், நான்கண்ட நல்லதில் இதுபற்றி விளக்கிக் கூறியவற்றை உணர்ந்தேனும் நல்லறிவு பெறுவாராக!

முத்தம், எல்லில், அம்மணம், மசுமையிலீ, இட்டெறு, நாழம், அஞ்சலோதி, நம்பி, முதலிய சொற்களின் உண்மைப் பொருளும் நயமும் யாரும் மறுக்க இயலாத வகையில் அமைந்துகிடப்பதை விளக்கியிருக்கின்றார்கள் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள். அவற்றுள் முத்தம் என்ற சொற்பொருளராய்ச்சியில் ஆய்வுரைச் சுவடியார் முன்பின் பாடற்றொடர்பையுஞ் சிறிதும் அறியாது மனம் போனபடி பொருள் எழுதுபவர் என்பதும் தேற நின்றது.

ஆய்வுரைச் சுவடியில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களைத் தூஷித்திருப்பது எல்லைகடந்ததொன்று. இத்தகைய இழிவுரைகள் மலிந்த சுவடியைப்பற்றி, தம் கருத்துக்களை வரையத் தொடங்கிய ஸ்ரீமத் காஞ்சி ஸ்வாமிகள் அவர்கள் தாம் கொண்ட பாடத்தின் ஏற்றம், உண்மைப் பொருட் சிறப்பு இவைமட்டும் விளக்கினார்களே அன்றி வேறு யாதொரு தூஷணமும் செய்தார்களில்லை.

“தம்மையிகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்பதன்றி மற்றெர்மையிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்,—உம்மை எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வார்கொல்? என்று பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்”

என்ற நாலடிச் செய்யுள் காட்டும் நெறியில் நிற்பவர்கள் ஆதலின் அவர்கள் நீர்மை உலகநிந்து போற்றத்தக்க தொன்றும்.

‘நான்கண்ட நல்லது, ‘திவ்யார்த்த தீபிகைச் சிறப்பு’, ‘பெருமையும் பொருமையும்’ என்ற இந்நூல்களை ஆய்வுரைச் சுவடியார் எழுத்தெண்ணிப் பயின்று, பின்பேனும் நல்லறிவு கைவாப்பெற்று, உலகம் போற்றும் உரையாசிரியர்களைப் பழிப்பது விடுத்து, ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரை வாழ எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்க.

“தெய்வச் செந்தமிழ் செழித்தினி தோங்குக திவ்யப்பாந்த தீபிகை ஒளிர்க”.

இங்ஙனம்:

முத்து வேங்கடாசலமையர்.

(மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பரீக்ஷகர்)